Swen Hassel

Batalia din Ardeni

Motto

„Crăciunul a adus vestea noii contraofensive germane din Ardeni.Lovitura a fost ucigătoare. Am văzut sute de oameni cărora le pierise orice sclipire de viaţă şi care s-au lăsat în voia soartei”.
MICHEL DE BOUVARD

Prăbuşit în fotoliu, Fuhrer-ul iscodea cu ochi porcini asistenţa încremenită. Atmosfera glacială strângea ca o chingă otrăvită pleiada generalilor din statul său major şi, încet-încet, privirea placidă căpăta un licăr halucinant, ca apoi să se transforme într-o explozie de ură şi dispreţ. Faţa palidă şi buhăită, cu buzele ca o lamă vânătă, se sălta tremurând nervos în acelaşi ritm cu braţul stâng, în timp ce cu dreapta ridica un document tipărit pe hârtie galbenă, cretată. O voce neverosimil de hărjâită şi tăioasă ţâşni într-un crescendo furios.

_ Bănuiesc că aţi auzit de planul Morgenthau? Aţi aflat, aşadar, ce ne pregătesc Aliaţii la sugestia acestui secretar de stat american! Un evreu, domnilor! zbiera el, spumegând. Veşnicul evreu care stă la pândă în mlaştina plină de pericole pe care noi, arienii, trebuie s-o străbatem! încă de la venirea mea la putere, am susţinut clar că iudeo-plutocraţia anglo-saxonă e la fel de periculoasă ca şi bolşevismul! Mulţi s-au grăbit să-mi râdă în nas, să mă critice, să mă declare nebun... şi iată rezultatul!Sări neaşteptat de vioi din fotoliu şi porni şonticăind imprejurul mesei de abanos. Ochii săi rotunzi şi sticloşi se fixau pe rând asupra ofiţerilor care nu îndrăzneau să facă nici un gest. începu cu generalul Alfred Jodl, şeful statului-major al OKW-ului, şi termină cu feldmareşalul Gerd von Rundstedt.

_ Rezultatul! Cruntul adevăr! Acest individ, Henry Morgenthau, preconizează, nici mai mult, nici mai puţin, decât transformarea Germaniei, după război, într-o ţară de agricultori, după ce, în prealabil, îi va fi fost distrus tot potenţialul industrial. Ăştia sunt occidentalii pe care domniile voastre doresc să le lăsaţi să pătrundă pe teritoriul Reich-ului în detrimentul ruşilor, şi se poate lesne ghici că unii dintre cei prezenţi aici au avansat deja discuţii cu mediile aliate! Un nou şi monstruos complot e pe cale să se nască, domnilor, răcni el dement, ridicând un deget sfrijit în aer.

Cuvântul „complot" făcu să îngheţe inimile celor prezenţi, căci ecourile represiunii fewce, generate de atentatul de la 20 iulie, încă mai stăruiau. Scăpat ca prin minune de bomba lui von Stauffenberg, Fuhrer-ul decapitase rapid toată vechea opoziţie ofiţerească. Degetul ridicat acuzator descrise o mişcare de rotaţie nervoasă.

_ Noul complot poartă denumirea de „capitulare necondiţionată ". Niciodată germanii nu vor suferi o atare situaţie ruşinoasă şi incompatibilă cu spiritul lor combativ. Mai mult ca niciodată, tinerii noştri, pătrunşi de suflul national-socialist, se vor ridica precum un zid în calea duşmanilor Reich-ului milenar!

Saliva împroşcă luciul mesei, iar moţul negru al frezei căzu acuzator pefrunte, unindu-se aproape cu mustăcioara zburlită de furie. Cu un gest convulsiv, îşi aranja părul şi se aruncă în fotoliu, epuizat brusc.

_ In aceste condiţii, nu ne putem permite nici un moment de slăbiciune, cu atât mai mult în Vest! Pătrunderea Aliaţilor în bazinul Ruhrului ar fi catastrofală pentru continuarea războiului! Voi lua imediat măsuri în vederea remedierii situaţiei. Vă avertizez că apărarea cu dârzenie a frontierelor vestice şi reconstruirea rezervelor trebuie să constituie o premisă nestrămutată a noii linii pe care o vom urma. Va trebui să mă bazez încă o dată pe intuiţia mea providenţială şi să vă anunţ că

în aceste momente îi voi ignora în mod intenţionat pe sovietici, pentru a da curs înfrângerii forţelor aliate. Anglia este epuizată, iar americanii au fost pregătiţi pentru război ofensiv, defensiva lor lăsând loc îndoielilor între ei.

MOARTEA SUBITĂ

Dinspre insulele Frisice, peste lacul Ijssel şi printre canale, se pornise un vânt mistuitor. Totul era acoperit de chiciură. Unităţile regimentului nostru, răspândite în împrejurimile Amsterdamului, s-au pus în mişcare. Venisem aici în urma „micii bubuieli" de la Arnheim, prea târziu ca să mai luăm parte la ceva. Părăseam cu o totală părere de rău capitala atât de pitorească şi cosmopolită, plină de cârciumi şi bordeluri, cu oameni veseli, în ciuda situaţiei groaznice în care se găsea Olanda în acea toamnă a lui 1944. Buzunarele noastre erau pline de florini şi dolari, foarte căutaţi, căci ne aflam în preajma armatei aliate. Drumul nostru spre Utrecht se opri brusc în toiul nopţii. Nimeni nu ştia de ce. Probabil vreun sabotaj dintre cele care se ţineau lanţ, cu toate măsurile represive luate de ai noştri. Olandezii păreau împinşi de o nebunie bizară. Nu aveau ce mânca, nu aveau combustibil, electricitatea şi gazul erau pe sponci, dar zi de zi sărea în aer câte un pod, câte un depozit de muniţii, deraia un amărât de tren, iar pe maidane găseai cadavrele trădătorilor ucişi, cu lungi note explicative atârnate de gât. Hazul cel mare îl constituia haosul provocat prin distrugerea digurilor sau deschiderea ecluzelor. Dilema stăpânirii unui vast teritoriu inundat devenea dintr-o dată foarte mare. Te găseai în postura stupidă de a ocupa un dig îngust sau un petec minuscul de pământ mlăştinos cu o fermă izolată, ori una dintre acele mori obsedante care împânzeau ţara ca nişte ture de şah. Povestea lui Don Quijote de la Mancha risca să devină un adevăr pentru

comandamentul lui Seyss-Inquart sau „şase şi un sfert", cum îl porecleau olandezii.
De-a lungul coloanei se auziră zgomote de motoare şi portiere trântite, apoi ropote de paşi.

_ Ce dracu' se petrece? murmură Heide, veşnic curios. Dar nu-l băgă nimeni în seamă. Toţi eram făcuţi zob, dupăchiolhanul din seara precedentă. în dreptul tancului nostru, se opri un grup gălăgios. Ne avertizară cu trei bocănituri în apărătoarea şenilei.

— Cine mă deranjează? tună Micutul, şi apăru în vârful turelei cu o sticlă de „genever" în mână.

Se holbă cu ochii săi basedowieni la grupul ciudat, însoţit de Lowe. Un Hauptsturmfuhrer cu însemne de artilerie, trei locotenenţi din jandarmerie şi trei olandezi din NSB, toţi înarmaţi până în dinţi. Uşor dezorientaţi de melonul cenuşiu, ofiţerii priviră în dreapta şi în stânga.

—Housse, Meneerhauptmann! strigă Micutul şi întinse braţul pentru salutul nazist, fără să lase sticla din mână.

Vizibil şocat, SS-istul, numit cu echivalentul gradului din Wehrmacht, îşi împinse cascheta pe spate şi căută undeva în dreapta tancului, aşteptând parcă să găsească o explicaţie acolo. Micutul rânji, beat ca un porc.

—Dacă îl căutaţi pe Hitler, să ştiţi că nu-i acolo, îi transmise el confidenţial şi slobozi un râgâit sonor. Fuhrer-ul s-a retras la Berlin, unde se odihneşte în umbra Reichstag-ului!

Locotenentul Lowe întoarse capul jenat, iar NSB-iştii chicotiră amuzaţi. Jandarmii priveau impasibili. în alte condiţii, l-ar fi spânzurat imediat în chinuri pe un asemenea impertinent, dar momentul impunea prudenţă.

— Coboară imediat de-acolo, brută! strigă căpitanul.

Găliganul execută rapid şi ateriza, cu un tropot sonor, direct în poziţie de drepţi. Lowe, surprins, privi la saboţii galbeni, tiviţi cu

flori albe şi portocalii. Erau cei mai uriaşi saboţi văzuţi vreodată, comandaţi special de Micutul, într-un atelier din Haarlem.

— Creutzfeld, canalie! Ce dracu' sunt „cuirasatele" astea? izbucni Lowe.

— Saboţi olandezi, domnule! zise el demn. De cea mai bună calitate. Să treci Marea Nordului în Anglia e un fleac cu chestiile astea. Ca să nu mai vorbesc de puzderia de canale de pe-aici!

SS-istul izbucni într-un râs isteric, iar apariţia lui Porta cu jobenul pe-o ureche îi înteţi şi mai tare criza.

— Pe legea mea, locotenente! exclamă el, hohotind. Şi zici că ăştia sunt cei mai grozavi soldaţi? Ei bine, te cred. Adună tot plutonul, continuă el printre lacrimi. Când o să-i prezint Sturmbannfuhrer-ului Stark, o să pice pe spate!

— Beyer! tună Lowe. Toţi oamenii la mine. Treziţi-vă odată, e ordinul direct al comandantului, adunătură de tâmpiţi! Kreutzfeld, schimbă dracului saboţii ăia! Imediat! Trebuie să apară şeful!

Prea târziu. Chiorul se ivi înarmat cu bastonul său de stejar, însoţit de un ofiţer superior din SS şi staff-ul său.

— Drepţi! comandă Lowe, cu sângele îngheţat în vine.

— Obergruppenfuhrer, răcni Chiorul. Ăştia sunt! Cea mai dură grupă din câte s-au văzut. Sunt sigur că este exact ceea ce vă trebuie. Hmm, lăsând la o parte halul în care arată. General Kammler, maior Stark, adjunctul său, făcu el prezentările. Şeful Armatei a V-a a Reich-ului vă salută.

— Să trăiţi, urlarăm la unison, asemenea unei baterii de mine cu reacţie.

Generalul ne trecu în revistă fără grabă, interesându-se îndeaproape de potenţialul fiecăruia. Omul - ori nu-l interesa ori era un mare prefăcut, - nu schiţă nici un gest de mirare la vederea ţinutei noastre. Ba chiar se strâmbă un pic în dreptul impecabilului Heide.

— Tu, ăla de-acolo cu joben, zise el calm.

— Obergefreiter Josef Porta la ordin, Obergruppenfuhrer.

— Aş vrea să ştiu cum ai manevra un camion greu de treizeci de tone cu trailer pe un drum îngust ce trece printr-o localitate aglomerată.

Maiorul Stark întinse o hartă. Undeva, dincolo de canale izbucnise un incediu care răspândea lumini roz şi verzi. Porta se lansă cu frenezie într-o explozie de explicaţii ce cuprindeau tot, de la viteza de mers până la manevrele din curbe şi colţurile caselor atinse eventual. Generalul îl ascultă cu admiraţie pe lunganul care conchise, potrivindu-şi monoclul strâmb:

— Şi nu mă îndoiesc, generale, că o pereche de faruri cu infraroşii ar fi strict necesare pe timp de noapte, altminteri deplasarea unor piese de artilerie în această ţară întinsă ca o tipsie nu va scăpa aviaţiei de asalt aliate care ne-a scos peri albi în ultima vreme.

Kammler surâse enigmatic.

— Aţi mai servit ca artilerişti?

— Nimic din ceea ce mişcă pe front nu ne este străin, generale.

— Bun, zise el, fluturând poalele mantalei lungi de piele. Atunci, misiunea e simplă, dar, reţineţi, exactă ca un metronom. Veţi prelua încărcătura trenului sabotat de rezistenţa olandeză la vest de Utrecht, sub comanda căpitanului Van Venvoort. Legătura, maiorul Stark.

Generalul schiţă scurt şi concis un plan care nu admitea abateri. Priveam uimit la acest tip cu ochi pătrunzători şi profil acvilin, care în mai puţin de un an trecuse de la funcţia de arhitect la cea de general de corp de armată, fără să fi purtat vreodată uniforma. Apropiat colaborator al lui Himmler, în funcţia de director al secţiei de construcţii a biroului central SS, el inventase pentru aceasta lagărele de concentrare şi, mai târziu,

instalase camerele de gazare de la Auschwitz. Trecuse cu obrăznicie peste specialiştii OKW-ului şi iată-l aici în calitate de comandant tactic al armelor secrete atât de mediatízate pro-pagandistic. Doar în SS era posibil aşa ceva, deci nu era de mirare că nu se preocupa de micile noastre deviaţii. în scurt timp ne acaparase total şi eram curioşi de moarte să aflăm ce ne rezerva această misiune ultrasecretă. Drept încheiere,Legionarul, care nu putea suferi colaboraţionişti, îndreptă un deget acuzator spre NSB-işti.

— Cu băieţii lui Mussert cum rămâne? Sunt atât de strânşi cu uşa în ultima vreme, încât ar putea să ne pună beţe în roate.

— Nici o grijă, rosti locotenentul de jandarmi Wessel. Ne sunt loiali şi, de altfel, rostul nostru va fi să curăţăm drumul de gunoaie! La nevoie, vom evacua localităţi întregi, doar ştiţi ce suntem în stare!

— Bun, trânti Heide, Kalb a inţeles, doar e şi el tot un fel de „colaborator”

— Câine nazist! zise rânjind Legionarul. Ai grijă să te ţii departe de roţile camioanelor! Voi fi în spatele tău...

„Operativa" se încheie cu un rând de votcă finlandeză, apoi ne îmbarcarăm rapid în trei Mercedesuri de teren cu punte dublă. Porta era în frunte cu toată liota de ofiţeri mânând nebuneşte pe drumurile acoperite de polei şi pot să bag mâna în foc că generalul nu mai trăise aşa ceva. Doar Chiorul, impasibil, moţăia, se pare, în gulerul ridicat al mantalei. La o răscruce apărată de poliţai, ne despărţirăm de „preţioasa" încărcătură, locul lor fiind luat de van Venvoort şi jandarmi. Ţinta finală am atins-o în câteva minute. Situaţia era jalnică. Trenul nu fusese deraiat cu exploziv, ci prin scoaterea unei bucăţi de cale ferată. Containere uriaşe zăceau răspândite pe câmp, în jurul lor roiau zeci de soldaţi din trupele de geniu, care le trăgeau cu troliul pe remorcile unor camioane Krupp enorme. Activitatea era extrem

de periculoasă, căci rezervoare ciudate, argintii, ardeau cu flăcări stranii, iluminând câmpul ca ziua.

— Preluaţi maşinile, ordonă SS-istul. Vom porni în grupuri de câte trei; viteza adaptată la condiţiile drumului!... Distanţa, zece kilometri între grupe! Fiecare om va primi echipament călduros şi o raniţă cu alimente.

Am urcat în monstrul de oţel, secondat de căpitan şi un soldat, cu o staţie radio şi o mitralieră MG 42, pe care o fixă imediat în turela din plafon. Am pornit animalul de doisprezece cilindri în V, care percuta imediat, cu un mormăit de urs Griz-zly. Micutul, care tot încearcă să tragă cu ochiul în containere, se alese cu un şmotru din partea lui Lowe. Ca să se calmeze, se apucă să înfulece cu poftă conţinutul raniţei SS-iste.

— Eet smakelijk! îmi ură el printre îmbucături.

Căpitanul,permanent uluit, îmi aruncă o privire întrebătoare.

— E un idiot, dar valorează cât un regiment de blindate. O forţă distrugătoare foarte apreciată în război, aşa că nu-i purtaţi pică. E un fel de maşinărie drăcească greu de oprit, ca şi ceilalţi, de altfel, şi foarte disciplinaţi! în felul lor... o să vedeţi!

Căpitanul tuşi printre dinţi, în semn de încredere.

— Pornim, anunţă el, o dată cu ancorarea ultimului container. Direcţia Haga!

Am aprins reflectoarele cu infraroşii şi peisajul se ilumina deodată ca într-un tablou de Van Gogh. Ce ironie a soartei, acest mare pictor olandez, a cărui viaţă reflecta în totalitate tragedia unui mic popor atât de apropiat mie! Am debreiat şi monstrul se urni cu o uşurinţă ireală. Servodirecţia funcţiona perfect. Viteza de marş: cam douăzeci de kilometri pe oră.

—Meilervagen, zise căpitanul, aşa se numeşte maşina care transportă „piesele"...

Am tăcut. Aveam propriile experienţe cu SS-ul. Care „piese", ce şi cum, nu mă interesa. Ştiam doar că nu aveam chef de vorbă. Mă interpelă brusc:

— Ce eşti tu?

— Fruntaş, domnule! Prin mila Domnului, vorba lui Porta...

— Bine, bine, rânji el, nu pari german, mă înţelegi? Eu sunt olandez... Aerul! N-ai aerul de neamţ.

— Regimentul nostru e plin de germani naturalizaţi, m-am eschivat, căci nu aveam nici un chef de confesiuni.

Ca şi SS-ul, am adăugat morocănos, cu gândul la Copenhaga.

Căpitanul vvru să continue, dar în momentul următor râmase cu gura căscată. Micutul ieşise prin chepengul cabinei, lăsând camionul să meargă singur. îl zăream, masiv şi crăcănat, în bătaia vântului rece; sorbea dintr-un obiect strălucitor ce părea a fi o sticlă de bere. O aruncă cu putere şi am putut să jur că s-a auzit un râgâit răsunător.

— Sfântă Fecioară! murmură Van Venvoort. Ce face? Dacă se întâmplă ceva, suntem terminaţi...

Mai multe perechi de braţe îl prinseră pe nebun, care se zbătea, iar la un moment dat, primi în căpăţână o cască de oţel, care trebuia să fi fost a locotenentului Lowe. Reuşiră să-l tragă înăuntru la timp, căci drumul traversa un pod mobil. Tablierul din stânga zbură cât colo, cu un zgomot de arc detensionat, şi reteză acoperişul chioşcului de comandă. Un grup de poliţai fugi îngrozit, dar camionul se redresa şi viră perfect la câţiva milimetri de troliul podului. Căpitanul se holbă înspăimântat, cu mâinile înţepenite pe unul dintre mânerele de protecţie ale bordului. Am trecut lent pe lângă chioşcul făcut zob, urmând aceeaşi buclă instinctivă a Micutului, care urma să mă ducă în curbă. O mutră cunoscută îmi zâmbi ţanţoş de pe un afiş cu ramă neagră. Era Adolf cu o mână în şold şi privirea semeaţă. Adolf Hitler ist der Sieg: era scris cu litere mari albe. Geamul era crăpat, tăind în doua mustaţa Fuhrer-ului. Becul gălbejit de la uşa chioşcului plesni deodată sec, iar eu trebuie să fi greşit undeva,

căci am auzit un geamăt surd de fiare, urmat de un plescăit enorm.

— Bravo, Sven, se auzi o voce veselă în staţie, ne-ai scutit de un necaz, dar nici podul ăsta n-o să se mai ridice curând...

Era Legionarul, care venea în urma noastră. Căpitanul privi curios pe geam şi deveni livid.

— Drace, am rupt troliul podului!

— Pierderi de război, domnule! am zis eu, zâmbind amuzat, în geamul portierei se ivi un tip din Ordnungpolizei,în uniformă verde ca fierea, ce părea foarte surescitat.

— Micşoraţi viteza, şuieră el în olandeză, altfel o să distrugeţi tot...

Am depăşit mica localitate ce părea a fi evacuată fără evenimente, deşi casele cochete din lemn şi cărămidă netencuită se zgâlţâiau din încheieturi, gata să pice.

— Ar fi timpul să dispari, strigai la poliţaiul care transpira abundent. îmi distragi atenţia, şi crede-mă că am nevoie de toată concentrarea...

A trebuit să-i fac vânt, căci se ţinea crâncen de portieră. Maşinile noastre treceau mult prea aproape de case şi un accident stupid se putea întâmpla oricând, de ajuns ca să atragă atenţia Rezistenţei, foarte activă în zonă.

Coloana a pătruns cu viteza melcului în Haagsche Bosch,una dintre pădurile de la periferiile Hagăi, odinioară locul preferat al îndrăgostiţilor din oraş, acum un ţinut de coşmar răscolit de aviaţia aliată. Zorii mijeau când am atins periferiile oraşului. NSB-ul se ţinuse de cuvânt. Toată zona era evacuată în grabă, încât uşile rămaseră deschise. Nu m-am putut împiedica să nu mă întreb încotro mergeam. Aveam să aflu imediat. în staţie, răsunară ordine rapide pe care căpitanul, agitat deodată, le împărţi mai departe, desfacând coloana în grupe. Eu, Micutul şi Legionarul am poposit lângă un hipodrom. Tribunele cenuşii se

zăreau în ceaţă şi, după o scurtă acalmie, cisternele şi camioanele negre ale SS-ului se iviră discret. Echipele de soldaţi tăcuţi năvăleau ca furnicile, executând mişcări precise, ce vădeau un antrenament îndelungat. Asistam cu gura căscată, aşezaţi în tribune, căci de noi se pare că nu mai era nevoie. Containerul se deschise şi, direct pe sol, servanţii montau o placă conică şi un soi de macara simplă. Porţile au căzut în lături, o dată cu falca Micutului. Căpitanul ne arunca o privire ţanţoşă: era rândul său să ne lase muţi. Pe trailer se ivi o rachetă enormă, vopsită în culori de camuflaj gri, lungă de peste paisprezece metri şi un metru şi jumătate în diametru. Servanţii sau repezit să o alimenteze din cisterne diferite, apoi să o armeze. „Creatura" fu ridicată apoi, la verticală, deasupra plăcii, fără nici un fel de infrastructură.

— Doar nu vreţi să ziceţi că chestia asta va zbura, şopti Micutul, sugrumat.

— Gura! îl apostrofarăm, căci nu voiam să pierdem nimic din ceea ce se petrecea.

Un norişor alb provenit de la oxigenul lichid plutea în jurul fascinantei rachete. Servanţii s-au retras în grabă, întinzând cabluri electrice şi, totuşi, nu m-am putut împiedica să nu remarc anacronismul evident între noi şi această minune a tehnicii. Doamne, unde ajunsesem! Un semnal sonor şi apoi o bufnitură ciudată. Uriaşul cilindru prinse să vibreze, iar dintre cele patru planuri în cruce izbucni cu intensitatea luminii de magneziu jetul fierbinte de gaze. Câteva secunde ce părură o eternitate lăsară impresia că racheta nu se va ridica, dar, încet-încet, ea se desprinse. Mai întâi lent, apoi din ce în ce mai rapid, după care dispăru cu o viteză uluitoare, într-o direcţie necunoscută. Spre Anvers, după cum aveam să aflăm mai târziu. Nenorocitul de port belgian, asupra căruia se dezlănţuise forţa distrugătoare a acestui adevărat zeu „THOR": Germanii se pierdeau ca de obicei în amănunte rafinate. între 12 octombrie şi 31 decembrie,

Kammlerva trimite asupra oraşului damnat nu mai puţin de nouă sute patru rachete care veneau depăşind viteza sunetului, neputându-se face nimic împotriva lor.

— Pe Allah! exclamă Legionarul. Cum de-a reuşit Germania să piardă războiul? Curat ghinion! cugeta el în timp ce urmărea drăceştile fuzee.

— Ajunge! îşi reveni Lowe din consternare. Trebuia să ne regrupăm demult! Sven, pune staţia în funcţiune!

Un strigăt gutural se auzi din ceaţă şi un joben galben, vizibil ca un far, apăru în viteză.

— Aţi văzut?! răcni Porta. E de neimaginat aşa ceva.

Şmecherii ăştia lansează tiribombe chiar din oraş. Tare aş vrea să mă uit prin măruntaiele uneia!...

— Lăsaţi gălăgia! tună Lowe. Trebuie să plecăm urgent.

— Şi cu Haga cum rămâne? sări Micutul. Măcar o oră-două, acolo...

— Nici să nu îndrăzniţi! Vom prinde regimentul din urmă, cât mai repede, altfel Chiorul ne va jupui de vii!

Van Venvoort apăru mândru.

— E inutil să vă spun că va trebui să păstraţi cel mai mare secret asupra celor văzute aici. Vă aşteaptă două camioane, şi nu uitaţi că duşmanii Reich-ului vor avea de-a face cu arme şi mai periculoase! Victoria e a noastră.

— Prea târziu, bombăni Barcelona. Duşmanii sunt deja la porţile castelului...

Căpitanul se prefăcu că nu-l aude.

— Schenk mir deln Lachlein Lilli Marlen..., cântă Micutul.

Nici nu apucase Hitler să-şi exprime prea bine dorinţa în legătură cu lovitura din zona Ardenilor, că generalul Alfred Jodls-a şi apucat de treabă cu o viteză nemaipomenită. Curând el a prezentat Fuhrer-ului mai multe variante de atac şi totul în cel mai mare secret. Ca o culme a acestei acţiuni, stătea drept dovadă că nici chiar Rundstedt şi Model, direct interesaţi de ofensivă, nu au avut habar de nimic până la 26 decembrie, în centrul acţiunii stătea proaspăta Armată a VI-a, reconstruită cu un colosal efort, ultimul de altfel. Creierul pregătirilor era generalul Rudolf Gercke, comandantul transporturilor Wehrmacht-ului. Punctul forte al activităţii sale l-a constituit organizarea căilorferate, de o asemenea manieră, încât avea să dea peste cap toate părerile Aliaţilor cu privire la distrugerea reţelei de transport feroviar de către aviaţie. O altă mare urgenţă rezolvată, şi nu în ultimul rând, a fost traversarea Rinului. Cu un efort uimitor au fost modificate podurile, bacurile, întărită infrastructura rutieră. Au fost fabricate chiar şi ,,travee" speciale pentru căi de acces a echipamentului greu, căci peaici trebuiau

să treacă tancurile de luptă grele de şaptezeci de tone „Tiger II". Ca o încununare a acestui prim triumf, la est de Rin au fost ridicate noi depozite cu o capacitate de înmagazinare uriaşă. O primă victorie era câştigată deja.

Punctul forte nemţesc – Organizarea

Ce păcat că, la modul absurd, rezervele strategice ale Fuhrer-ului erau pe sponci, iar regimentele blindate vor primi ordin să se descurce cum or şti cu benzina şi uleiul capturate de la inamic. Anvers-ul căzuse în ziua de 4 septembrie. Generalul englez Horrocks pornise ofensiva pe 31 august, cerându-le oamenilor săi imposibilul. „Doresc să fiu la Bruxelles şi Anvers în mai puţin de patru zile ", a spus comandanţilor, apoi s-a căţărat pe un tanc, având drept echipaj un singur ofiţer din statul-major, aghiotantul său şi un ofiţer de transmisiuni. A făcut un semn cu mâna blindatelor de gardă aflate la Donai şi a pornit în fruntea lor, strigând: „Diseară vom fi la Bruxelles ". Lucru care s-a şi întâmplat după un mers lung de o sută douăzeci de kilometri.

Singurii care şi-au dat seama cu adevărat de importanţa Anvers-ului şi a celor patruzeci de kilometri de instalaţii portuare ale acestuia au fost Ramsay şi Hitler - cel din urmă hotărât să recucerească poziţia cu orice preţ.

Conform planului final, care fusese minuţios pus la punct, la bătălie urmau să participe trei armate reunite sub comanda feldmareşalului von Rundstedt. Se spera să reediteze atacul din 1940, în aceeaşi zonă, când zdrobise forţele belgiene şi franceze. Cele trei forţe însumau şaizeci şi opt de divizii cu tot cu rezerve, opuse celor şaizeci şi unu de divizii aliate. Numele de cod,, Wacht am Rhein ", folosit la început ca acoperire, s-a transformat în final în „Herbstnebel" (Ceaţa de toamnă). Secretul acţiunii a fost menţinut sub ameninţarea cu moartea de la cel mai mic soldat până la comandant de armată. Cele trei forţe ale Grupului de Armate B, condus de mareşalul y/alter Model, aveau în

componenţă Armata a V-a Blindate, condusă de general Hasso von Manteuffel, Armata a VI-a Blindate, condusă de generalul SS Sepp Dietrich, care va primi în ianuarie 1945 denumirea de „ VISS", şi, în sfârşit, Armata a VII-a Infanterie Blindată, condusă de generalul Brandemberger.

Lovitura urma trei direcţii principale, care urmăreau să taie în două armata aliată şi să recâştige supremaţia în Vest; spre Bruxelles, spre Anvers, prin Licge şi, respectiv, spre Givet prin Luxemburg, pentru asigurarea întregii operaţiuni.

în momentul atacului, forţele aliate, date peste cap, aveau să facă faţă unor atacatori de patru ori mai numeroşi. Germanii reuşiseră să obţină acelaşi raport de forţe realizat de generalul Ladendorff în 1918, când a vrut să nimicească armatele britanice. Data finală a atacului a fost fixată pentru 16 decembrie.

CEAŢĂ ŞI MISTER

Am fost dislocaţi în regiunea Echternach, în spatele Liniei Siegfried, urmând să fim puşi la dispoziţia Armatei a V-a. Totul plutea în ceaţă şi la propriu, şi la figurat. Ulterior, ne-am dat seama că ne aflam, de fapt, în fieful Armatei a VH-a, deplasarea spre centrul zonei urmând să aibă loc cât de curând, la mijlocul lui decembrie. Timpul se înrăutăţise iremediabil, iar plafonul de nori atârna greu, fără semne de înseninare. O adevărată mană cerească, întrucât în felul ăsta scăpăm de acea nenorocită de aviaţie, care ne urmărise ucigător de-a lungul Europei. Oricum, iama din această zonă nu prezenta probleme pentru noi, veterani căliţi în stepa rusească, iar echipamentul şi haleala curgeau gârlă. Era semn sigur că urma să se petreacă ceva. Nu eram atât de prostănaci, asemenea trupelor proaspete alcătuite de Hitler - Jungedşi Wolksgrenadieri - să credem într-un reviriment al

armatei. în regiune apăreau şi dispăreau o grămadă de regimente SS. Dacă cineva ar fi fost deosebit de atent, le-ar fi putut găsi bine disimulate de-a lungul Rinului. Se zvonea chiar că în curând se va ivi o nouă armată alcătuită din regimentele de elită ale SS-ului, refăcute după dezastrul de la răsărit, dar ne străduiam din răsputeri să evităm astfel de bârfe. Pe întreg frontul domnea un aer atât de secret, încât ţi se zbârlea părul. Tancurile noastre „Panther" au fost retrase fără nici un avertisment, o echipă de SS-işti în cârdăşie cu Wolff le-a ridicat tot calabalâcul.

— O să primiţi alte trotinete curând, ne aruncă el misterios.

— Ne doare în cur de fiarele tale! replică Micutul. Din partea mea, poţi să ne aduci biciclete. O să pedalez furios până la Berlin!

Apăru locotenentul Lowe, însoţit de Barcelona şi Batranul. Privi circumspect adunătura oploşită sub streaşină remizei şi, pentru prima dată, fu mulţumit de cum arătam. Uniformele nou-nouţe şi pufoaicele de camuflaj albe, înspicate cu tonuri de gri, arătau impecabil.

— Kreutzfeld, ridică clapele căciulii, îl dibui el pe Micutul, care nu se grăbi să se execute.

— Permiteţi să raportez, dar mă doare îngrozitor o ureche, în care mi-a răcnit una dintre târfele madamei Gretta. Mi-a spus că numai aşa un idiot ca mine poate să înţeleagă că nu are ce să caute descălţat în bordelul ei. Puţeau atât de tare, încât s-a îndreptat părul tuturor curvelor, dar eu nu pot renunţa la bocancii mei de paraşutist, capturaţi la Stalingrad.

Lowe preferă să renunţe, amânând pe mai târziu problema. Era clar că bestia nu va ridica urechile căciulii îmblănite.

— Beyer, urmă el, vei aduna compania a V-a. Ne vom deplasa la Trier, unde sunt probleme cu viaductul peste râu.

— Vreun tren cu haleală blocat? se învioră Porta.

— Nici vorbă, trebuie montaţi nişte contraforţi.

— Iată-ne şi pionieri, bodogăni Legionarul. Ce scârbă de regiment! Quelle merde!

— Gura! urlă Lowe, înfuriat brusc. Obiecţiile în scris la colonelul Hinka. Şi, acum, îmbarcarea! Gregor şofer. Beyer cu mine în cabină!

Am urcat tropotind zgomotos în Opelul nou-nouţ cu însemnele organizaţiei „Todt". Gregor demară în trombă, chinuind cutia de viteze, spre disperarea lui Porta.

— Iată, domnilor, perora el, ce înseamnă un fost şofer de general! Dar să nu disperăm, viaţa nu-i ca o cutie de viteze, făcută din pinioane, aşa că ne vom concentra puţin asupra locului în care suntem cantonaţi! Ştiţi oare unde vă aflaţi?

— In buricul războiului, răspunse Micutul. Intotdeauna pe noi ne aduce unde e rahatul cel mai mare...

— Kreutzfeld, eşti un dobitoc, care, în afară de geografia cloacăi unde te-ai născut, habar n-ai de altceva! Şi-aşa nu cunoşti decât strada bordelului, a măcelăriei şi postul de poliţie.

— Recunosc că ştiu mult mai puţin, zise spăşit Micutul: bordelul şi postul de poliţie sunt în acelaşi loc...

— Ei, bravo! Ne aflăm, domnilor, într-una dintre cele mai frumoase regiuni ale Germaniei. Echternach! Un ţinut mirific, recunoscut pentru hărnicia oamenilor, unde se vorbesc atât germana cât şi franceza, precum şi un dialect numit franca. Aici belgienii se amestecă cu ai noştri. Un loc taman bun pentru „Mergi-sau-crapă" unde să se odihnească după război...

— Mergi, mon ami, prefer să mă întorc în Legiune sau cel puţin în Alsacia, dacă voi fi zdravăn...

— Drace! se „ilumina" deodată Heide, foarte preocupat de situaţie. Nu care cumva vom ataca Strasbourg-ul?

— Dragul meu Julius, ricana Porta, eşti un idiot incurabil, care încă visează la rachetele lui Adolf. Este evident că direcţia e alta, dar vom discuta mai târziu despre asta... Deci, cum spuneam: ceea ce habar n-aveţi voi este principala bogăţie de-aici!

Micutul holbă ochii şi ridică, în sfârşit, urechile căciulii, care, aşa cum stăteau pleoştite, îl făceau să semene cu un urs mare şi prost. îşi ţinu respiraţia, aşteptând continuarea.

— Ei bine, alcoolul! Al-co-olul, domnilor, silabisi Porta, apăsat. Micutul expiră uluit.

— In acest loc binecuvântat de natură se află cele mai grozave distilerii din toată Europa!

— Mai grozave ca ale ruşilor? se minună Barcelona. Caramba!

— Ruşii nu sunt în Europa decât de vreo câteva luni, analfabetule! Deci, cum vă spuneam... Aţi privit în jur? Aţi băgat de seamă câte livezi de meri, pruni, peri şi caişi au rămas încă în picioare, ferite de lucrările idioţilor noştri genişti? Toate astea înseamnă tone de rachiu de o calitate excelentă, ca să nu mai vorbim de fructele de pădure! Păi, unde credeţi voi că sunt tonele astea de materie primă? Vă spun eu, pe undeva, pe-aici, puse la fermentat în butoaie şi recipiente de cupru!

— Sfântă Fecioară! exclamă Micutul, înghiţind în sec cu o mină terifiantă. Şi ce-i de făcut?

— Iată, în sfârşit, o întrebare inteligentă, una dintre sclipirile lui Kreutzfeld. Pariez unu la sută că, în timpul lucrărilor la pod, Lowe o să fie chemat neîntârziat la comandament, iar noi o să rămânem cu Batranul... adică de capul nostru. Nu-i aşa, băiete? zise el linguşitor, luându-l de gât pe sergentul Karl.

— Nici nu mă gândesc! strigă îngrozit Karl, fără să scape din strânsoarea lunganului. Am auzit cât de periculoşi sunteţi...

— Ei, haide, un mic apel acolo nu te costă nimic. Iar dacă ţi-e teamă, nu trebuie decât să-mi şopteşti codurile. Mai bine să planeze ameninţarea Curţii Marţiale asupra ta, decât să planezi tu pe rambleul podului. Doar suntem camarazi acum!

— La naiba, gemu transmisionistul, am să mă gândesc serios!

Camionul începu să ţopăie, semn că părăseam şoseaua. Mergeam paralel cu o garnitură de tren colosală, al cărei capăt se pierdea în ceaţă. Nesfârşitul şir de vagoane trebuie să fi fost tras

de şase locomotive. Judecând după cele două din mijloc şi cele două din faţă care pufaiau în aşteptare. Camionul opri în dreptul roţilor gigantice care ne depăşeau de trei ori. Un mecanic cu bască neagră ne strigă vesel:

„ Era şi timpul. Echipa dinaintea voastră a fost deja înghiţită de ape.’’

Un potop de înjurături îl făcu să tacă imediat. în şir indian, ne-am angajat de-a lungul potecii croite în nămeţii de zăpadă. Un subofiţer de genişti ne aştepta tropotind lângă ghereta pazei. Un butoi găurit servea drept godin în faţa postului. Mirosea a prăjeală.

— Vrea cineva castane? ne întâmpină plutonierul. Am dat de dracu',!...

— Ce se petrece aici? întrebă Lowe, frecând cu mâna înmănuşată castanele fierbinţi.

— O întreagă echipă de la căile ferate a căzut cu parapeţi cu tot. Idioţii au aruncat cu grenade pe gheaţă. Sloiurile s-au ridicat în sus şi au smuls contraforţii lucrării.

— Şi trenul? întrebă Batranul. De ce nu trece pe bucăţi?

— Ar dura zile întregi şi oricum, podul trebuie ramforsat.

Curioşi, ne-am angajat pe rambleul protejat cu plasă de oţel. De la acea înălţime ameţitoare am zărit trunchiuri de copaci care se îngrămădeau asemenea unor turme de elefanţi albi. Trosnete puternice se auzeau până la noi.

— Pod de viitură, anunţă Heide, atotştiutor. Trebuie dinamitat, altfel nu vom face nimic.

Aruncă o castană pe care vântul o suflă imediat ca pe un fulg.

— Cu ce-au coborât contraforţii? se interesă Porta.

— E o macara feroviară. Aşteaptă în partea cealaltă. Ce părere aveţi?

— E mai uşor de aruncat în aer decât de ramforsat. Va trebui să distrugem gheaţa. Am mai făcut aşa ceva în Rusia, dar aici bate un vânt teribil.

Lowe se sfătui în tăcere cu cei doi şi până la urmă schiţară un plan. Eu şi cu Micutul urma să dinamităm aglomeraţia pe trei secţiuni, în timp ce restul echipei va reaşeza opera de susţinere. Lowe trimise după macara, care se ivi, făcând să geamă viaductul. Ne-am hotărât să prindem de cablu una dintre enormele roţi de rezervă, pe care le transporta acel atelier, în chip de suport pentru noi. în felul acesta, puteam fi lăsaţi peste pod împotriva vântului. Am legat de spiţele roţii echipamentul şi ne-am asigurat cu un cablu şi carabine. Lowe privea dus pe gânduri.

_ Floare la ureche, domnule! îl linişti Micutul.

_ Tocmai îmi făceam socoteala, zise rânjind Lowe, că n-ar fi rău dacă soarta s-ar îndura şi te-ai duce direct în râu. Ai putea să faci dovadă de bun-simţ, măcar o dată, şi să te laşi luat de vânt...

— Nici o speranţă, domnule, băieţii buni au întotdeauna noroc, răspunse el, râzând semeţ.

Macaragiul deplasă braţul cârligului, trecându-ne dincolo de palierul podului

,, Neîndurarea şi amărăciunea vieţii /
Mi-au urmărit paşii tinereţii,
Dar n-am să mă las acum înfrânt
Nici de soarta neagră, nici de vânt...!

Micutul răcnea o veche romanţă rusească. Curentul de aer ne zgâlţâia ca pe surcele, dar măgădăul nu părea afectat. Probabil se credea un erou titanic şi îţi trebuia multă experienţă ca să-l înţelegi. Pentru el, toate aceste măgăreţe nu erau altceva decât o recunoaştere a forţei şi îndemânării sale. Era uimitor cum se împleteau inocenţa şi brutalitatea la unii oameni, sau poate că războiul era de vină. Braţul macaralei se extinse prudent, fiindcă, cu toată greutatea, exista pericolul să fim izbiţide pilonii podului. Când, în fine, am fost opriţi la câţiva centimetri deasupra

barajului, nebunul se avântă vesel pe suprafaţa care gemea sinistru.

— Ei, ce faci?! Nu vii? zbieră el.

Dar eram paralizat.

— Mişcă-te odată, zdreanţă, doar nu vom sta aici o veşnicie...

Am coborât asemenea unei pisici, înnebunit la gândul unui accident. Simplul contact cu apa rece ca moartea ar fi fost de-ajuns să ne termine, ca să nu vorbesc de tremuratul convulsiv al pojghiţei mizere şi riscul de a fi zdrobit în vreuna dintre crevase.

— Şi lada cu trotil? Ce faci cu lada? Doamne, ce găgăuţă! Prins

la capătul corzii întinse strună, Micutul foră o gaură cu burghiul, apoi, fără nici un fel de prudenţă, îndesă calupurile şi îmi ceru o capsă pirotehnică, pe care o amorsa rupând cablurile cu dinţii. Cântând bine dispus, trecu la următoarea încărcătură, răsucind mânerele de oţel cu mâinile goale. Cei de sus priveau plini de interes, strigând bucuroşi, când una dintre cutele îngrămădirii se ridică brusc la doi metri. îngrozit, am aruncat lada şi-am fugit spre roata salvatoare, dar Micutul calcă firul de siguranţă, făcându-mă să execut o tumbă caraghioasă.

— înapoi, jigodie, doar n-o să-l laşi pe taica Wolfgang singur!

In 4 labe, am adunat batoanele de TNT. Nu era chip să fugi cu una-cu două, iar furia idiotului era proverbială. Nu o data „bunăvoinţa" lui se transformase într-un uragan periculos. Am revenit folosind cutia drept sanie. O nouă explozie de surcele se produse la câţiva metri de noi şi un gheizer de apă neagră izbucni, bolborosind îngozitor.

—Trebuie să mă întorc la detonator, am spus speriat, altfel pierdem firele!

„Gorila" cugetă o clipă, apoi îmi dădu binecuvântarea. Doamne, ce uşurare! M-am întors cu toată viteza, sfâşiindu-mi gleznele în cioturile dure şi alunecoase, în timp ce Micutul sărea de colo-colo

cu dexteritate, adunând cablurile de detonare. Reveni gâfâind, spre disperarea locotenentului Lowe, care, colac peste pupăză, trebui să renunţe la sfârşitul reprezentaţiei din cauza unui apel urgent. Macaraua ne muta în aval pe un vânt năprasnic. De data asta am simţit că o să crap din cauza balansului. Stomacul meu o luase razna, iar frigul mă pătrunsese până în oase. Roata grea se învârtea ca un titirez dement, dar Micutul nu ceda.

— Ajunge, nu mai pot! am strigat, spumegând. N-am de gând să crap ca idiotul aninat de un cablu!

Am refuzat orice efort, oricum eram epuizat, şi am aşteptat înfrigurat să fim ridicaţi la adăpost. Normal că Micutul a acţionat detonatorul, aruncând în aer podul de lemne. Apele au năvălit într-un tumult drăcesc, negre şi învolburate. Presiunea asupra podului fusese eliminată.

Plutonierul de la genişti ne-a dus la masă într-o baracă din tablă ondulată, în timp ce cei de la atelierul feroviar au pus la încălzit niturile şi au pregătit ciocanele pneumatice. în lipsa lui Lowe, Porta şi-a expus planul său de a descoperi o distilerie. Operaţiunea, ca orice chestiune serioasă din război, a fost botezată „Nebel und Geheimnis". Batranul şi Karl au fost înfrânţi de majoritatea încântată de idee; Heide a cedat mituit cu o cutie de trabuce ordinare şi o sticluţă de parfum şutită de Micut de la ordonanţa generalului von Choltiz în Paris. Fără să mai piardă timpul, Porta a constituit o grupă de cercetare, care trebuia să scotocească împrejurimile, în timp ce noi urma să continuăm munca la pod pe o ceaţă din ce în ce mai deasă. într-un gest de supremă mântuire, şeful trenului a consimţit că poate trece. Garnitura s-a prelins pe lângă noi ore întregi şi a trebuit să facem de gardă cu toţii pentru a supraveghea infrastructura. „Cercetaşii" s-au întors la miezul nopţii beţi criţă, semn că Porta avusese dreptate. Gregor, care-i condusese, abia reuşi să îngaime numele unui cătun, că adormi buştean. Un lucru era însă sigur: toată zona aflase de o misiune ultrasecretă în curs de

desfăşurare. Karl era turbat, insistând încontinuu pe lângă Batranul să ne vedem de treabă. Ordinele erau şi-aşa dure cu mişcările prin regiune şi riscul de a fi puşi la zid plana asupra noastră. Bineînţeles că nu găsi nici o înţelegere, ba mai mult, Porta îl determină să mai trimită un rând de mesaje false, şantajându-l cu primul. Zorii ne găsiră gonind nebuneşte prin ceaţă, în direcţia indicată de Gregor. Bibanii sosiţi de curând în plutonul V au fost obligaţi să rămână la siguranţa podului. Werner, genistul, jubila încântat de aventura sa, neştiind că se afla la un pas de batalionul nostru.

Locul se dovedi încântător. O fermă tipic nemţească, asemănătoare unei mici fortăreţe, cu acareturi din piatră albă şi acoperiş de ardezie cenuşie, totul strălucind de curăţenie. Am intrat în curtea interioară, în stilul bine cunoscut, Gestapo-SD-SS, cu Micutul, Werner şi Porta pe motoşenilata Zundapp în avangardă. Stăpânii erau deja la muncă şi ne-au ieşit în întâmpinare miraţi. O femeie robustă „tipic ariană", de o frumuseţe aspră, şi un bătrân falnic cu mustăţi a'la Hindenburg. Doi copii speriaţi se ascundeau în spatele fustei negre cu flori albastre. Argaţii, ce păreau prizonieri, aşteptau cu măturile în aer.

— Vom face o percheziţie! se răsti Werner fără nici o introducere.

Petliţa cu runele SS, lăsată intenţionat la vedere, strălucea sinistru ca şi capetele noastre de mort de la chipie. Bătrânul nu părea impresionat. Se interesă cu glas baritonal, obişnuit să comande:

— Ce vă interesează şi cine sunteţi? Vă fac cunoscut că familia noastră este absolut loială Reich-ului...

— Ne doare-n cot, tataie! răcni Micutul atât de crunt, încât mustăţile bietului om se zburliră. Se va executa o percheziţie şi gata! Iar cu loialitatea aia a ta poţi să te ştergi undeva!

— Conduceţi-ne la pivniţe, zise surâzând Porta, potrivind şmechereşte chipiul negru ofiţeresc tivit cu fir argintiu. Cum te cheamă? ciripi el delicat.

— Marielle, şopti blonda, brusc grăbită.

— Draga mea, continuă Porta confidenţial. Situaţia e critică, iar tipii ăştia sunt nişte brute, care devin fiare când întâmpină rezistenţă. Suntem un comando special al Reichsfuhrer-ului SS Himmler, iar misiunea noastră este strict secretă. Sunt medic, iar grupa mea e în căutare de resurse neconvenţionale. Nu cred că aţi face ceva care să fie împotriva soldatului german!

— Nici nu mă gândesc, zise ea emoţionată, dar ce anume căutaţi? Nu că m-ar interesa, dar v-aş putea ajuta fără să facem prea multă dezordine.

__ Ei bine, se poate să fi auzit de „Nebe und Geheimnis", răspunse el, privind-o intens prin monoclul ce-i dădea un aer aristocratic. SS-ul caută alcool... Nimic nu funcţionează fără alcool, dar, gândeşte-te, cum să spui cuiva asemenea lucru despre SS?

— Aha, am înţeles! In cazul ăsta, aţi nimerit unde trebuie. Urmaţi-mă...

Toţi pornirăm, gloată, pe urmele femeii, curioşi nevoie mare. Batranul, exasperat, rămase de pază secondat de bunic şi de cei doi nepoţi fascinaţi de armele sale.

Două uşi din stejar masiv, ghintuite în fier forjat, au fost date în lături, şi iată-ne introduşi într-o hrubă de alchimist dominată de întuneric. Se auzi declicul unui salter şi o privelişte de basm izbucni feeric. Era o instalaţie de distilare fabuloasă. Alămurile retortelor şi inoxul robineţilor sclipeau de credeai că te afli la comanda submarinului „Nautilus". Conducte alambicate şi vase de cupru misterioase străjuiau coridorul placat cu gresie roşie, iar pe un perete trona imaginea unui ofiter de marină cu chipul

încadrat de o barbă neagră şi ochi sfredelitori. Tunica era înstelată de ordine şi decoraţii.

— Soţul meu, zise Marielle.Comandant de submarin. A dispărut undeva în Atlantic împreună cu echipajul său.

— Iisuse! îngăimă Porta. Toată chestia asta funcţionează?

— Bineînţeles! Albert al meu a lăsat totul în ordine. O mână forte de bărbat, şi vom pune totul în mişcare!

— Atunci, la treabă! zbieră Micutul, îmbrâncindu-l pe Porta şi lovind fesele blondei. N-avem timp de pierdut, Reichsfuhrer-ul aşteaptă rezultate!

— Madre Dios! sări Barcelona. Eu mă voi ocupa de cazane şi boiler! Am mai văzut aşa ceva în Castillion, unde se foloseau portocale.

— Mon cher, eu voi supraveghea răcirea, hotărî Legionarul.

— Iar eu calitatea! jubilă Micutul.

— Gura, imbecilule! ricana Porta. Tu şi cu Sven o să vă ocupaţi de combustibil şi de materia primă. Unde sunt băile de fermentaţie şi... ce-avem acolo?

— În magazia alăturată, vă avertizez că totul este pur. Nu există nici o combinaţie. Pere şi coacăze negre, doar fructe proaspete culese din pomi!

Magazia era imensă, încărcată de un aer uşor acid. Bărdace din doagă de lemn bolboroseau înspumat. Porta examina expert conţinutul şi tăria „pădurilor", uimindu-şi gazda cu cunoştinţele sale. Gustă rând pe rând spuma roz, înainte de a hotărî ce butoi va intra la distilat; în nici douăzeci de minute, hala „fierbea" de activitate. Fluxul tehnologic era fără cusur, iar roşcovanul, urmat de „gorila" sa, alerga printre cazane de-ai fi zis că e Scaraoţchi în persoană. La un semn, ne-am repezit în dreptul ştuţului de evacuare, aşteptând cu evlavie primele picături. Gregor acţiona canaua serpentinei şi aerul încins şuieră prelung cu miros sublim, apoi crescu o picătură ca o broboană de cristal. Ne-am ţinut răsuflarea şi picătura căzu zglobiu, făcând să ne freamăte nările.

Era o distanţă uriaşă de la marmitele cu sfeclă si cartofi rudimentare, până la această instalaţie controlată riguros.

— Doamne, începe..., şopti Porta.

— Pe Allah, ce miros sublim! Doamnă, făceţi-ne plăcerea şi gustaţi prima!

— Excelent! zise ea îmbujorată. Domnul doctor e un adevărat expert. Sper să nu vă supăraţi dacă mă retrag să pregătesc un mic dejun. Butoaiele sunt în partea cealaltă.

— Mulţumim, dar vom transporta totul în canistre, altfel aceste frumoase şi vechi butoaie vor fi pierdute pentru totdeauna.

În toiul mesei, destul de bogate pentru valul de rechiziţii abătute asupra oamenilor, apăru unul dintre curierii lui Karl, alb ca varul. Il dreserăm rapid cu un pahar de rachiu.

— Chiorul vrea să ştie unde sunteţi. Hinka a dispărut şi el. Lowe e hotărât să vă taie, dacă nu mă întorc cu o explicaţie plauzibilă. Drace, ce schnaps teribil!... Mai vreau unul.

— Bea şi ascultă, băiete! Ce-ai văzut aici e secret. Serveşte un cârnat, nu te sfii... Noi suntem în tabăra geniştilor. Plutonierul Werner poate să-ţi confirme că suntem în curs de aprovizionare cu materiale de construcţii, aşa că mai ia două sticle de-aici şi dă-i bice!

— Dar cu „Nebel und Geheimnis" ăsta ce este?

__ Amice, te afli chiar în miezul acţiunii, răspunse Porta, zâmbind, şi mai împinse o sticlă de rachiu încă aburită.

— Aha, pricep! zise soldatul cu ochii sticlind, înhaţă sticlele, hulpav.

__ Am roit-o! Bazaţi-vă pe mine, încheie el fără să bage în seamă zgomotul de canistre.

__ Aţi cam întins coarda, bâigui Batranul. Eu zic să plecăm.

__ E interdicţie de circulaţie pe timp de zi, i-o tăie Porta.

— Aşa e, întări Barcelona, e şi interdicţie radio, aşa că putem face liniştiţi pe muţii. Inchină un pahar în cinstea Batranului, dar

se pare că vedea dublu, căci întinse mâna pe alături. Heide apăru furios.

— E strigător la cer! răcni el. Unii se omoară muncind şi alţii benchetuiesc! Ai face bine sa te ridici, zise el, zgâlţâindu-1 pe Barcelona. Nu mai fac faţă şi la boiler, şi la retardă. Supapa trebuie supravegheată îndeaproape, căci descarcă târziu şi riscăm să rămânem fără cazan...

Ne-am ridicat pe dată, deşi nu mai eram treji demult. Oboseala şi alcoolul proaspăt avuseseră un efect de bombă asupra noastră. Singur Micutul încarcă la canistre, pufăind ca un tren de duminică. Porta dispăruse cu blonda văduvă, ţâncii se jucau cu pistoalele ruseşti ale Batranului; bunicul privea tot bâlciul condescendent; se lămurise, în sfârşit, cu SS-iştii ăştia: o adunătură de nebuni. Printre spărturile norilor apărea din când în când o „musculiţă" rea.

— E un avion „Mosquito" zise Micutul. Motoare englezeşti!

— Dar ce caută atât de jos? spuse uimit Heide. Jigodiile astea nu mai au pic de respect!

Avionul execută o spirală descendentă şi huruitul motoarelor se auzi înfundat în ceaţă. Urmară o serie de explozii şi un tir drăcesc de mitraliere antiaeriene. Năvăliră toţi în curte, urmaţi de Porta cu nădragii în vine.

— Au atacat podul! strigă Werner. Asta e bateria automată. Tirul continuă în cascadă, căci drumurile erau împânzite de antiaeriană, care declanşa fără servanţi, indiferent de timp, iar avionul încerca probabil să fugă la mică înălţime.

— Pe cai! ordonă Batranul. Lucrând aşa, ne trezim cu toată ofiţerimea pe cap...

O bubuitură infernală ne aruncă, însă, la pământ şi o ploaie de ardezie sfărâmată se abătu asupra noastră. O matahală neagră zbură peste acoperişul fermei, ca apoi să pice cu un vuiet strident. Intr-o clipă eram sub camion, iar în mijlocul curţii ateriza boilerul distileriei.

— V-am spus eu că e ceva cu supapa aia, miorlăi Heide.
Bunicul examina cazanul înfipt semeţ în caldarâm şi clătină din cap, înfuriat. Răcni scos din fire:

— Dacă în 1918 s-ar fi întâmplat aşa ceva, Kaiserul v-ar fi aruncat în ocnă pe viaţă! Asta nu e armată! Am să mă plâng Reichsfuhrer-ului. Fiul meu era prieten la cataramă cu Gruppenjuhrer-ul Heinz Lammerding.

— Bănuiesc că o canistră din cel mai bun rachiu nu te-ar putea convinge să renunţi, zise rânjind Porta.
Era numai în izmene, căci îşi pierduse nădragii. Bătrânul îi întoarse spatele, încheind orice discuţie. O bâlbâială apoplectică puse stăpânire pe el.

—Ajunge! zise Batranul gâfâit... M-am săturat. Roiul, altfel vă termin cu mâna mea...

Am atins podul la ţanc. Nu trecu nici o secundă şi din ceaţă se ivi maşina lui Hinka. Lowe ne privi circumspect.

— Ce se petrece? întrebă comandantul, holbându-se la cascheta neagră a lui Porta cu hârca SS-ului.

— Nişte englezoi, domnule, au deranjat frumuseţe de lucrare... Dacă aţi fi văzut ce splendoare s-a dus dracului!

— Reluăm munca! hotărî Hinka. Sub directa mea îndrumare! Adunaţi cadavrele!

Werner privea consternat corpurile geniştilor veniţi în lipsa noastră.

— Doamne, dacă merge tot aşa, o să rămân singurul din toată compania...
Lowe se plimba nervos de colo-colo. Aruncă o privire în camion şi bombăni ceva la urechea lui Hinka.

— Beyer! strigă el. Ştii ceva de vreo acţiune secretă? Pe tot parcursul am întâlnit numai poliţai afumaţi. Nu-mi vine să cred că a turbat armata lui Adolf!
Batranul dădu din umeri. Comandantul cercetă canistrele degustând curios conţinutul.

.— Hmm! făcu el, zâmbind parşiv. Englezii au ratat ceea ce era mai interesant! Chiorul o să fie extrem de mulţumit de cadoul nostru. Doi oameni de pază! ordonă sec, fără să ţină seama de gemetele noastre.

— Aruncă dracului chipiul ăla, scrâşni Batranul.

Porta se execută vesel, înlocuindu-l cu jobenul sau galben. O semişenilată a SS-ului năvăli în trombă. Se opri ciudat de prudent. Tunul de 20 se roti în direcţia noastră.

— Ah! strigă Werner. In sfârşit, altă grupă de-a mea! Portiera blindată se deschise în cele din urmă şi un tip solid cu scurtă de piele şi însemnele blindatelor apăru grijuliu.

— Doamne, ţipă Werner, Sturmbannfuhrer Kluge! Şi se repezi să raporteze.

Hinka privea nepăsător cu unicul său braţ în şold.

— Kluge din SS Panzerdivision „Hohenstaufen"! se prezentă el simplu. Dumneata trebuie să fii comandantul...

Dădu cu ochii de Porta şi de Micutul.

— Pe voi vă cunosc, zise el, rânjind. Mi-aţi distrus podul în Olanda!

__ Dumnezeu e milostiv! spuse Porta. Acum a aranjat să reparăm altul!

__ Am fost trimis în legătură cu o operaţiune „Nebel und Geheimnis"! Nenorocita de interdicţie radio mi-a dat peste cap toată treaba. Nu poţi coordona o activitate genistică în stilul ăsta, darămite să afli ce se petrece în zonă! Un lucru e sigur! Acţiunea e a SS-ului.

__ A SS-ului?! întrebă consternat Hinka.

__ Absolut! Mai adineauri am dat peste o fermă distrusă de o grupă de-a noastră! Jigodiile distilau alcool clandestin, deşi chestia asta e interzisă cu desăvârşire. Se pare ca însuşi Reichsführer-ul a

ordonat aceasta actiune de curatire

ca să nu mai vorbesc de armele de provenienţă rusească! O asemenea chestie e de neimaginat în inima Reich-ului!

Batranul se îngălbeni şi controla tocul „Naganului" acum gol. Oberscharfiihrer-ul Werner o sfeclise. Distracţia lua o turnură periculoasă. Karl privea triumfător, inconştient de aportul important adus „acţiunii".

— Şi tipii unde sunt? se trezi curios Micutul.

— Direct într-un lagăr de concentrare, dincolo de Rin. Unul dintre ei a avut tupeul să pomenească numele lui Heinz Lammerding. Defetişti ticăloşi! Nu m-aş mira să fi semnalizat englezilor poziţia viaductului.

— Ei, cam asta-i, zise Hinka grăbit. Toată lumea la treabă! Va urez noroc la vânătoare, comandante! încheie el brusc. Măcar să merite...

Lowe ne aruncă o privire de-a dreptul ucigătoare, la care răspunserăm ridicând din umeri, nevinovaţi.

Niciodată în istoria războiului nu au fost alăturate în luptă două mari armate diferite, atât prin structură, cât şi prin conducere. Incă o dată a ieşit la suprafaţă, în mod evident, ura Fuhrer-uluifaţă de armata şi de ofiţerii ei, care în accepţia lui se făceau vinovaţi de multe eşecuri. Hotărârea lui Hitler de a încredinţa lovitura principală Armatei a VI-a, condusă de Sepp Dietrich, a avut drept urmare pierderea avantajului în Ardeni. El a vrut ca gloria victoriei să aparţină acestor trupe, care se remarcau net prin fanatismul lor şi ataşamentul faţă de nazism, iar când Armata a V-a a lui von Manteuffel avansa cu succes, el a pus la dispoziţie mai mult în silă unităţile din rezerva strategică.

Oberstgruppenfiihrer-ul Joseph Dietrich, zis Sepp, numit la comanda Armatei a VI-a, era unul dintre cei mai vechi acoliţi ai lui Hitler. Născut în 1892, de meserie măcelar, el a participat la primul război ca voluntar de Ulani, apoi conducător de tanc, a luptat ca sergent-major. Gardă de corp a führer-ului, s-a distins în mod deosebit Ia 30 iunie '34 în Noaptea cuţitelor lungi'', organizator al ,, Leibstandarte Adolf Hittler", devenită mai întâi brigadă, apoi divizie, el fiind primul comandant al Corpului I Blindate SS, apoi comandantul Armatei a VI-a. Acest mardeiaş s-a descurcat excelent la comanda unor eşaloane mici, dar ca şef de armată nu va face faţă. După eşecul de la Balaton, în Ungaria,

Hitler va spune că această Armată a VI-a e cea mai mare decepţie a sa. De furie, Sepp îşi va smulge „Crucea de cavaler" cu briliante, aruncând-o pe jos, în biroul său din Viena. Acestui tip care amesteca patriotismul cu competenţa i se opunea generalul Hasso von Manteuffel, un ofiţer de rasă, stilat, al cărui nume aristocratic cobora undeva până la Frederic al II-lea al Prusiei, clasă foarte detestată de Hitler. El i-a explicat lui Jodl că este important ca diviziile blindate să nu se oprească în drumul lor spre Menge, să înconjoare satele şi poziţiile apărate, care nu puteau fi cucerite imediat, şi să-şi continue drumul, fără să ia în considerare faptul că flancurile lor sunt descoperite. Apoi a declarat concis că proiectul e aproape imposibil de realizat. Dar hotărârea Fuhrer-ului era irevocabilă, ca şi ordinul sau direct, de a fi cucerit oraşul Bastogne. Dorinţa sa ca operaţiunea din Anleni sa fie decisivă era atât de mare, încât a refuzat sistematic orice sugestie venită din partea generalilor. Astfel, von Rundstedt a sfârşit prin a se retrage definitiv, iar OKW-ul va trata problemele legate de pregătire direct cu eşalonul lui Model, care se înclinase în faţa ordinelor. '

De partea cealaltă, Aliaţii pluteau într-o ceaţă totală. Datorită măsurilor draconice luate de nemţi, mergând până fa a cantona Armata a VI-a în zona Hanovra şi fluviul Weser, , ei erau convinşi că atacul se va produce în regiunea Roer. Momentul ales şi zona de atac vor constitui o surpriză desăvârşită şi, nici chiar în ziua ofensivei, Eisenhower nu era convins că începuse ceva important.

Frontul între Aix-la-Chapelle până la sud de Luxemburg era apărat de Armata I a generalului Courtney Hodges. Aici erau dispuse în linie trei corpuri de armată: al VI-lea al generalului J. Lawton Collins şi şase mari unităţi ce ţineau spre Roer; al V-lea al generalului Ijeonard T. Gerow, cu patru divizii îndreptate spre regiunea celor şapte lacuri şi a barajelor cheie de pe râul Roer; la sud, Corpul al VII-lea al generalului Troz Middelton, dispus pe o

sută douăzeci de kilometri cu Diviziile 4 şi 28, unităţi de veterani, aflate în refacere după luptele grele din zona Aix-la-Chapelle; Diviziile 9 şi 106 abia sosiseră din Statele Unite şi încă nu aveau habar de război. Trupele erau în parte decimate şi dispuse defectuos, iar generalii armatelor aliate aveau probleme de comunicare. Doar un exemplu e de ajuns. Bradley înghesuise patru unităţi blindate, departe, în nord, spre frontul de la Roer, în timp ce linia frontului, atât de subţire a Ardenilor, devenise una „fantomă" şi prost aprovizionată, iar germanii ştiau asta. Mai târziu, Eisenhoer avea să ia asupra lui greşelile subordonaţilor, cu o generozitate şi modestie caracteristice stilului său, şi în felul acesta nici unul dintre ei n-a fost pedepsit sau schimbat din funcţie; o altă întâmplare nemaiîntâlnită în analele războiului.

CERC VICIOS

In lipsa tancurilor care întârziau să apară, veteranii regimentului continuau munca în regiune. Lowe ne trase o săpunea lă zdravănă.

—Nu-mi vine să cred, conchise el, cum un ticălos lipsit de scrupule poate târî după el un pluton întreg, pentru a-şi realiza planurile meschine! Drept urmare, aranja în aşa fel încât Porta pierdu întreaga cantitate de alcool. Nici nu întorsese bine spatele, că roşcatul telefona imediat lui Wolff.

— Ai înnebunit! ţipă Heide. Nişte nevinovaţi au intrat deja în lagăr...

— Dar de când ai tu conştiinţă, „cur nazist"? Şi-apoi în ziua de azi nimeni nu-i nevinovat! Toţi de-aici sunt într-un fel sau altul în legătură cu Rezistenţa belgiană, iar Frauleih Marielle cunoştea o grămadă de chestii secrete...

— Ce secrete? sări Unterscharfuhrer-ul Sievres de la compania de furieri din „SS Leibstandarte", care făcea de gardă cu noi.

— De pildă, cunoaştea la fix dimensiunile mustăţii lui Adolf, zise hlizindu-se Micutul.

— Ciubotă împuţită, o să raportez chestia asta! zbieră Sievres. Vă ştiu eu pe voi ăştia...

— Mă doare-n cot, oricum n-a auzit nimeni ceva... şi chiar de-o fi, măndel va sufla şi el o vorbă despre cei o sută şaizeci de dinţi de aur strânşi de un anume Sturmann ce făcea parte din „Totenkopf'! Tare-aş vrea să aud ce zice Gruppenfuhrer-ul Max despre foştii săi subordonaţi care nu au declarat ce trebuie!

— Jigodie! izbucni SS-istul, scoţând baioneta. O să te castrez cât ai zice peşte!

— Gura, dobitocilor! interveni Porta. Nu vedeţi că sunteţi pe cale să distrugeţi o alianţă?

— Alianţă! strigară în cor cei doi.

— Sievres ştie aproape sigur de afacerea bluzoanelor de provenienţă SS, care în drum spre depozitele lui Wolff s-au transformat în mantale uzate.

— In cazul ăsta, declară trist Micutul, sunt gata să jur cu mâna pe inimă, că Sievres e cel mai sărac sergent din toată armata Fuhrer-ului.

— Trebuie să fii nebun dacă-ţi imaginezi că scapi doar cu o declaraţie. Mă doare-n cur de alcoolul tău, deci nu voi pune la bătaie dovezile mele faţă de Wolff decât dacă ieşi la mal cu două baxuri de Chesterfield din cele zece şutite cu înlesnirea furierului Wiese...

—Iisuse, cască gura Porta, dar am bătut palma cu Wiese...

— Dar de când ai tu conştiinţă, „cur roşcat"? râse Sievres... Sivres e cel mai sărac sergent din toată armata Fuhrer-ului.

—Trebuie să fii nebun dacă-ţi imaginezi că nu uită. Wolff va pleca curând într-o misiune la Kobleny, şi să terminaţi cu poşirca ta...

Un lătrat răguşit ne înştiinţa că apare Wolff. Prudent, stătea în cadrul uşii, cercetându-ne din priviri.

— Sper că m-ai deranjat pentru o chestie importantă! se răsti el cu tupeu. N-am timp de prostii cu atâtea probleme pe cap... şi sper să nu fie vorba de alcool.

— Ce-i cu alcoolul meu? şopti Porta, speriat.

—Te-ai ţicnit? I-auzi, alcoolul tău!... Chiorul inspectează personal canistrele în fiecare zi la ora douăsprezece. Vestea licorii a ajuns atât de departe, încât chiar Model a trebuit să intervină cu relaţii pentru doi litri, şi, în plus de asta, locotenentul Lowe e cu ochii pe tine ceas de ceas. Abia vei ieşi din gardă că vei fi expediat urgent la amenajarea unui depozit cât mai departe de aici.

Cuvântul „depozit", atât de încântător urechilor lui Porta, nu stârni nici un ecou de data asta.

Era atât de pleoştit, încât amuţi complet. Abia la ieşirea lui Wolff reacţiona.

—Urmează-mă! îi strigă el Micutului. Nu mai sunt decât două ore de gardă, iar tu fă bine şi pregăteşte dovezile alea, i se adresă el lui Sievres.

Pe Obergefreiter-ul Wiese îl găsiră la popotă. Purta o pălărie neagră de cowboy, iar în colţul gurii mesteca un trabuc de tutun verde. Banditul se visa deja în State.

___ Ia te uită, Obergefreiter-ul Porta, ce oroare! îi întâmpină el şi P^{use} bocancii pe masa ofiţerilor, în stil texan.

___ Salut, ticălos bătrân! zise roşcatul, strâmbând din nas. puah! Cum de poţi fuma porcăria asta, când stai pe un maldăr $_{de}$ ţigări americane?...

Ţigările de calitate sunt pentru magări, răspunse el. Doar nu crezi că prăpădesc bunătate de marfa în vânt... „Ce retardat!"

gândi Porta şi continuă mieros: — Ştiu că o lichea ca tine nu m-ar ajuta nici cât negrul de sub unghie, dar am nevoie de un împrumut! Alde Charlie sunt prin apropiere şi o să restitui marfa în procent de unu la sută! Asta ar trebui să dea de gândit şi unui zgârcit mai mare ca tine!

— Un împrumut! ţipă Wiese, îngrozit. Ce dracu' şi-ar dori de la mine unul care are tot ce vrea pe o rază de o sută de kilometri?...

__ Două baxuri de Chesterfield pe care am să le restitui de ştiu că plec în misiune de comando cu băieţii lui Skorzeny...

__ Sfinte Sisoe, mă bagi în mormânt! Să nu mai pronunţi numele ăsta nici în somn! Ce, eşti tâmpit? O să fim spânzuraţi de limbă...

Işi şterse broboanele de sudoare cu o batistă mare ecosez, dintre acelea folosite de „highlanderi".

— Mai ai să scoţi un cimpoi şi totul e pe bune! i-o trânti Micutul. Ce dracu' te agiţi atâta? Zi ori da, ori ba, că n-avem timp de glume!

Faţa lui Wiese se lumină dintr-o dată.

— Ăsta e, ai pus degetul pe rană, cimpoiul plutonierului Birke! E unul dintre suvenirurile pe care le doresc neapărat, dar nemernicul astă nu se lasă momit cu nimic, e dracul gol! Vezi ce faci, şi ţigările vor fi ale tale fără nici o problemă!

Porta se prăbuşi zguduit: un cimpoi blestemat şi un plutonier nebun de legat. Căută în memorie câteva date despre el.

— Timpul curge, maimuţoiule! îl trezi Micutul din reverie. Ştiu, unde poate fi găsit individul.

Feldwebel-ul Birke îşi pierdu controlul cu totul când auzi tărăşenia.

— Porta, tu şi gorila ta nu sunteţi în toate minţile. N-am auzit aşa ceva de când sunt. Cimpoiul ăsta e udat cu sângele meu! L-am capturat de la „Şobolanii deşertului", pe când ne retrăgeam

din Livarit, şi nici măcar Fuhrer-ul n-ar putea da ordin să-l predau...

__ V-aţi retras atât de repede, încât aţi uitat şi podul spre Fervaques intact, zise rânjind Micutul. Dar primi imediat o lovitură la ţurloaie.

— Ce dai! se răţoi el. Am dreptate, iar Fuhrer-ul nostru habar n-are de chestia asta...

—Mă ameninţi, banditule! ţipă ca ars Birke. Uiţi că vorbeşti cu cel mai decorat comandant de tanc?

— La dracu'! gemu Porta. Eu sunt pe cale să turbez şi vouă vă arde de istorii. Ce-a fost, a fost! Haide, Birke, trebuie să ai vreo problemă, ştii că sunt capabil să rezolv orice! Micutul e nervos şi, oricum, nu prea gândeşte...

— Staţi, interveni măgădăul, surprinzător... Dar dacă îţi promit că voi recupera cimpoiul? Cuvântul lui mandea e beton, iar Wiese, un nenorocit! Niciodată cimpoiul ăsta nu face cât două baxuri de ţigări ! Eu n-aş da muzicuţa mea pentru nimic în lume! Birke căzu pe gânduri, iar Porta aşteptă cu inima cât un purice.

— Am auzit de rachiul tău şi nu te condamn...

— Doamne..., se învioră el, dacă vrei un procent, nu e nici o problemă...

— Ei, aş! De când am intrat în parohia părintelui Emanuel, nu mă mai interesează aşa ceva, taică Petru, înţelegi? însă, ca orice om, am şi eu puncte slabe... Sunt un iubitor al artei, cinematografia e pasiunea mea, dar, cu toate restricţiile astea, am pierd^{ut} o groază de filme... Sunteţi atenţi? îi apostrofă el, căci cei doi căscau gura. Am aflat ca deunăzi a căzut în mâinile unor idioţi o adevărată comoară. Un container cu pelicule, care trebuia să ajungă la americani. Va daţi seama ce minunăţii se ascund acolo?

— Poate chiar Donald Răţoiul şi Mickey Mouse..., holbă ochii Micutul, turbat după desene animate.

— Exact! răcni Birke. Şi multe altele.

— Şi ce-i aşa greu de pus mâna pe ele?

— Păi, asta-i! Containerul a fost predat lui Wolff, care nu vrea să-l lase sub nici o formă!

— Sfântă Fecioară din Köln! Wolff?! Porta văzu negru înaintea ochilor.

— Refuz să cred aşa ceva. Omul ăsta e un monstru care pune gheara pe orice... Lăsaţi-mă să mă gândesc, simt că mi se învârte creierul. Kreutzfeld, cât mai avem?

— Exact o oră jumate. Cred că mai întâi trebuie să vedem cum scăpăm de misiune. Lowe se va ocupa personal de noi! Ia o vodcă, să te mai limpezeşti, îl îndemnă el.

— Dacă nu împuşcăm toţi iepurii dintr-o dată, nu facem nimic, vom juca la cacealma..., zise el, sorbind votcă însetat. Trebuie să fie o ieşire. Haide la Wolff! Târgul e făcut, dă-ne cimpoiul şi vei avea filmele!...

Wolff ascultă consternat expunerea lui Porta.

— Şi vrei să mă faci să cred că vei renunţa la toată marfa, dacă-ţi împrumut pentru o zi filmele?...

— Exact, ce te costă?

— Nu ştii în ce te bagi, omule! Material de propagandă strict interzis, o adevărată bombă! îţi dai seama că, dacă răsuflă ceva, o să fii aruncat în cea mai neagră ocnă a Reich-ului, şi zău dacă mi-ar părea rău să dispari dimprejurul meu!...

— Atunci, ce te reţine? zise roşcatul, consultându-şi ceasul Pe furiş.

— Nu-mi dau seama! Marfa e în custodia mea, sub' asigurarea Chiorului, şi tărăşenia cu „misiunea" voastră tampita de la fermă stă să pice; toţi stau cu ochii aţintiţi asupra voastră de când cu rachetele Reichsfiihrer-ului Himmler... Habar n-am, dă-mi un motiv!

— Motivul, tăntălăule, e că nu vezi niciodată mai sus decât mine! Putem înlocui alcoolul cu unul de calitate proastă, de

sfeclă, să zicem, în care am turnat un aromatizant special... Iată-l, zise el scoţând o sticlă, tăticul lui Machiavelli, îl are de la ferma nevinovaţilor cetăţeni ai Reich-ului! Nişte falsificatori ordinari! Marielle mi-a vândut secretul, vom fi bogaţi, dacă ai un pic de minte!

O demonstraţie rapidă îl lăsă paf pe Wolff, care saliva deja.

— Drace, Porta, dacă n-o să crapi în războiul ăsta, precum meriţi, o să cucereşti lumea... Bine, accept! Ia-ţi mizeriile astea.

Micutul înhaţă cutia cu role exact în momentul în care vocea locotenentului Lowe îl chema la ordin prin megafon. Măgădaul lipăia fericit prin noroi, ducând atent „comoara..

— Auzi, oi fi eu cretin, dar luminează-mă. Ce te dai aşa de ceasu' morţii pentru câteva bidoane de rachiu! Mai înţeleg: bocanci, cafea, aur, conserve..., dar pileală e peste tot, la urma urmei...

— E un secret mai mare decât armele de răzbunare ale lui Adolf şi nu mă îndoiesc de tine. Oricum, dacă nu ne grăbim, o să afle toată lumea. Alcoolul e contrafăcut şi, în cel puţin o săptămână, o să fie apă chioară, pricepi? Bineînţeles că Wolff, o să intre în belea, dar şi eu o să pierd o grămadă de parale. Poate fi chiar o poliţă în alb pentru noi...

— Cine-ar fi tâmpitul care să garanteze pentru nişte asasini ca noi! rânji Micutul. Fugi de-aici...

— Ia gândeşte-te, cap de lemn! în curând vom lua contact cu gangsterii de peste ocean. Dacă găsesc omul potrivit, suntem organizaţi. Jumătate de formulă el, jumătate eu! Rahatul ăsta de război se va termina curând, şi poţi să fii sigur că ne va

căuta şi-n gaură de şarpe. Pricepi? Biletul spre New York e asigurat la clasa I!

_____Sfinte Sisoe, eşti mai ţicnit decât credeam! Dar fie, viaţa e atât de veselă, încât mă dau bătut. La urma urmelor, ai dreptate,

întotdeauna va fi nevoie de nişte tembeli, care să facă treaba celor mari.
Grupa de intervenţie plecă sub comanda Feldwebel-lui Birke, iar ca surpriza să fie completă, Obergefreiter-ul Wiese apăru voluntar în ultimul moment.

— Pe Allah! strigă Legionarul. Ce adunătură! Plecăm cumva să începem stagiul într-un balamuc?

— Ţine asta, ca să nu te simţi în afara bordelului, râse Birke.

— Un fes roşu?! Dar musulmanii din SS nu-şi pierd niciodată însemnele...

— L-am obţinut la schimb, cu o uniformă italiană. Era foarte grăbit să se schimbe... Insigna e din argint. Poate te hotărăşti într-o zi şi îmi dai steluţa de comisar.

— Atunci n-ai decât să te transferi pe Frontul de Est, răspunse râzând Legionarul, potrivind fesul cu ciucure negru. Personal, aş prefera un „chipiu alb", dar ai noştri au alergie la aşa ceva, mai ales dupa pierderea Franţei...
Izbucniră în hohote.

— Franţa nu e pierdută! răcni Heide. Fuhrer-ul se concentrează pentru o lovitură de măciucă asupra Aliaţilor! Nu vă e clar ce se întâmplă, adunătură de măscărici?!

— Fuhrer-ul va da o lovitură de măciucă în căpăţâna ta seaca de-o să vezi numai zvastici, interveni Legionarul. Tu ai multe calităţi, Heide, dar ţii cu cine nu trebuie. Asta ţi-a tulburat simţul realităţii! Uită-te la tine, ai nervii distruşi.

— Din cauza voastră am ajuns în halul ăsta. Pe lângă voi, războiul e o joacă...
Camionul hurducăia pe un drum lateral mărginit de antrepozite si tabere de corturi. Spre dezamăgirea noastră, am fost debarcaţi în pântecele negru al unui depozit de lubrefianţi, unde am terminat treaba în timp record. Binecuvântata interdicţie. Radio ne lasă la dispoziţie tot timpul din lume; Micutul şi Porta au montat aparatul de proiecţie şi ecranui alcătuit din două foi de cort galbene. Birke

nici nu catadicsi să organizeze vreo pază. Instalat confortabil într-un scaun imperial cu tapiţerie albastră şi ornamente aurii, aştepta răbdător, ca un copil prost, începerea spectacolului. Am organizat un adevărat cinematograf, unde, cu excepţia plutonului 2, se împărţeau bilete. Gregor şi Barcelona se ocupau de barul asortat cu alune americane, gumă de mestecat, bere, cafea şi, culmea rafinamentului, coniac de Tenessee cu Coca-Cola. Spectacolul se deschise în cinstea Micutului cu o bobină de desene animate Walt Disney şi puteai jura că hohotele de râs s-au auzit dincolo de Rin. Am continuat cu Buster Keaton, Fraţii Marx, Laurel şi Hardy, Ben Turpin şi Fatty. Doamne, americanii ăştia ştiau să râdă! Max Linder, Mack Sennett şi Lloyd - toţi amestecaţi într-un spectacol burlesc şi dement, cu petarde, dinamită, grenade şi puşcoace, rachete pe post de lumânări şi urmăriri uluitoare, asortate cu nenumărate bătăi atât de dragi Micutului. Bomboana pe tort a fost mult aşteptatul „Dictatorul", cu Charlot. Dansul cu globul pământesc a fost cerut de atâtea ori, încât la uşa „cinematografului" era o coadă nesfârşită. Sturmscharfuhrer-ul Walter, din campania de stat-major a grupului de cercetare comandat de Sturmbannführer SS Knittel, urmărea sufocat de uimire scenele groteşti ale omuleţului ce semăna izbitor cu Führer-ul Adolf. Tânărul arian nu-şi imaginase în viaţa lui o asemenea blasfemie la care subscriau veseli cei din jurul său. Era hotărât să raporteze direct Obersturmbannfuhrer-ului Peiper, comandantul Brigăzii 1 Blindate „Leibstandarte Adolf Hitler", de care aparţinea. Aici trebuia făcută curăţenie generală, nicidecum îndreptată o stare de spirit. Ameţit de turbare, se îndreptă spre motocicleta sa, dar vehiculul dispăruse. In locul său zări un avorton ciudat, cu fes roşu, pe care strălucea hârca rânjită a ordinului său. Căută spre petliţe, dar, în loc de runele SS, zări alte două hârci. Sughiţă înspăimântat. Oare ce divizie era asta!?

__ Bonjour! mon amil Tu cherches quelque chose?

Hangerul arăbesc străluci în mâna sa.

— Mon Dieul strigă Walter în franceză, fără să vrea. O să ucizi un camarad?

— Camarad, pe dracu'! strigă cu ură Legionarul.

— Crestează-l pe nemernic! îl îndemnară la unison soldaţii care aşteptau la rând. Javra asta nazistă o merită din plin.

Batranul apăru din senin şi îl culcă fulgerător pe SS-ist cu o directă de stânga. Apoi îşi aprinse calm pipa.

— Doar n-o să intri la apă de pomană, Alfred? Tipul e în misiune şi ai lui or să-l caute fără zăbavă. Un singur cuvânt scăpat de vreun martor, şi ne vor pune la zid!

— Vous avez raison, mon ami. Allah va rezolva favorabil soarta gândacilor ăstora de bucătărie...

Ciuli urechile, căci din interior izbucni un sunet prelung şi tânguitor de cimpoi, acompaniat de o muzicuţă şi un flaut. Era cântecul scoţian al fetei care-şi aşteaptă în zadar logodnicul să vină de la război. Apoi se auzi un marş vesel şi, dând din umeri, intrară să se alăture petrecerii care era pe cale să se încingă.

Patrula mixtă ne-a oprit la întoarcere. Erau patru jandarmi fioroşi şi cinci SS-işti de la cercetare. Singurul treaz, plutonierul Birke se răsti la ei arogant şi le înmâna ordinul de deplasare. Undeva, în spate, l-am deslușit pe Walter, care aştepta retras. Feldwebel-ul de jandarmi ridică prelata, dar imaginea îl cam puse pe gânduri. Privi rând pe rând melonul, jobenul galben şi fesul roşu, chipiul de „bergsaglieri" cu pene de cocoş al lui Gregor şi termină cu basca scoţiană cu pampon albastru ª lui Birke. Pălăria de cowboy neagră a lui Wiese chiar îl scoase din sărite. Se îndepărtă prudent, armând pistolul. Cei din ataşele motocicletelor ne luară la ochi cu MG-urile. Doar Legionarul şi Micutul erau înarmaţi. Ei nu se despărţeau niciodată de revolverele „Nagan", dar acum nu conta, aşa că am coborât împleticindu-ne şi ne-am trântit pe marginea drumului.

__ Jos! strigă el.

— Pot să ştiu ce căutaţi?! răcni şi mai tare Birke.

Şirul impresionant de cruci de pe tunica lui zdrăngăni ameninţător.

— Oamenii mei sunt rupţi de muncă şi n-am chef de glume!

—Vom percheziţiona totul. Am informaţii despre materiale subversive.

La un semn, jandarmii se repeziră să scotocească totul, dar în zadar. Micutul se ridică deodată, scrutând amurgul urduros.

— Jabo! anunţă el.

Şi pe dată ne-am rostogolit în noroiul şanţului. O fracţiune de secundă, şi liniştea se sparse în mugetul tunurilor. Un snop de rachete mătură şoseaua şi trei avioane „Tempest", dintre cele noi, cu fuzelaje vopsite în benzi albe şi negre, trecură vuind înspăimântător. Când ne-am ridicat capetele muţi şi surzi, pe sosea nu mai erau decât bucăţi de nerecunoscut: carne şi tablă amestecate sinistru. Camionul nici măcar nu explodase, ci zăcea forfecat pe o lungime de trei sute de metri pe şosea. Legionarul înălţă o rugă spre cer, apoi făcu cu ochiul spre Batranul. Ne-am regrupat tăcuţi, fără să-i mai mulţumim Micutului. Oricum, era a nu ştiu câta oară când ne salva viaţa, şi am pornit fără să băgăm în seamă patrula mixtă sfârtecată. Ceva mai jos, am dat peste jeep-ul lui Wolff, distrus şi el de piraţii aerului. Superintendentul ne ieşi în întâmpinare, şontâc-şontâc, cu frumoşii lui pantaloni de călărie sfâşiaţi. Privi cu ură spre Porta.

— Ce-a fost toată povestea asta cu Sievres? Ticălosul m-a pus pe jar de azi de dimineaţă. Tocmai veneam să văd dacă nu ştii ceva! Sunt disperat, a trebuit să-i cedez alcoolul!

__ Doar nu mă suspectezi, zise Porta, nevinovat, bătându-l pe spate. Simtem prieteni, la naiba!... Cat despre rachiu , duca-se.. Si nu am pierdut filmele in atacul de adineauri, aşa că suntem chit, nu?

__Allah le aranjează pe toate, murmură Legionarul. El e mare şi bun.

Am pus din nou Mercedesul cu osie dublă pe roţi şi ne-am inghesuit în el, alcătuind o piramidă nimicitoare. Wiese umflă burduful cimpoiului, iar Mărunţelul fredona tonul cu muzicuţa. Harbul se unii, trosnind din toate încheieturile, şi spre cerul întunecat se înălţă marşul de întoarcere al „highlanderilor", într-o manieră care-l făcu să lăcrimeze până şi pe Wolff. Porta îi urmărea reacţiile cu coada ochiului. Ştia că nu se poate baza pe aparenta acceptare a situaţiei: Wolff nu era omul care să cedeze cu una cu două, aşa că îi trase un cot.

— Ce mi se pare ciudat, e că Sievres ăsta era pe bune cu Sturmscharfiihrer-ul Walter, care tocmai a fost prăjit de englezoi adineauri. Tipul a apărut la fix, chiar în timpul micii noastre reprezentaţii cinematografice şi ne-a ameninţat cu toţi dracii din lume...

— Asta mă cam pune pe gânduri! strigă Wolff, scos din pepeni. O să am eu grijă de nemernicul ăsta, poţi conta pe mine! Porta se destinse, în sfârşit, iar Micutul începu un cântec vesel din Tirol, care ne făcu să ragem de bucurie.

In limba aceea, „ardean" inseamnă „pădure".

Zona Ardenilor a fost considerată de Eisenhower un loc neprielnic pentru desfăşurarea operaţiunilor ofensive pe timpul iernii, datorită reliefului muntos şi a pădurilor masive. Asemenea Olandei; teritoriul era în conceptia Aliaţilor cam lipsit de obiective

strategice şi, printr-o ironie a soartei, el a fost destinat (trupelor care încă nu primiseră botezul focului, sau care fuseseră greu încercate în luptă şi decimate. în această fază, ambele comandamente sufereau de o ciudată carenţă de memorie. Aliaţii uitau că, in mai 1940, acelaşi raţionament îngăduise germanilor să străpungă frontul francez, slab apărat în acest sector, şi să pecetluiască soarta ţării, iar naziştii uitau că nu mai sunt aceiaşi din 1940. Cele mai bune unităţi ale Wehrmacht-uluifuseseră nimicite, iar noile recrutări în masă ale cetățenilor între şaisprezece şi şaizeci de ani, nu creau decât iluzia unor forţe proaspete. Acest material uman avea să fie spulberat cu rapiditate pe câmpurile de luptă, întocmai cum păţiseră şi statele atacate în '39- '40.

O scurtă privire aruncată asupra hărţii Ardenilor ducea la concluzia, de altfel foarte riscantă, că succesul acţiunii depindea de cucerirea nodurilor rutiere. Drumurile erau bune şi solul îngheţat, propice deplasărilor de trupe blindate, dar în acelaşi timp şi înguste, mărginite de versanţi abrupţi ce nu permiteau o desfăşurare amplă sau o retragere rapidă. OKW-ul considera necesar, de asemenea, să se creeze o stare de confuzie extremă, în spatele frontului, aşa că au pregătit în acest scop două unităţi speciale: una comandată de celebrul Otto Skorzeny, cu un efectiv de aproximativ două mii de oameni, între care şi o grupă de vorbitori ai limbii engleze. La nici o săptămână de la acţiunea sa, în care îl răpise pe Horthy din Budapesta, el a fost invitat la Rastemburg şi înaintat la gradul de Obersturmbannführer (locotenent-colonel), direct de Hitler. Cu această ocazie, el a aflat, în acea zi de 22 octombrie, că va avea de executat operaţiunea de diversiune cu nume de cod, „Grief", in cursul unei ofensive în Ardeni, cu cel puţin o lună şi jumătate înaintea protagoniştilor de bază. Această destăinuire făcută unui aventurier de talia cea mai mare nu trebuie să ne mai mire, căci ea nu venea decât să sublinieze acţiunile din totdeauna ale

Fuhrer-ului. A doua grupare, alcătuită din paraşutişti, conduşi de Oberstleutnant-ul Freiherr Friederich-August von der Heydte, urma să fie lansată în prima noapte a ofensivei, spre a bloca căile de acces spre flancul nordic. Baronul von der Heydte, eroul de la Carentan, unde luptase cu un curaj extraordinar împotriva Regimentului 501 din Divizia 101 Paraşutişti americani, era exact opusul lui Skorzeny: un ,, gentleman " cum îl considerau adversarii. Convocat de generalul Student la 8 decembrie, a primit ordin să formeze o grupare de luptă, ce va lansa acţiunea cunoscută sub numele „Stosser". Nu e uşor de ghicit ce a trebuit să facă în aproape o săptămână acest ofiţer încercat pentru a pune la punct o acţiune sortită Iadului.

Pe 2 decembrie, Hitler a catadicsit, în fine, să-i cheme la Berlin pe Model şi von Manteuffel. Data ofensivei a fost deplasată de la 7 decembrie pe 14, iar apoi pe 16 ale lunii. La 12 decembrie, el a convocat la noul său Cartier General, situat în castelul Ziegenberg, lângă Giessen (Hessen), pe toţi generalii, şefi de armate, corpuri de armate şi de divizii. Toţi participanţii au fost dezarmaţi în cel mai pur stil gangsteresc, iar în spatele lor a fost plasat un lung şir de SS-işti, care le urmăreau orice mişcare. ,,Nimeni nu îndrăznea să se mişte, măcar pentru a-şi scoate batista din buzunar", îşi va aminti generalul Bayerlein, mai târziu.

In locul unor precizări absolut necesare, privind ofensiva anunţată în termeni ditirambici, Hitler s-a lansat într-o lungă cuvântare, ce însuma ideile lui fundamentale despre coaliţie, ca apoi să demoleze toate propunerile şi obiecţiile potrivnice, uzând de spiritul vizionar providenţial pe care şi-l aroga.

BAL MASCAT

Am fost treziţi brusc, în miezul nopţii, şi goniţi cu viteză în spatele cazărmii. Dezbrăcaţi şi dezarmaţi, de am crezut că până aici ne-a

fost. Mulţi dintre noi au căpătat pe dată convingerea că armata se săturase, în sfârşit, şi o să ne facă felul. Ne priveam unii pe alţii, dar majoritatea arăta spre Porta, care, neavând buzunare, îşi încrucişa mâinile deasupra burţiiscofâlcite şi slobozi un râgâit nepăsător. Alura slăbănoagă, şuie, terminată cu joben galben, ne-a făcut să râdem. O umbră cu manta lungă de piele se ivi în lumina murdară: Chiorul...

—Treceţi la camioane şi echipaţi-vă! ordonă el scurt.

Stupefacţie ! Uniforme SS de cea mai bună calitate. Se iscă un tărăboi nemaipomenit.

— Gura, dobitocilor! mârâi Lowe. O să treziţi toată lumea!

— Bine, domnule, dar ce soi de chestie e asta? întrebă Barcelona.

— Ne trimiteţi iar la rachete?! vru să ştie Maruntelul.....

— Ador jucăriile!

Incercă să-şi încheie vestonul, dar acesta pârâi cu un zgomot asurzitor.

— Poftim, boarfele SS-ului! Nu sunt bune de nimic...

— Ţin să vă anunţ că eu nu pun „Cap de mort” la joben sub nici o formă! declară Porta; Iar pisica mea a fugit când a văzut uniforma... Ofer recompensă o mie de reichmarks!

O mulţime de huiduieli s-au abătut asupra lui. Batranul se ivi cu ochi lăcrimoşi şi trişti, molfăind luleaua ciobită.

— Nu înţeleg un lucru, am nevoie de o explicaţie...

— întreabă-ne pe noi, replică Porta, luându-l de umeri. La ce crezi că sunt buni părinţii? Ia zi lu' mandea, ce te nelinişteşte?

— Vreau să ştiu de ce mă simt aşa de jalnic? N-am mai avut sentimentul ăsta de când aveam opt ani şi mama se încăpăţâna să mă îmbrace cu şpilhosen galben!

— Terminaţi cu tâmpeniile, interveni Lowe. Aliniaţi-vă, pluton! Inspecţie...

Holbă ochii, uluit, când văzu pe epoletul lui Porta strălucind două romburi de căpitan.

— Locotenente, se înfoie el cu mândrie, ţin să te avertizez că un SS-Hauptsturmjuhrer civilizat nu face obiectul vreunei inspecţii.

— Ai turbat, îl îmbrânci Lowe. Aruncă dracului însemnele alea şi treci la rând!

— Ce brutal, strigă lunganul, tipic pentru SS! Ştiam eu că unităţile lui Himmler au ceva în neregulă.

— Fugi de-aici, râse Gregor. Şi eu care eram convins ca aici se adună elita Germaniei, cei mai buni fii ai Mutterland-ului!
Chiorul ridică bastonul, semn că vroia linişte. Ne privi îndelung, apoi îşi drese vocea, mulţumit.

__ Arătaţi bine, sunteţi veseli că întotdeauna şi asta mă încurcă. Nu-mi plac schimbările bruşte. Pisica lui Porta s-a întors, aşa că putem pleca în misiune.
Avem ordin să deplasăm o serie de materiale pentru SS. Trebuie să vă mişcaţi repede şi curat. Vreau să uit că aţi incendiat un bar în Amsterdam, că ati dărâmat un pod strategic, că aţi distrus o fermă şi doi subofiţeri din compania de stat-major au fost mătrăşiţi. Apropo, ştie cineva încotro se îndrepta Unterscharfuhrer-ul Sievres,
când a dispărut? Nu că l-aş fi iubit prea mult, dar ai lui îl caută cu disperare... Kreutzfeld, ce zici? Putem da de el, să aflăm chestia asta?

— Nu cred că merită să dezgropăm omul doar ca să aflăm atâta lucru, domnule general!
Plutonul izbucni în râs.

— Ei, acum, că ştim cum stăm, vă previn că o să vă deplasaţi sub fanionul Diviziei Panzergrenadier „Polizei I". Nimeni nu va îndrăzni să vă oprească, iar dacă da, culcaţi-i la pământ fără milă. Nu abuzaţi de acoperire, avem şi aşa o grămadă de

probleme. Ăsta e traseul, zise el, luminând o hartă cu lanterna, şi ne dăscăli pe îndelete asupra traseului. Lowe şi Beyer vor conduce; nu vreau să aud nici o întrebare!

Sfârşi rapidul briejing prin a da foc tuturor hârtiilor şi harti, apoi ne salută şi dispăru fantomatic.

Micutul îşi găsise până la urmă un veston, dar în ultima clipă şi-a adus aminte de muzicuţă şi n-a fost posibil să plecăm, cu toate ameninţările. Coloana dispăruse de zece minute, când s-a hotărât să apară. Lowe aştepta resemnat; semn că nu-l atrăgea deloc misiunea.

— Ne-au luat ca din oală, gâfâi Micutul, aşa că am făcut un tur de forţă să iau câte ceva pentru drum. Dă-i gaz, Swen, continuă el şi înghesui în spatele scaunelor o desagă voluminoasă.

— Credeam că eu trebuia să zic chestia asta, mârâi Lowe, dar nu fu băgat în seamă de malacul care se tolăni confortabil.

— Să mă anunţaţi când trecem Rinul, zise el, căscând. E prima misiune pe teritoriul patriei şi nu vreau să pierd nimic... Poate ne aşteaptă cu flori şi păturici curate şi ne vor ruga să oprim războiul.

— Nătărăul ăsta are dreptate, am zis eu. înaintăm în plin teritoriu german cu o misiune de luptă. Oare s-a gândit cineva cu adevărat la chestia asta?

—Toţi, intr-un fel sau altul;Luptăm la graniţele ţării; mâine cine ştie ce se mai poate întâmpla!

Cerul se lumină deodată pe direcţia de mers. Tunete înfundate se rostogoleau asemenea unei avalanşe de bolovani. Lumina verde era brăzdată de pete roşii-vineţii care pulsau ciudat. Undeva, deasupra Germaniei, se ducea o bătălie aeriană de noapte, care lăsa impresia că se apropie de noi. Lowe privea crispat spectacolul dantesc, deranjat, totuşi, de sforăitul Micutului. Un sat cufundat în beznă îl făcu să tresară. Lanterne gălbejite de camuflaj se iviră semnalând disperat. Am privit întrebător.

— Opreşte, dar stai cu degetul pe trăgaci!

Două umbre se apropiară în grabă. Erau ofiţeri superiori ai armatei. Unul se urcă pe treaptă şi vru să zică ceva, dar, când zări însemnele cu runa lupului, amuţi de spaimă.

— Ce-i, căpitane? se răsti Lowe. Spune o dată, nu ne mai ţine în drum!

— Mergeţi spre Mayen? zise el, inghiţind in sec. Nu vreau să vă deranjăm, dar avem un rănit grav... un general-maior.

Lowe cumpăni rapid. Deşi n-ar fi trebuit, acceptă. Ofiţerii urcară grangurul bine legat pe o targa, dar, în loc să rămână cu el, aşa cum ar fi fost normal, o zbughiră imediat.

— Ce dracu', Sven, ăştia-s nebuni? Dă-i drumul.

Am demarat pentru a prinde din urma coloana ce urma o rută pe centura Mayen-ului. Din caroserie se auzi un răcnet vesel, urmat apoi de cântece desfranate. Ne-am privit uimiţi şi l-am trimis pe Micutul să vadă ce se petrece.

— E beat ca un porc, zise el, râzând. E plin de bani şi are o coroană dentară minunată... Zici ca sunt minele de aur ale lui Solomon!

Preocupat de eveniment, Lowe nu sesiză pericolul.

— Drace, în ce porcărie m-am băgat! Tipii ne-au dat ţeapă. Ce crezi Swen?

— Cred că trebuie să ne descotorosim de el în oraş! Dacă ofiţerii au întrebat de Mayen, înseamnă ca voiau să-l expedieze aici!

— Ai dreptate, să facem un mic ocol şi să aruncăm beleaua asta undeva. Chiorul o să mă desfiinţeze dacă află...

Coloana încetini, însă, într-un filtru de control dublu, Porta se ivi lângă noi.

— Ar cam trebui să preluaţi conducerea, domnule, altfel n-o să atingem Koblenz-ul până dimineaţă... .

Purta încă însemnele de căpitan. Lowe se lămuri brusc.

— Mai am unele probleme, Porta. Te vei ocupa tu de treaba asta, sau nu te crezi în stare?

— Cine, eu!? sări Porta. Lăsaţi pe mine, vom trece ca uraganul prin barajul ăsta! Suflă pe steluţele argintii şi dispăru în beznă.

Nu trecură nici zece secunde şi din faţă se auzi un tărăboi de nedescris. Din caroserie izbucni un muget infernal. Ofiţerul se puse pe urlat cu voce de tunet.

— Dezlegaţi-mă, bandiţilor! Curtea Marţială o să fie prea blândă pentru voi. Torgau o să vă mănânce ficaţii...

— Kreutzfeld, fă ceva! Doamne, cum am ajuns în situaţia asta?

— Cu plăcere, şefu! îmi place la nebunie să pocnesc ofiţerii superiori!

Dar generalul avea ochi de bufniţă.

— Doar n-o să loveşti un general! strigă el ca un leu în luptă.

— Ba bine că nu, râse Micutul şi îl altoi scurt şi la timp, căci deja se vedeau lumini şi căşti lucind spre noi.

Apăru mutra lividă ca de ceară a unui poliţai.

— Ce e, colega, aveţi probleme? Am auzit un strigăt înfiorător.

— Un caz de dezinterie acută. Am informat. Trebuie să intrăm pe drumul cel mai scurt spre spital!

Un colţ de prelată se ridică brusc şi mutra schimonosită a Micutului îşi făcu apariţia cu spume în colţul gurii.

— Sfântă Magdalena din Koblenz! strigă poliţaiul îngrozit. Faceţi prima străduţă la stânga, o să ajungeţi chiar în centru, apoi mai întrebaţi. La întoarcere, treceţi în viteză, o să am grijă să nu vă oprească nimeni! Căpitanul vostru e nebun de-a binelea...

Am virat cu greu şi ne-am trezit într-un nenorocit de cartier pe jumătate în mine. Cu acceleraţia apăsată la maximum, m-am

avântat pe strada desfundată. Eram deja în întârziere. Dar, ghinion! Un şanţ mocirlos ne bara calea. Opelul sări ca un greiere uriaş şi negru, trosnind asurzitor din încheieturi. Un gard de fier forjat zbură cât colo, ca apoi să percutăm zidul deja şubrezit al unei case galbene. Hărăbaia se opri, în fine, înalţând un nor de praf înecăcios.

— Drace, Sven, te crezi la atac cu blindatele? strigă Lowe, ameţit. E din ce în ce mai rău...

Am încercat să degajez, dar în zadar. Micutul sări şi inşfacă o bucată de şină de oţel, provenită din acoperiş, şi o folosi drept pârghie sub puntea din spate. O mulţime de chipuri îngrijorate apăreau din case.

— Ce staţi şi vă holbaţi? zbieră malacul. Puneţi mâna şi împingeţi!

Cu o sforţare generală, mastodontul se urni greu. L-au pus din nou pe drum, dar ghinionul ne urmărea în continuare: una dintre punţile duble era strâmbă, căci hardughia rula şontâc-şontâc. Colac peste pupăză, Micutul ne anunţă că generalul este mort. Am tăcut consternaţi.

— Cred că a făcut un infarct, ne încuraja el. Vă garantez că nu prezintă vreo urmă de lovitură... Sau s-o fi înecat cu propria-i vomă, că a borât ca un dobitoc, îngână el vesel. Asta-mi aduce aminte de colonelul Sauer care era înnebunit dupa cârnaţi cu sos de muştar...

— Creutzfeld, taci! zbieră Lowe. Simt că turbez... Haţană leşul corpolent, în uniformă frumoasă de infanterist, ca apoi să-i care la şuturi în coaste.

— Te-ai găsit să dai ortu' popii în camionul meu, porc nenorocit, să putrezeşti în Iad! Sven, scoate-ne cât mai repede de-aici şi fii atent la drum, trebuie să mă gândesc ce facem cu mizeria asta!

— Eu zic să-l lăsăm frumuşel rezemat lângă o cârciumă şi s-o întindem...

— Pe dracu', Kreutzfeld, e totuşi un general-maior! Idiotul ăsta o să ne bage în necaz...

— Nu-i decât un cadavru ca sutele de mii pe care le-am văzut până acum. N-o să-i pese nimănui. Statul-major o să-l declare mort la datorie şi cu asta basta...

Pe Blukerstrasse am dezbrăcat generalul pe care Micutul îl aşează artistic, de-ai fi zis că s-a prăbuşit beat şi a murit îngheţat. Lowe observă în treacăt un ciudat zâmbet întipărit pe buzele vinete.

— Să mergem, oftă el un pic mai potolit.

Am trecut barajul fără probleme, dar, după nici zece kilometri, roţile din spate mijloc s-au blocat, degajând un nor de ferodouri încinse. Iisuse! împreună cu Micutul am demontat jantele şi le-am aruncat pe marginea şanţului. Camionul mai avea încă nouă roţi, aşa că ne-am continuat drumul după o pauză de cincisprezece minute, de-ajuns ca să fim prinşi din urmă de un „Kubelwagen" al poliţiei ce semnaliza disperat. Era „Chip de ceară", şi mai galben şi mai timorat. Cu un efort disperat îşi ceru scuze pentru oprire, apoi reuşi să ne comunice, bâlbâindu-se complet, marea lui problemă:

— Şi ce mă interesează pe mine cadavrul tău? zbieră Lowe de-i cutremură casca. Ai turbat, suntem în misiune specială sub comanda directă a Fuhrer-ului şi doar faptul că nu e vreun lagăr prin apropiere te scapă de arestare!

— Pentru numele lui Dumnezeu, Oberstunfuhrer, vă conjur, dacă nu expediez generalul de aici, se va declanşa o anchetă monstruoasă... Vă rămân dator cu viaţa!

— Ce general?... întrebă prostit Lowe.

— Ticălosul ăsta, răspunse el, arătând spre sac, care şi-a găsit să crape în sectorul meu... Unitatea lui se află la Koblenz. Am aranjat cu un amic de-acolo, care o să vă satisfacă orice dorinţă. Tipul e în misiune temporară, dar e de-ajuns să întrebaţi

de supraintendentul Wolff şi-o să-l găsiţi imediat... El o să se ocupe de cadavru!

Am buşit cu toţii într-o explozie de râs homeric care l-a adus pe „Chip de ceară" în pragul leşinului. Era evident că omologii săi din SS nu erau zdraveni.

— Wolff, zici? Hohoti Micutul. Şi cam ce dorinţe are el la îndemână?

— Pe legea mea, zise poliţaiul, întrezărind o portiţă, orice... Plus că o să am grijă să nu întâlniţi nici muscă pe şosea. în zonă sunt concentrări masive şi au mereu loc ambuteiaje. Voi

ţine pe marginea drumului, chiar şi pe Scaraoţchi în persoană, doar sunteţi în misiune specială!

— Fie, acceptă Lowe, mărinimos. Aruncă jigodia aia în camion, dar să te ferească sfântul să vorbeşti prostii! Divizia mea are nevoie de oameni în Iugoslavia. Permanent, alde Tito curăţă acolo un pluton-două pe zi... înţelegi?

— Absolut, Obersturmfuhrer, vă stau întru totul la dispoziţie, altfel ajung oricum la mama dracului!

La ordinul său, generalul-maior a fost aruncat precum un sac de cartofi în caroserie, apoi am demarat asemenea unei rachete, zbierând ordine în staţie, fără să ţin cont de interdicţie. „Chip de ceară" s-a ţinut de cuvânt. Am traversat zona cu toată viteza, dar, pe măsură ce avansam, devenea tot mai evident de ce trebuia să ne ţinem gura. Toate drumurile şi localităţile erau înţesate de trupe şi echipament, abil camuflate. Altele se îndreptau către front, la adăpostul întunericului, însă erau date atât de rapid la o parte, încât treceam asemenea lui Moise peste ape. Acest tur de forţă ne aduse în zorii zilei la bariera oraşului complet ruinat. Prin mioarele de ceaţă şi ninsoarea măruntă, ciudat, parcă fragmentat în aer, se zărea vârful ascuţit al catedralei gotice. Ce sentiment straniu, să vezi mândra Germanie transformată atât de jalnic, cu toţi mămicii ei, odinioară fugăriţi

la porţile teritoriului! Am fost preluaţi de un căpitan SS, de proveniență incertă, uluit să ne vadă atât de repede la postul de control. La acea oră străzile mişunau de trupe ca un furnicar. Ca din pământ, s-au ivit acei poliţai atotputernici, care ne-au condus, aparent fără nici un efort, în curtea plină de moloz a unei clădiri masive. Peste gardul de piatră, ce părea că limitează suburbia, se vedea un teren viran presărat cu movile troienite.

— Aţi ajuns prea repede, mormăi căpitanul. Dacă ceaţa persistă, la prânz vom pleca mai departe. (Privi dezorientat gradele de pe uniformele noastre, ţuguind buzele vinete.) Care naiba e şeful aici?

— Locotenent Lowe. Cu cine vorbesc ? Haustunmfuhrer Kresner! Faceţi abstracţie de grad, eu voi fi un soi de călăuză, molfăi el plictisit, privind uşor crucis peste
locotenent.

— Aveţi idee cum stăm cu bordelurile prin zonă? intră direct în subiect Micutul. Dar cu pileala? Mi-e o sete nebună...

— Habar n-am, dragule, mie unul îmi plac băieţii, aşa că descurcă-te singur... Cât despre pileală, e o cramă imensă în centrul oraşului! Hmm...

Privi atent la găligan care, prudent, îşi trase poalele bluzonului de camuflaj peste buci.

— Aţi auzit întâmplător de un oarecare Wolff, de la 27 Blindate? interveni Lowe.

— Ah, ticălosul ăla nenorocit!? îşi face veacul în depozitele gării. Deja a pus pe jar toată lumea bună...

— Wolff ! sări Porta ca ars. Ce-i cu Wolff ?!!

__ Nu-i treaba ta ! se răţoi Lowe. (Apoi îl trase brusc pe Micutul deoparte.) Dispari! îl ameninţă el pe roşcat.

— Dacă merge careva în oraş, sunt dispus să-l conduc cu maşina, continuă Kresner. Nu mi-ar strica un şofer.

— Feldwebel-ul Kalb, amicul nostru, ar fi cel mai indicat, zise Heide, rânjind.

— Pe Allah, Julius, ce vrei să insinuezi? sări Legionarul. —Că domnul căpitan ar fi o companie foarte plăcută pentru unul care şi-a lăsat fuduliile la muzeul din Torgau, răspunse Heide, prăpădindu-se de râs.

Nici o secundă, şi încăierarea era gata, spre bucuria celor din jur. Gregor sări să-i ţină partea Legionarului, iar Wiese lui Heide. în păruiala generală, doar căpitanul observă că Mercedesul său demara discret. Un cuţit îi şuiera pe sub nas, aşa că se retrase prudent. Una dintre ferestrele clădirii se prăbuşi cu zgomot şi o rafală de automat răsună înfundat. Era Batranul.

— Potoliţi-vă, lichelelor, îi alintă el, altfel mă văd nevoit să vă găuresc tărtăcuţele!

— El a început, zise Legionarul, arătând cu hangerul spre Heide. Ucigaşul ăsta de evrei! Lasă-mă să-l termin odată!

— „Mergi sau crapă" degeaba a trăit printre franţuji, n-are nici un pic de simţ al umorului..., se plânse Heide.

— Gata, ori terminaţi, ori vă pun de gardă! Argumentul părea că dă randament, căci se potoliră ca prin farmec. Un stol de porumbei, speriaţi de împuşcături, roia în jurul podului înveselind parcă ruinele cu gângurit şi freamăt de aripi. Din curtea vecină se auzi larmă, urmată de un pârâit caraghios întrerupt de rateuri astmatice. Stupoare. Jobenul galben se zări alergând de-a lungul gardului de piatră şi în stradă ţâşni silueta cocârjată cu genunchii la gură a lunganului ce călărea o motocicletă deşucheată.

— Aşteaptă-mă, banditule! răzbătu un răcnet, şi pe urmele lui se ivi Birke, pedalând frenetic pe o bicicletă de curier, care trosnea din toate încheieturile.

Porumbeii aliniaţi la streaşină priveau miraţi ciudata arătare cu beretă scoţiană şi pampon albastru. Kresner privi întrebător către

Batranul, care dădea neputincios din cap. O ţaţă, înfofolită cu trei cojoace şi încinsă cu un şal verde, venea ţipând isteric. în mână agita un ditamai facăleţul.

— Cine e tâmpitul care conduce gaşca asta sinistră? trâmbiţă ea, nervoasă, fără să pară impresionată câtuşi de puţin de adunătura cazonă. Voi ăştia din SS n-aţi găsit altceva mai bun decât să jefuiţi o bătrână cumsecade? Ce-or sa facă Hilde şi Andreea fără motocicletă şi bicicletă? Sărăcuţele fete au de alergat dis-de-dimineaţă!

— Dacă e vorba pe-aşa, o să mă ocup eu de bietele fete, zise Heide, zâmbind cu subînţeles.

Dar magaoaia îl pocni aprig cu facăleţul.

— Tacă-ţi fleanca, ţărănoiule! Tu ăla de-acolo, ăla micu', ce căşti gura? zise ea, arătând spre Legionar. Tu îmi inspiri încredere, aşa că fă-te-ncoace imediat. Fetele mele trebuie să ajungă cât mai repede la sediul „Serviciului de muncă pentru tineretul feminin", iar apoi la spital. Azi se donează sânge şi aţi face bine să treceţi şi voi pe-acolo, înainte să vă înfundaţi în cine ştie ce cârciumă! Hai, odată, blegule! Şi nu uitaţi, sunt căpitan, chiar dacă asistentă medicală! Dar gradul bate curul, nu-i aşa, băiete?

— Cam aşa ceva, recunoscu Legionarul, supus. Deci, cu ce-o să plecăm?

— In curte e o rablă de Citroen, care zace acolo de-o lună, şi, până mă schimb, o să puneţi la bătaie şmecheriile voastre de bărbaţi să-l porniţi, altfel va ieşi un tărăboi monstru.

La comanda Batranului, ne-am repezit cu mic cu mare, asemenea unor copii, şi iată că tărăboanţa porneşte în timp ce matroana gălăgioasă apare înţolită într-o impecabilă uniformă SS şi însoţită de două blonde solide, cărora le fugeau ochii ca la draci.Legionarul le înghesui ceremonios pe scaune şi biata maşinuţă demară apoi în uralele noastre, lăsând în urmă un imens nor de fum. Kresner se resemnase în final, sătul de

balamuc, şi plecase pe jos, iar eu am privit ceasul. Mai era o oră până să pornesc pe urmele lui Lowe, dar nu aveam astâmpăr. Un spiriduş parşiv îmi dădea târcoale, împungându-mă neîncetat.

— Gata, am roit-o! i-am strigat Batranului. Lowe ţine morţiş să vadă camionul reparat...

Şi, fără să mai aştept, m-am repezit către maşină.

— Sven, unde naiba vă grăbiţi cu toţii? vru să afle Batranul.

Dar era prea târziu, că deja demaram în trombă. Drumul spre gară n-a fost deloc simplu. în ciuda orei matinale, pe străzi era un adevărat balamuc. Trupe din toate armele treceau somnambulice, fără să ţină cont de lăţimea carosabilului; oameni înfofoliţi trăgând sau împingând tot soiul de cotigi spre pieţe numai de ei ştiute, biciclete ce derapau caraghios în zloata afânată, tricicluri de lăptari, acum pline cu tot felul de hanţe, vehicule grele de transport, care blocau instantaneu circulaţia şi provocau crize de isterie poliţailor, militari cu semilune strălucitoare... O hodoroagă de tractor Berliet derapa de-a curmezişul chiar în faţa mea. Am claxonat furios concomitent cu zbieretele inumane ale unui poliţai. Bietul om, zăpăcit, a blocat definitiv utilajul.

— Impinge-l intr-o parte, hotărî poliţaiul. Să nu-l mai vad aici.

Fără întârziere, am debarasat strada şi, profitând de situaţie, mi-am continuat drumul cu elan, stârnind o mulţime de înjurături la adresa SS-ului. Spre depozite am răzbătut cu uşurinţă, datorită gabaritului şi însemnelor. în mulţime am zărit cu uimire chipul Micutului. Lowe comanda o grupă pestriţă ce ducea pe umeri sacul cu generalul.

— Faceţi loc! urlă găliganul, îmbrâncind pe oricine. Trece un general de brigadă! La o parte... Hai, Swen, slavă Domnului că te-ai gândit să vii mai devreme. Dricul nostru a rămas blocat în centru! Hai, băieţi, sus cu ştabul.

Soldaţii aruncară cadavrul care ateriza cu un zgomot sec şi o tuliră bucuroşi să scape de corvoadă.

— Tipul ăsta a-nceput să mă calce pe nervi! oftă Lowe. Să-i dăm bice, poate terminăm odată!

— Fiţi cu ochii în patru, am avertizat eu. Porta şi Birke au pornit pe urmele voastre! Vor apărea curând, fără doar şi poate.

— Porcul ăsta roşcat! gemu Lowe. O să-i găuresc bucile de cum apare! Nemernicul miroase orice mizerie ca un vultur pleşuv!

Micutul, plecat în recunoaştere, se întoarse imediat.

— L-am bunghit imediat după cele două potăi care stau de veghe la uşă. Abia aştept să văd ce mutră face când ne-o vedea. Să vă conduc la intrarea dinspre peron. E uimitor prin ce locuri aterizează Wolff ăsta!

Am tras camionul la rampă şi am trecut aroganţi pe lângă gărzile înlemnite de spaimă la vederea noastră. Apariţia unor tipi din „Orpo" e tot ce putea fi mai rău. Mai mereu se lăsa cu arestări subite, anchete dure ori „sinucideri" ciudate. Wolff se lăfăia într-un jilţ de piele monumental şi ascuns cu totul după un vraf de dosare minuţios aşezate. Fără să ridice capul din hârţoage, strigă arogant şi netemător:

—Vă aşteptam, intraţi şi aşteptaţi. Voi rezolva imediat toate chestiunile.

Ne-am aşezat amuzaţi pe băncile negeluite din birou.

— Nu mă gândeam c-o să livraţi „coletul" atât de rapid, dar e o treabă bună. Toată mascarada asta se va termina înainte de prânz.

___ ??!

— Aţi făcut bine că l-aţi ajutat pe amicul meu Spaatz. în zilele astea contează orice relaţie, mai ales când e vorba de SS.

— Hmm, mda..., tuşi Maruntelul plictisit, şi se întinse, trosnindu-şi oasele. Bocancii săi uriaşi ajunseră până la biroul lui Wolff.

— Doamne, sări el, ce pute în halul ăsta?

Ridică ochii, dar în secunda următoare îşi acoperi faţa cu palmele ca după un vis urât. Trecu apoi printr-o gamă de culori de la purpuriu la alb, amestecate cu un bâlbâit gutural şi, în fine, reuşi să îngăime numele noastre.

— Voi aici?... Ce aiureală! Ce-ar fi să vă roiţi? Aştept pe cineva important... ei, la dracu'...

— Ce memorie prodigioasă! zise rânjind Lowe. Dragul de Wolff şi-a amintit numele noastre şi încearcă să ne provoace la o discuţie inteligentă! Eh, dar nu prea avem timp de aşa ceva! Nu cumva aştepţi un general-maior? Ei, uite, ai în faţă garda care-l însoţeşte, aşa că fă bine şi ridică-ţi târtiţa din fotoliu, căci belferul din sac a cam început să miroasă mai rău ca bocancii lui Kreutzfeld.

Incă nevenindu-i să creadă, Wolff cercetă conţinutul sacului.

— Habar n-am ce căutaţi în uniformele astea oribile, nici nu vreau să ştiu. Mă interesează însă care este preţul?

— Habar n-am de ce vrei tu să reabilitezi un porc de general şi nici nu vreau să ştiu, îl parafrază Lowe. Mă interesează însă ce se petrece aici! Ăsta e preţul.

Micutul holbă ochii, dezamăgit, dar, ciudat, se abţinu să comenteze. Wolff încercă să arunce o privire în sac, dar Lowe îl opri brusc.

— Mai întâi, informaţia!

— La naiba! Ce-ai vrea să ştii? Dacă ar fi după experienţa mea, nu se va întâmpla nimic. O grămadă de pregătiri care au drept scop deplasări masive de trupe. Ai zice că se pregăteşte o ofensivă, dar nu-i aşa. Nu văd echipament, nu văd halealã şi, ce e mai rău, nu văd combustibil. Toate vin cu taraita în cantităţi insuficiente. Abia au sosit tancurile voastre pe care mă pregătesc să le expediez.

__ Deci, să înţeleg că ne pregătim pentru apărare, conchise Lowe.

— Tocmai aici e nenorocirea... E vorba de un atac! Vestea pe care o dădu Wolff căzu ca o lovitură de graţie,

exact în momentul când Porta şi Birke intrară intempestiv. Priviră dezorientaţi adunarea năucă şi dubioasă din jurul unui sac şi mai dubios.

— Un atac sinucigaş!! zbieră deodată Micutul, după un efort de gândire.

— Ce atac? ţipă Porta ca muşcat de viperă. Ce dracu' se petrece aici, ce soi de porcărie mai e şi asta? Un depozit gol?

— Dar ce te aşteptai să găseşti, peştera lui Ali Baba? zise Wolff, rânjind. Ai dat-o în bară de data asta, tărtăcuţă proastă şi avară ce eşti!

— E ceva în neregulă aici! strigă Birke, acuzator. Ce e chestia asta?

— Un priveghi! rosti solemn Micutul. Aveţi niscaiva lumânări? Acuşi urmează dezvelirea...

— Gata, hotărî Wolff, să terminăm cu prostiile, şi aşa am pierdut o grămadă de timp.

Deschise sacul, dând la iveală trupul ţeapăn al generalului. O secundă privi uimit gura pungită a cadavrului.

— Nu se poate, bâigui el.

Şi, cu un gest scurt, scoase din tocul de piele Walther-ul generalului. Folosi pistolul pentru a-i cerceta curios dantura, apoi îl şterse pe uniforma feldgrau de calitate a ofiţerului şi îl puse la loc. Cu faţa congestionată de o furie prost mascată, îi cercetă pe cei din jur.

— Ce te holbezi? îl repezi Micutul.

— Am fost înşelat. Ce mizeria dracului! Unde-i aurul meu?

— Aurul tău? Ai turbat? zise Porta, râzând. Te uiţi în gura unui mort şi întrebi de aur? Eşti bun de spânzurat.

— Mă doare-n cur de voi! zbieră Wolff. Ori îmi daţi coroana dentară, ori vă luaţi mortăciunea de aici! Aţi înţeles?!

— Oberfeldwebel, nu eşti zdravăn? interveni Lowe. Vrei să zici că o grupă din „Orpo" SS, condusă de un ofiţer superior, a furat coroana dentară a unui general-maior de infanterie? Te-ai ţicnit de-a binelea! exclamă el, ridicând brusc automatul. Kreutzfeld, fa rost de un ştreang! Sven, pune o ladă sub grinda de-acolo! Dacă încerci să fluieri cumva după javrele alea, te lichidez imediat!
Armele noastre ţăcăniră ameninţător. Wolff se îngălbeni dintr-odată.

— Am glumit, ce dracu', doar facem parte din aceeaşi unitate... Lasă, scap eu de cadavru, cum ne-a fost înţelegerea...

— Tu, camarad cu noi? zise rânjind Lowe. Doamne, tipul ăsta e aiurit complet. De când sunt în SS, n-am văzut aşa ceva.

— Depozitele sunt de vină, zise Birke, gânditor. Am mai auzit cazuri din astea. Cică aerul închis se combină cu mucegaiul şi afectează creierul. Toţi pacienţii sunt irecuperabili... Aiurează, spun chestii ciudate...

— E un soi de schizofrenie! strigă Porta, care îl ajută pe Micutul să petreacă ştreangul după grindă.
Paznicii şi personalul depozitului se apropiară curioşi şi se înveseliră instantaneu când au priceput că Wolff urma să fie executat. De-afară se auziră două chelălăieli îngrozitoare. Birke apăru ştergând de sânge baioneta lungă a „Thompson"-ului său.

— Gata, oftă el. Am făcut de petrecanie potăilor ălora nesuferite...
Wolff se rezemă ameţit de cadavrul generalului. Asuda atât de abundent, încât vestonul era leoarcă pe el şi scotea aburi ca un cal.

— Domnilor ofiţeri, trebuie să fie o greşeală! zbieră el. Mi s-a părut că v-aş cunoaşte vag de undeva, dar m-am înşelat! De unde să cunosc eu pe cineva din poliţia SS-ului? Cred că am avut vedenii...

— V-am spus! urlă triumfător Birke. Mucegaiul e de vină...

— Aşa e, se agăţă el disperat de chestia asta. Am boala depozitelor. Dar mi-am revenit, gata! Cât despre defunct, o să mă ocup personal. E un erou mort la datorie, care va avea parte de toate onorurile...

— Şi berea? întrebă Lowe. Berea neagră pe care ai primit-o de la generalul Brown în schimbul alcoolului? Poliţia nu doarme, avem date precise.

— Şi berea! răcni fericit Wolff. Cum să uit de bere...

îl priveam surprinşi pe locotenentul nostru. Se afla într-o ipostază nouă.

— Şi ţigările, şi haleala?! Ce-mi umbli mie cu prostii din-astea, că ai depozitele goale?

— Tot, tot, domnule ofiţer... Obersturmfuhrer, mă scuzaţi! Ce staţi, strigă el către oamenii săi, dezamăgiţi de întorsătura lucrurilor. Treceţi şi încărcaţi mai repede.

Privi oripilat spre Micutul care, sus pe ladă, îşi băgase capul în ştreang să verifice nodul.

— Păcat, oftă el. Şi când te gândeşti că am folosit ultima mea bucată de săpun!

— E în regulă, Oberscharfuhrer, o să vă pun la dispoziţie o lădiţă din cel mai bun săpun...

— Şi nu uita şi-o cutie mare din cele mai bune trabuce, ganguri Micutul, sprijinit cu beregata în laţul gros de cânepă.

— E uimitor! râse Porta, dând jobenul pe ceafă. Câte poate să fure un subofiter de intendenţă, şi te miri de ce nu mai ajunge nimic la bietul răcan de pe front!...

Camionul se umplu cât ai clipi cu toate bunătăţile din lume, başca reparaţia urgentă a punţii din mijloc. Lowe comandă, în sfârşit, îmbarcarea, lăsându-l năuc de spaimă pe Wolff. în loc de salut, îşi duse degetul la buze şi făcu un semn arhicunoscut, la beregată. întors la birou, lovi sticluţa lui de cerneală roşie, care folosea la marcarea ieşirilor. Privi după uşă, unde găsi câinii

ciobăneşti legaţi fedeleş, care scâncină vesel la vederea stăpânului, dar se prăbuşi vlăguit, fără să mai aibă putere să se bucure.

Ne-am reîntors prudent prin ceaţa deasă şi, printr-un noroc extraordinar, l-am agăţat pe Kresner, care aştepta în îmbulzeala de pe trotuar. Ceaţa îşi avea avantajele ei, căci aviaţia aliată, care de regulă se repezea asupra arterelor circulate de orice fel, ne lăsa în pace. Căpitanul era de un laconism şi o muţenie rar întâlnite la un cadru SS. Se mulţumea să mormăie şi să râdă cu gura până la urechi, sau să ia diverse atitudini mimice, avantajat de mobilitatea extraordinară a feţei. Porta l-a întrebat, spre hazul tuturor, dacă nu a fost cumva clovn sau actor de pantomimă.

— Am fost actor, e adevărat, recunoscu Kresner înveselit, apoi amuţi din nou, mulţumindu-se să dea din cap, afirmativ, în momentul când Lowe îl anunţă ca vom amâna plecarea pentru la noapte.

Porta a fost numit bucătar-şef şi maestru de bal, iar Micutul, şef de cantină. El a aşezat la repezeală opt mese cap la cap, în lunga sala de la parter, şi a montat capre pentru cele trei butoaie de bere. Legionarul şi ofiţereasa au debarcat cu un pluton de zdrahoance declarate asistente, care mai de grabă arătau ca nişte paznici de puşcărie. Dar ce conta! Lowe declarase masă festivă dintr-o serie de motive care scăpau de sub corectitudinea atitudinii obişnuite. Poate că, sătul de presiunile zilnice, răbufnise asemenea unui ceainic. Nu era lucru obişnuit să vezi un ofiţer ca el ordonând o pauză în toiul unei misiuni secrete. Kresner apăru cu un patefon şi un braţ de plăci englezeşti şi americane, iar Porta declară deschisă festivitatea. „Cep!" comandă el spre bucuria copilărească a Micutului, care desfundă primul butoi cu o cană de lemn şi un ciocan uriaş. Pe mese au apărut „antreuri sofisticate", servite direct în cutii de conserve asortate cu doi saci de chifle vieneze, care circulau din mână în mână, totul stropit

din belşug cu votcă şi bere neagră. A urmat apoi o tocăniţă cu sos de vin şi cimbru, specialitatea casei, un jambon afumat asistat de o cutie imensă cu măsline, pe care s-a încins o bătălie în toată regula. După vreo două ore de muzică şi dans îndrăcit cu „puştoaicele" nevinovate, care mai că ne-au rupt oasele, Porta ne-a oferit surpriza festinului: „frigărui flambate", între care, printre alte ingrediente, am recunoscut delicioşii porumbei, urmate de un desert cu batoane de ciocolată, lichior şi compot de fructe. Cu un gest de bunăvoinţă supremă, Lowe a oferit întregului pluton câte o cană de şampanie, restul sticlelor rămânând la dispoziţia „corpului ofiţeresc", aşezate în căşti pe post de frapiere. Toată distracţia a degenerat într-un balamuc destul de decent pentru unii ca noi, ce a culminat cu french cancan-ul oferit de fete, o chestie de un haz nebun, căci săriturile lor au făcut să pice pur şi simplu tencuiala tavanului. M-am trezit înşfăcat de o mână fermă şi, până să-mi revin din ameţeală, eram târât deja în camera de alături. O

vlăjgană roşcată şi pistruiată, cu înfăţişare de războinică celtă, se prăbuşi drăgăstos peste mine.

— E timpul dragostei, puiule! zbieră ea, înfocată, şi mă dezbrăcă imediat.

N-am mai zărit decât doi sâni uriaşi şi apoi sfârşitul. Gândul meu din urmă s-a îndreptat către bieţii mei camarazi, oriunde ar fi fost ei în aceeaşi situaţie. Legionarul şi ofiţereasa se amuzau teribil de circul iscat. Până când şi Micutul căzu pradă celor două însoţitoare blonde, fiind târât ca o cârpă prin sala de mese.

— Mon Dieu, hohoti Legionarul. N-am mai văzut asemenea viol!

— Asta este ceea ce numesc eu ritualurile de împerechere la SS-işti. Fetele mele au nevoie de sământă zdravănă, ariană!

— Mi se pare cam târziu, constată Kresner, sufocat de râs.

— Chiar dacă vom fi învinşi, micii arieni vor fi bineveniţi după război, hotărî madama, mulţumită să-şi vadă diavoliţele în acţiune, ca apoi să dea pe gât, dintr-o suflare, ditamai halba de bere.

Dintr-un colţ, Porta ţipă disperat:

— Nu e drept, bărbaţii fac aşa ceva, nu femeile!...

Un zgâlţâit puternic mă trezi din beznă. Am zărit jarul enorm al unui trabuc şi m-am prăbuşit la loc, zdrobit şi mahmur. Capul mi se învârtea cu viteza unui carusel în ritm de french cancan.

— Scoală odată, că te-am lăsat până în ultimul moment, ce crezi că eu mă simt mai bine? Parcă m-a călcat un tanc pe şira spinării! Cúrvele alea m-au distrus complet...

M-am ridicat în cele din urmă, căci Micutul începuse să mă ducă târâş de-un picior. Avea dreptate, coloana era gata, cu Mercedesul lui Kresner în frunte. Lowe aştepta fumând gânditor pe bancheta din faţă. Camionul meu era al doilea. Porta aşteptă în spate, hălpăind, dintr-o cutie de conserve.

__ E-n regulă, Swen? strigă idiotul printre înghiţituri.

Am simţit că mi se face rău.

—Kreutzfeld, îndată ce urci, dă semnal de plecare! avertiză Lowe.

Am urcat şi, pe mica banchetă din spate, am zărit două bidoane de cincizeci de litri

— Rezerva strategică! zise făcându-mi cu ochiul Micutul şi ridică fanionul galben.

Drumul ne duse peste Rin, unde barierele podului superpăzit se ridicară pe dată. Santinelele nervoase „lătrau" ordine, oprind circulaţia ca să ne dea întâietate. Oare cât de importanţi puteam fi? Ruta spre Limberg fu întreruptă apoi printr-un viraj la dreapta, care ne duse printr-un labirint de drumuri colaterale înţesate de antiaeriană. Spre miezul nopţii am oprit la porţile enorme a ceea ce părea un lagăr. Micutul, care se tot dresese cu bere din bidon,

slobozi un râgâit atât de asurzitor, încât puse în alertă toate foişoarele de pază.

— Vă aşteptam dimineaţă! se răţoi un plutonier cu lanterna roşie.

— Tipii ăştia se mişcă repede! îi comunică Kresner.

Am intrat pe aleea principală în plină vânzoleală şi nu mi~ a venit să-mi cred ochilor. în lumina palidă am desluşit uniforme străine.

— Ăştia-s prizonieri americani sau ce dracu'?

— Zău? se holbă Micutul. Mie mi se par înarmaţi până-n dinţi. Hey'you! What 'syourname? strigă el către un tip din post.

— Zimmerman, boule! Treceţi mai departe.

— Sunt ai noştri, reflectă Micutul în râsul general. Te pomeneşti că ne-au vărsat la trupele de comandă! Am sfecliţ. o, prietene, iar or să ne trimită în spatele frontului inamic, cu funia de gât...

Micutul avea dreptate. Asemenea acţiuni se terminau rău dacă erai capturat. Puteai să fii împuşcat în cel mai fericit caz, dacă nu schingiuit şi spânzurat. Soldaţii în uniforme străine erau consideraţi spioni şi trataţi ca atare. Avusesem o grămadă de experienţe din astea pe frontul rusesc, unde executasem lungi raiduri, îmbrăcaţi în echipamentul lor. Drumul nostru se încheie într-un parc auto, unde bănuielile noastre păreau a se confirma. Lowe ridică neputincios din umeri, semn că nu ştia nimic. Locul era plin de tancuri, camioane şi transportoare de provenienţă americană.

— Ce se întâmplă? Sări Batranul nervos. Ne trimiteţi la americani? Asta ne mai lipsea.

— Habar n-am, dintr-o clipă în alta vom primi un curier. Kresner zice să aşteptăm liniştiţi...

— Drace, luaţi câte-o bere, să vă întăriţi! interveni Micutul.

Tot plutonul se înghesui fericit cu gamelele. Paznicul parcului primi şi el o porţie în schimbul unei sobe-butoi care să ne îndulcească gerul din cortul alocat.

— Sunteţi chiar din SSPolizeil? întrebă mirat soldatul.

— Ei, aş, ce-ai înnebunit! zise Porta, viclean. Cum eşti tu american!

— Mă gândeam eu, mare şmecher e Skorzeny asta!

O gheară de oţel ni se înfipse în beregate. Comandourile lui Skorzeny erau reunite pentru acţiunile riscante şi morţii lăsaţi în urmă.

— Sunteţi cumva de la Blindate? urmă el, sorbindu-şi berea calm.

— Chiar aşa, confirmă Porta. E vreo chestie?

— Mă gândeam eu. Am auzit că va fi trimisă o unitate specială în spatele americanilor. Nu sunt prea multe vehicule, dar de ajuns pentru o diversiune.

—Merdel zise Legionarul, scuipând'. Quelle hon-eiu; quelle infamie... Ils soni des canailles ces SS-ists...

Soldatul râse, neînţelegând o boabă. De când era aici, se obişnuise cu tot soiul de „speciali". Uşa din prelată se deschise şi Lowe pătrunse însoţit de un roi de fulgi albi. Expedie paznicul cu un gest scurt.

— Iar ninge, zise el. V-aţi aranjat? Ce naiba aveţi mutrele astea. A venit curierul, preciza el, scoţând un plic galben. Vom duce materiale pentru brigada lui Skorzeny, apoi ne vom întoarce la ai noştri, care au fost dizlocaţi în zona localităţii Prume... Aruncă plicul în sobă.

— Drace, dar proşti mai suntem! chicoti Barcelona. Şi noi care credeam că vom fi trimişi în spatele americanilor!

— în spate nu, dar în faţă cu siguranţă, zise oftând Lowe. Am informaţia certă că vom ataca în zona Ardenilor cât de curând. Dumnezeu ştie cum vom scăpa şi din chestia asta...

Ne-am strâns unii într-alţii în jurul sobei. Era un lucru mult mai trist pentru nişte veterani ca noi, să aflăm cu certitudine despre un atac, pe care, de altfel, îl presimţeam, decât viziunea unor misiuni de comando. Atacurile nu aduceau nimic bun, nici măcar în cazul victoriei. Doar moarte şi durere.

Când Dickson, colonel în serviciul de infanterie al Armatei I, transmise la 15 noiembrie şefului său, generalul Hodges, un raport ce cuprindea date despre o apropiatăofensivă germană, a fost considerat de-a dreptul ţicnit şi fantezist. El arăta că Rundstedt pregătea o mobilizare totală a armatelor din zonă pentru o lovitură ce va asigura apărarea Reich-dului cu preţul

celei mai mari înfrângeri a Aliaţilor. El fixă data atacului între 17-25 decembrie, spre amuzamentul teribil al generalului Siebert, şeful biroului de informaţii al lui Brad-ley. Agasantul ofiţer era chiar la un pas de a fi scos temporar din funcţie. în zonă, timpul era oribil, nemții, distruşi moral şi fizic, deci, nici un motiv de îngrijorare. Asemenea serviciilor britanice, care din lipsă de informaţii suficiente o încasaseră teribil la Arnhem in Olanda, trupele americane habar n-aveau ce se petrecea în spatele liniilor germane din zona Ardenilor. In ziua de 16 decembrie, Bradley a sosit la cartierul general al trupelor aliate. Exact în momentul când intra în biroul lui Eisenhower, ironia soartei a făcut ca un ofiţer de stat-major să vină şi să raporteze infiltrări de trupe germane, în zona Corpuluial VIII-lea de Armată al generalului Middelton, şi pe flancul drept al Corpului al V-lea al generalului Gerow. încă surprins, comandantul suprem a fost convins că era o acţiune locală cu scopul de a distrage atenţia şi a da o lovitură principală în altă parte. Bradley aprecia că se încearcă de fapt blocarea ofensivei lui Palton spre Saar. Eisenhower a convocat rapid o serie de ofiţeri ai Comandamentului Suprem, printre care mareşalul Aerului Tedder, generalii Smuth, Bull şi Strong şi, studiind harta Ardenilor, îşi dădu seama de ceea ce sesizase foarte bine, dar din păcate fără rezultat, şi bătrânul mareşal Rundstedt; anume că flancurile intrândului suntfoarte solide şi disponibile de a facilita introducerea de întăriri. A fost lansată totodată şi o teorie a „riscului asumat", ca rezultat al unui ,,dêjâ vu" eisenhowerian, în care comandantul prevăzuse de fapt ofensiva şi locul ei. Teoria era cel puţin ciudată, dacă ne gândim că nici generalii din prima linie nu se dezmeticiseră încă la două zile după atac. La nord, de pildă, în zona lui Gervw, unde Armata Ise afla în ofensivă împotriva barajelor de pe Roer, comandantul Hodges nu şi-a dat seama ce se întâmpla şi a ordonat ca ofensiva să continue. Noroc cu generalul Robertson, comandantul Diviziei 2, alcătuită din

veterani, care a sesizat pericolul şi, alegând un aliniament de apărare, a salvat situaţia. Nu acelaşi lucru se poate spune despre prvaspata Divizie 99, silită să fugă în debandadă, până ce coloanele ei vor fi stopate de Robertson. Bradley s-a intors urgent la cartierul său din Luxemburg, de unde va ţine legătura permanent cu Eisenhower în primele zile critice. Misiunea sa de bază era să aducă întăriri în sprijinul Corpului al VIII-lea, care se replia şi, împreună cu Statul-Major al comandantului, să *adune şi să regrupeze rezervele în vederea unei contralovituri, încă neprecizată datorită lipsei de informaţii.*

Situaţia începea să se limpezească, însă, destul de repede, astfel că după întrevederea de la Verdun, din 19 decembrie, cu Teddet; Patton, Devers şi Bradley, Eisenhower a adoptat pe zonă următoare trei hotărâri cruciale:

1. Montgomery va comanda provizoriu toate trupele situate la nordul axei Prume-Givet. Aceasta idee extraordinara de a plasa intreg comandamentul din nord in mainile acestui general , va declansa o serie intreaga de discutii atat din partea lui Bradley , care a afirmat ca Montgomery ,, i-a sterpelit doua armate", cat si din partea lui Monty , care , intr-o conferinta , se pare ca isi atribuise rolul de ,, mantuitor" al trupelor S.U.A

2.Devers isi va largi frontul eliberând astfel câteva divizii necesare lui Bradley.

3.Intrândul din Ardeni va fi atacat de trupele proaspat dislocate , atat din nord si cat din sud.

Aceste acţiuni vor reuşi să antreneze în zonă peste şase sute de mii de oameni, care îl vor priva pe Model de orice şansă.

O altă hotărâre transmisă comandanţilor săi, şi anume de a nu mai arunca forţele în luptă fragmentate, greşeală făcută de germani în Normandia, a avut că efect salvarea multor trupe, care ar fi fost repede distruse o dată introduse în lupta pe bucăţi, în speţă blindatele.

Aşteptam în măruntaiele fierbinţi ale unui monstru. Cea mai teribilă armă de atac construită vreodată era la dispoziţia noastră, gata să distrugă, să lovească şi să zdrobească sub şenile inamicul. Formidabilul „TV1 Tigru II", cu muchiile blindajului teşite, cu şenilele sale late, capabile să treacă pe orice teren, turela aplatizată şi tun cu tragere rapidă de 88 mm, în stare să distrugă orice ţintă. în ciuda greutăţii colosale - şaptezeci de tone - era o maşină extrem de suplă, care, condusă de un echipaj experimentat, făcea ravagii. Aceste tancuri au fost împărţite cu multă zgârcenie unităţilor, majoritatea înzestrând Armata a VI-a SS a lui Dietrich. Aducerea lor pe front era dificilă. Din cauza gabaritului şi greutăţii, erau necesare mijloace de transport speciale şi poduri întărite, ca să nu mai vorbim de cantităţile de combustibil imense înghiţite de aceste maşinării cu adevărat drăceşti.

Cu o săptămână înainte, cei mai buni comandanţi de tanc au fost chemaţi la parcul auto, unde au fost puşi în temă. Oricine s-ar fi bucurat să comande aceste maşini, ca o încununare şi recunoaştere a capacităţii lor, dar timpurile se schimbaseră, iar cei prezenţi ar fi dorit mai degrabă să comande un... vin bun în spatele frontului. Porta şi Micutul s-au bucurat însă sincer. Ei au considerat acest „König-Tiger" o armă demnă de nişte tipi ca ei.

— Zece minute dacă voi apuca să conduc chestia asta, mă voi considera binecuvântat de zei! a declarat Porta, fără să ştie că până la sfârşitul războiului va conduce tancuri mai uluitoare decât „Tigrul II".

Wolff ne-a întâmpinat la preluarea materialului. Se comporta ca şi cum nu s-ar fi întâmplat absolut nimic. Impenetrabil, nu reacţiona nici în momentul în care Micutul îi puse în faţă cutia de săpun extrafin şi îi ceru în schimb ţigări.

— Dacă eşti incompatibil cu o asemenea marfa, n-ai decât s-o donezi infirmeriei sau văduvelor, îi zise el amabil şi îi întoarse spatele.

— Cine se crede ăsta? se indignă Micutul. Vreo fiinţă superioară sau ce? Un simplu escroc ca şi noi, doar că îmbrăcat mai bine...

--- Haina îl face pe om, îl potoli Barcelona, iar ideea nu $_{e}$ rea! Ia gândeşte-te, amigo! La infirmerie îl poţi schimba p_{e} spirt, cât despre văduve, ce să mai vorbesc! S-ar prăbuşi imediat la picioarele tale pentru o bucată...

— Uite, asta-mi place la Barcelona: rafinament spaniol, om subţire! Aşa că voi păstra săpunul pentru zile negre, poate chiar mă voi spăla într-o zi..., chicoti el.

Il priveam acum, înaintea atacului, cum stătea aşezat peste proiectile şi se purica asemenea unei gorile inocente, iar sub fruntea lui îngustă şi încreţită părea că nu există loc de vreo altă spaimă.

—Ah, zise el, ia priviţi puricii lui Adolf! Sunt atât de mari, încât s-ar putea compara cu nişte cuirasate pe lângă tancurile noastre.

— Să nu care cumva să-i scapi! strigă îngrozit Heide, ca şi cum el ar fi fost lipsit de aşa ceva.

Dar imediat se strâmbă, căci Mărunţelul omorî lighioanele între dinţi.

—Animal scârbos, sper să nu mai apuci sfârşitul războiului, căci oameni ca tine au dus Germania de râpă!

Batranul, sătul să tot scruteze ceaţa, intră şi trânti capacul turelei.

—Naziştii au dus ţara de râpă, zise el, întinzând un deget acuzator spre Heide. Cea mai bună dovadă e ceea ce se întâmplă acum. Ne aşteaptă o nenorocire...

Heide tăcu prudent, căci ştia că Batranul are dreptate.

— Mă gândeam la Wittman... Ce părere ar fi avut de tancul ăsta?

— El care era un as al „Tigrului", deschise vorba Porta, dar Batranul era pornit de-a binelea împotriva regimului.

— Un as al naziştilor! strigă el înverşunat. Şi un SS-ist notoriu. Cei de teapa lui Hitler au nevoie de asemenea eroi, ca sa arate

lumii cine sunt şi să aibă motiv să bage în gura lupului pe alţii. A fost, într-adevăr, un mare specialist în blindate. Din

Polonia şi până în Franţa, Rusia şi iarăşi Franţa a distrus sute de tancuri. Am auzit însă că era un lup singuratic, căruia nu-i păsa de alţii, nici de el, drept pentru care a pierit ucis într-un moment când Adolf îl rugase s-o lase baltă cu frontul. Dar n-a vrut... şi ştiţi de ce?... Ai?

— I-a tras aţa, îndrăzni să răspundă Micutul. I s-a terminat norocul...

— Cum ţi s-a terminat ţie mintea! se răsti Batranul, spre hazul nostru, căci nu-l văzusem de mult aşa nervos. Pentru că n-a ştiut să se oprească la timp, blegule! Il ciocăni cu degetul în frunte şi continuă:

— Asta e marea nenorocire a naziştilor: habar n-au când să se oprească. Le lipseşte simţul măsurii, sunt megalomani; nişte ţicniţi periculoşi.

Aprinse antica sa lulea cu căpăcel de argint, pufăind ca o locomotivă în ascensiune.

— Dar tu ce zici, Swen? mă sâcâi Porta, ca de obicei.

— Dreptatea este împărţită, am încercat eu să mă eschivez. Atât norocul cât şi momentul opririi sunt capitale! E mare lucru, adică un mare noroc să ştii când s-o iei la sănătoasa!

— He, he, he!... behăi Micutul, care studia o ciudată conservă americană. De la debarcarea în Normandia, am devenit mari specialişti în domeniu. Hmm! Ia te uită! Spaghete cu sos de roşii

şi carne! Cum dracu' de poţi trimite mâncare italiană tocmai de peste ocean? Tipii ăştia sunt nişte ciudaţi!

— E paella, prostănacule, paella cu carne! zise Heide, mirosind cunoscător.

— Tot un drac e! conchise Micutul. Poftim, ţi-o fac cadou, n-am de gând să halesc mâncare de broscari venită de la yankei!

Dar, cum „rafinatul" Heide se strâmbă, conserva trecu imediat în mâinile hămesitului de Porta şi dispăru cât ai clipi. Scoase apoi capul prin tambuchiul său şi aruncă cutia în mijlocul unor grenadieri, care dârdâiau ghemuiţi în groapa din faţa noastră. Feţele tinere încă, neatinse de tăişul briciului, s-au întors spre el, albe şi speriate.

— Degeneratule! ţipă un puştan cu trese de plutonier. Ce te-a apucat?

— Nu te mai smiorcăi, blegule! Să vezi când or arunca alde „Unchiu' Sam" cu bazooka ce-o să urlaţi...

— Sper să te lovească pe tine şi pălăria ta nenorocită prima dată!

Deodată se iscă un freamăt. Legionarul făcea semne cu fesul roşu, abia întrezărit prin ceaţă. Batranul transmise mai departe lui Barcelona şi făcu semnul crucii. Era ora opt şi zece minute.

— Acuş' pornim, anunţă el. Atenţie la avanposturi! Lichidaţi-le rapid, căci nu vom avea acoperire de artilerie Proiectil brizant.

__ Proiectil brizant! repetă Micutul şi împinse cu fruntea in culată un obuz cu vârf roşu.

Ne armăm mitralierele. Motorul porneşte cu un huruit ca de tunet. Din ceaţă se aude lătrat de arme în ritm debordant, si cearta unor căţei, apoi zgomotul caracteristic al benzilor derulate de mitralierele americane. Batranul dă ordin de plecare şi intr-o clipă redevenim fiare ucigaşe contopite cu tancul. E greu de spus ce vedea Moşul prin ceaţa aceea, dar avea un instinct care te uluia ca întotdeauna. O simplă movilă, o ramură nelalocul ei, o

gură de foc, pe care nu o confunda niciodată, erau semne de ajuns pentru a mă dirija fără greş şi în viteză. Calm, îl ţinea pe zbanghiul de Porta în frâu. Patru brizante bine ţintite, la un tur de zece grade stânga, au fost de ajuns să deschidă drum celor din Panzergrenadier. Focuri mici şi ciunte ardeau intens în ceaţă, cu sclipiri mov, probabil vreo lada cu rachete de semnalizare lovită. Rezemat de un ciot, cu ochii larg deschişi, tânărul plutonier privea rânjind hidos. Pieptul îi era străpuns de trei găuri enorme, iar falca aproape zburată. Porta îl salută, ridicând jobenul:

__ „Să nu doreşti răul aproapelui tău, monologa el. Tancul trecu peste rămăşiţele unui cuib de observaţie. Printre amestecul de

oase şi noroi se vedeau clar două căşti germane cu plasă de camuflaj.

— Cine s-o fi grăbit? chicoti Porta. Ei sau voi?

— Lasă gura, păianjen roşcat şi măreşte ritmul! bombăni Batranul.

Blindatul acceleră, smulgând halci noroioase din pământul îngheţat. Vocea comandantului ne anunţă să intrăm pe şosea cât mai târziu posibil. Interdicţia radio încetă, în sfârşit.

— Atenţie! strigară Heide şi Batranul în acelaşi timp. Din liziera desfrunzită se desprinse o arătare hilară, dar

periculoasă. Un obuzier pe şasiu de „Sherman" manevra greoi. Spre uimirea mea, nu ne văzu, fiind probabil cu ochii pe şoseaua plină de transportoarele noastre. L-am încadrat rapid, dar, surpriză, imaginea se dedubla brusc. Erau două!

— Expediază-i la dreapta lui Washington, Swen! comandă Batranul.

L-am lovit cu un perforant în laterala înaltă la câţiva centimetri deasupra şenilei. Capacele cutiei blindate au sărit în sus, ca dopurile unei sticle de şampanie, însă monstrul nu lua foc! Comandantul obuzierului vecin, care, printr-o îngrozitoare lipsă

de atenţie sau de experienţă, încă nu ne vedea, se uita curios la găvanele căscate subit în blindatul lovit. Apoi, deodată, l-am zărit ridicând privirea, dar prea târziu: obuzierul explodă în ţăndări, aruncându-l şi pe el cât colo. La lizieră se produse o viermuiala.

—Doamne, ţipă Porta, sunt o mulţime acolo! E o adevărată ambuscadă.

Intr-adevăr, tufişurile din rugi de mure se mişcau convulsiv, aşa că am tras la grămadă, fără comandă. Tancul Legionarului şi cel al lui Barcelona îmi urmară exemplul. Coloana noastră ce înainta pe şosea avu un moment de ezitare. Lângă noi se ivi tancul de comandă al Chiorului, cu turela sa împănată de antene. Spre deosebire de alţii, el nu renunţa la tun, deşi era o înghesuială cumplită, şi avea grijă să pună la-ndemana câteva proiectile, care să-l ajute în caz de nevoie, dat fiind ca acest soi de tancuri era vânat cu sălbăticie.

— Ce se petrece acolo?

— Tocmai am lichidat o ambuscadă! îl informă Batranul; Mă întreb, dacă nu care cumva idioţii ăia de pe sosea n-or sa tragă.

Chiorul se uită prin periscopul de artilerie, ciordit de nu se ştie de unde, şi pricepu temerea Batranului. Tancuri „MarkT IV" din capătul coloanei îşi roteau derutate tunurile..

__ Spune-le idioţilor ălora să-şi păstreze calmul şi să continue înaintarea, îl avertiză el pe unul dintre operatorii sai. Noi vom asigura avangarda : ne mişcăm rapid. Beyer, ce zici de ferma de pe deal, ar merita o grupă de cercetare?

— Eu zic s-o spulberăm imediat. Yankeii au obiceiul să folosească tunuri de calibru mare. O chestie din asta adăpostita acolo, şi-or să ne facă praf.

Tancurile trag la unison. Bucăţi din acoperiş şi din ziduri zboară transformate în praf... Porta jeleşte la gândul orataniilor ucise acolo. La oameni nu se gândeşte nimeni. Dintre rugi se vede ţeava hidoasă a unui obuzier de 203 mm. Batranul avusese

dreptate. Pornim cu toată viteza. Dincolo de fermă, intr-o viroagă, un cătun de piatră pe care îl facem una cu pământul ! Drumeagul îngust nu permite vreun ocol. Ajungem în livezi de pomi fructiferi, care rămân în urmă moarte. Un pluton de cercetaşi inamici este surprins lângă un gard de mărăcini, Jeepul arde aruncat cât colo, iar soldaţii sunt făcuţi terci; slaba apărare americană este sfâşiată ca o cutie de carton, iar noi alergăm în viteză pe drumeagurile desfundate să interc$_{e}$ptăm şoseaua, undeva la nord. Cu un Porta lăsat din frâu, bineînţeles că atingem primii nodul rutier. Tancul nostru, murdar d$_{e}$ ^îoroi ca o purcea, ţâşneşte peste rambleu şi frânează lung pe sosea. Iscodim împrejurimile, dar nici urmă de americani. Fuioare dezlânate de ceaţă se agaţă printre crengi, într-o linişte stranie. Anunţăm liber prin radio şi rămânem să păzim intersecţia. Dinspre nord izbucnesc tunetele aeriene ale războiului, acolo unde inamicul reacţionează probabil. Şoseaua se cutremură deodată, înainte ca trupele noastre să înceapă să se reverse. Ne reluăm cursul în avangardă, cu toată viteza, ajutaţi de solul ferm al drumului. Prima localitate importantă ne întâmpină la barieră cu lovituri de artilerie prost ţintite, care pică dincolo de noi. Ii înghesuim cu lovituri concentrate de 88, dar imediat primim ordin să încetăm pentru a economisi muniţia şi să ocolim oraşul pe la vest, în direcţia Bastogne, ceea ce şi facem bucuroşi. Drumurile adiacente sunt însă teribile, total neadecvate tancurilor noastre. Incetinim ritmul de marş, obsedaţi de vreun blocaj care ne-ar fi fatal. Un „Tigru" înţepenit e ca şi terminat, nu poate fi tractat nici de către altul, căci există riscul de a-i distruge transmisia, nici de două-trei semişenilate grele, pe care nu aveai cum să le aduci, sau, pur şi simplu, în situaţia noastră, de unde să le iei. Noroc că timpul era aşa de prost şi nu puteau interveni avioanele aliate, căci, dacă ne-ar fi surprins pe aceste căi de acces înguste, ne-ar fi terminat de mult. Dar iată şi inamicul. Cale de întoarcere nu

există, iar în faţă sunt garduri succesive din piatră din spatele cărora se trage puternic, încasăm imediat două lovituri de aruncător prea slabe să ne provoace un rău. Il strecurăm în faţă pe Legionar, al cărui tanc este prevăzut cu aruncător de flăcări. Jeturile sale aprind împrejurimile, dar nu îndrăznim să ne apropiem de gardurile blestemate, de frica vânătorilor de tancuri înarmaţi cu bazooka, aşa că îi mitraliem sălbatic. O grupă de grenadieri, susţinută de focul nostru, atacă prin învăluire succesiunea de parapeţi şi se încaieră pentru fiecare gard în parte. Plutonierul lor, un vulpoi bătrân, ne dirijează cu precizie prin radio şi reuşim să-i scoatem în final de acolo. Chiorul este turbat de furie, căci am consumat o grămadă de muniţie pentru grădinile astea , lucru care nu s-ar fi întâmplat dacă am fi avut acoperire de artilerie. în ceea ce ne priveşte, am rămas fără cabluri de remorcare, iar un ventilator huruie din cauza celor două mine de aruncător. Reparăm în cincisprezece minute totul, dar cablurile sunt irecuperabile. Ferească sfântul să rămânem blocaţi pe undeva!

Când am ieşit, în final, pe ruta principală, noroiul era deja prezent şi înaintarea lentă. Ştiam din experienţă că în curând aceste şosele se vor transforma in râuri de noroi. Suntem retraşi din flux în marginea pădurii, unde preţioasele noastre blindate sunt camuflate la repezeală. Tancul nostru este alimentat cu vreo două sute de litri de benzină şi asta datorită obsesiei maniacale a lui Porta de a nu rămâne în pană. Astfel că golim la repezeală toate rezervoarele vehiculelor distruse şi părăsite pe marginea drumului. Coloane de prizonieri americani apar de-a lungul şanţului, iar Porta nu mai are stare şi, în cele din urmă, pune ochii pe un negru uriaş cu figura crâncenă şi joben cu pene de indian.

— Hei „Pană-de-corb", îl strigă el, ia fă-te'ncoace! Ia loc, amice!

Îi întinde o ladă de muniţii.

__ Dacă ai de gând să mă jecmăneşti, n-ai nimerit bine. Bastarzii voştri de pifani mi-au ras tot, de la ceas până la ciocolată..., zise el, râzând cu voce o baritonală extrem de plăcută.

__ Fii pe pace, îi răspunse zâmbind roşcatul şi îi întinse un trabuc uriaş. Obergefreiter-ul Josef Porta nu e un borfaş oarecare şi nu fură de la prizonieri... Cum ziceai că te cheamă?

__ Ei bine, sergent-major Matt Josua Forell, Divizia 28! Să înţeleg că eşti un mare iubitor de negri şi ai de gând să mă ajuţi?

__ Ai nimerit la fix! N-o să-ţi vină să crezi, dar muzica şi caracterul vostru mă fascinează, aşa că, ce mai tura-vura, stau şi mă întreb dacă n-ai chef s-o roieşti la ai tăi!

Sincer uluită, „gorila" căuta un punct de sprijin împrejur, dar nimeni nu-l băga în seamă. Porta îi întinse o cană cu apă şi îl îndemnă să bea.

— Apă, constată sec Matt. Care-i poanta?

__ Asta e poanta, surâse enigmatic Porta şi turnă un strop din poţiunea sa miraculoasă.

__ Votcă ! strigă extaziat majurul. Ce drăcovenie mai e şi asta?

__ Nu e nici un miracol, e ştiinţă. Ştiinţă nemţească, iar poanta e că îmi trebuie o legătură. Cred că eşti de acord, dar ofensiva asta n-o să ţină o veşnicie. Ai voştri or să ne dea peste bot imediat, însă, indiferent de ce-o să se întâmple, tu o să zaci într-un lagăr de prizonieri până la sfârşitul campaniei! Deci, mă bazez pe tine, să mă pui în legătură cu un tip puternic, în stare să-mi asigure protecţie în schimbul formulei... Şi să nu crezi că o să scapi cu vreo medalie de onoare. Am să te găsesc pe tot frontul ăsta, oriunde-ai fi ! Nu-i aşa, Micutule?

Măgădăul, care asculta toropit discuţia şi aparent fără vreun interes, tresări şi se ridică. Asemenea unui munte, era cu două

capete mai înalt decât negrul. Figura lui era crestată de-ţi îngheţa sângele în vine. îl bătu pe spate cu labele lui uriaşe.

__ Americănosule, trebuie să ştii că noi umblăm liberi pe tot frontul, dacă vrem, şi nu ne pasă de nimic, aşa că hotărârea îţi aparţine ! Ori te bagi, ori te întorci în coloana de prizonieri. Cu Porta nu-i de glumit, o să vezi!

__ Băieţi, asta e o chestie care-mi place, aşa că batem palma. De cine-o să întreb când voi aranja treburile?

__ Cred că voi răspunde la apelul „Hornul-galben"! zise arătând către jobenul sau. Şi acum să ne grăbim, ora de apel va fi între cincisprezece şi şaisprezece, indiferent de condiţii!

Îmbrăcat într-o salopetă de camuflaj, l-am strecurat repede printre noi, iar Micutul l-a condus în pădure. După nici cinci minute, un plutonier din SD apăru cântând asemenea unui copoi în călduri.

__ Pot să jur, zbieră el, că acum ceva timp am văzut pe-aici un cioroi mare şi urât! Ştiţi ceva?

__ Singura chestie mare şi urâtă de pe-aici eşti tu, răspunse Gregor care tocmai împărţea cărţile pentru un septic.

__ Vă avertizez că nu-i de glumă! Este prizonierul meu şi îl vreau înapoi cât ai clipi!

__ L-ai făcut tu prizonier? După câte ştiu, căcănarii de poliţai sunt obişnuiţi să se bată cu femeile şi copiii în spatele frontului, ori tu te oftici că nu poţi raporta iubitului Fuhrer o căpăţână de negrotei.

— Te-am auzit, răsună o voce piţigăiată şi, din senin, apăru un căpitan.

Plutonierul zâmbi îngâmfat.

— Heil Hitler! tună Mărunţelul şi ţâşni în poziţie de drepţi. Braţul său întins pentru salutul nazist trecu la câţiva milimetri de nasul ofiţerului cu un şuierat sinistru.

__ Domnule căpitan, iertaţi-l pe acest soldat tembel, dar nu-i decât un erou schizofrenic retrimis pe front din greşeală! Locul lui e mai degrabă la balamuc!

__ Erou, ce erou? Un defetist ordinar, şi lăsaţi dracului cărţile-alea, adunătură de trădători nemernici!

__ Imaginaţi-vă, domnule, că Gregor a fost unul dintre ordonanţele şi şoferii personali ai Fuhrer-ului! Din nenorocire, se afla lângă el în momentul atentatului, iar deflagraţia i-a tâmpit pe amândoi. Adolf şi-a mai revenit, prin graţia lui Dumnezeu, dar ăsta deloc, vorbeşte numai tâmpenii...

Am izbucnit cu toţii în hohote de râs, în timp ce SD-iştii se sufocau de furie. Chiorul apăru printre blindate.

— Într-o oră plecăm, Porta! Apropie-te, iar voi doi, dispăreţi, zise el, fluturând o mână către poliţai. Oamenii au alte treburi!

Porta se înfiinţa rapid cu plosca de rachiu, iar Micutul cu un trabuc gata tăiat.

— Porta, urmă colonelul, abia am potolit spiritele în urma filmului cu Charlie Chaplin, aşa că fă bine şi ţine-te departe de bandiţii ăştia din SD. Şi acum fiţi atenţi! Plutonul vostru va pleca primul într-un soi de recunoaştere prin luptă. Nu avem nici un fel de acoperire sau sprijin, aşa că mă bizui pe voi să nu picăm în vreo ambuscadă. Americanii sunt peste tot şi se mişcă rapid. Făceţi-i praf oriunde daţi de ei înainte de a se regrupa, şi fără fantezii. Ne-am înţeles?.

Toţi comandanţii aprobară din cap. Chiorul îşi continuă inspecţia însoţit de Micutul, iar lui Porta nu-i purta nimeni pică de data asta.

— Ce dracu'! blestemă Batranul. Americanii ăştia chiar au de gând s-o roiască?

Lucrurile nu stăteau chiar aşa. A trebuit să facem chisăliţă una dintre acele ferme de piatră care împânzeau locurile pentru a-i scoate de acolo, cu o mare risipă de muniţie. Totul se desfăşura

anapoda prin ceaţa aceea care transforma ţinutul acoperit de brumă într-un tărâm al fantomelor. Spre seară ne angajarăm împotriva unui sat în care se intra pe un pod de piatră. Era clar că nu se putea trece şi imediat izbucni un scandal monstru între Porta care voia să ocolim şi Batranul care voia micul nod rutier. Heide îi ţinea partea şi Porta cedă în cele din urmă, sub ameninţarea că i se va închide accesul la radio începând cu ora cincisprezece. Am plecat aşadar „voluntar" împreună cu Gregor şi Rodeck, ochitorul lui Birke, un soi de Micutul în miniatură, sadic şi diliu, dar care în loc de laţ purta o sabie de samurai. Am profitat de ceaţă şi neam strecurat cu dibăcie la baza podului. Am verificat tronsonul într-o linişte de mormânt. Podul era curat, dar stăruia un aer ciudat.

— Mine antitanc, şopti Rodeck şi arătă şoseaua.

__ N-are importanţă, zise Gregor, oricum „Tigrii" noştri nu pot trece. Podul e prea îngust, trebuie să măsurăm vadul.

__ Ai cumva chef de vreo baie? Dacă tipii sunt acolo, iar noi vom măsura de pe mal, ne vor auzi cu siguranţă.

— Eu zic să trecem şi să filăm locul....

Nu mai aveam răbdare, căci stomacul îmi fierbea de spaimă.

— Dacă sunt acolo, e imposibil să nu facă o mişcare... Am trecut podul peste bordura exterioară, asemenea unor pisici. Armele noastre înfăşurate în cârpe nu făceau nici un zgomot. Strecuraţi în boscheţii de brad alb, am scormonit bezna cu binoclurile. Iată-i! Rodeck a descoperit primul. Un tun anticar şi două mitraliere cvadruple, camuflate la capătul unei mirişti, după un gard. Mai jos, pe direcţia lor de tragere, malul canalului indica un vad circulat.

în clopotniţa bisericii am descoperit alţii care scrutau şi ei nervos orizontul, în aşteptarea unor tancuri, ce nu vor să apară şi, în fine, la stânga podului între case, un „Sherman" negru, care se confunda teribil cu zidurile. La nici cinci metri de noi, apărură

deodată jarul unei ţigări şi un cuib de alarmare. Era o minune că nu ne-au văzut. Fără nici un semn, am scos armele albe şi i-am învăluit fulgerător. Erau patru. însă doi moţăiau şi Rodeck i-a descăpăţânat într-o secundă. Pumnalul meu a străpuns inima sergentului cu ţigară, care ₐ oftat imperceptibil, în timp ce Gregor l-a trăsnit pe celălalt între ochi. Rodeck a tăiat firele telefonului şi a descoperit un detonator. Deci, podul era totuşi minat abil pe undeva, pe sub arcadele grosolane din piatră. A privit GI-ul leşinat.

— Ce-ţi veni dom'le? De prizonieri ne arde nouă? zise el, ridicând sabia. Am văzut destule...

— Aşa cum am văzut şi explozibilul plasat sub pod, ricana Gregor. Lasă-l, cine ştie ce surprize ne-au mai pregătit ăştia! Rodeck se potoli şi, cu soldatul bine legat, am traversat în viteză, siguri că nu are cine să ne mai vadă.

— E un cuib de viespi acolo, Batrane, am zis eu. Trebuie acţionat rapid, până nu vor descoperi lipsa pazei.

Prizonierul a fost trezit cu o cană de apă rece. Nici nu i se limpezi bine privirea, că în faţă sa zări mutra de coşmar a Micutului şi a lui Rodeck.

— Ei, ce zici?

Se trezi cu laţul rece de oţel în jurul gâtului.

— Ai spus ceva? N-aud! Zise Micutul, strângând juvăţul.

Sabia lui Rodeck sclipi şi, cu o lovitură scurtă, tăie în două casca de oţel a americanului care, la vederea unei asemenea chestii şi uşor slăbit din laţ, începu să turuie de abia mai puteam să mai traduc. Am înţeles astfel ca nu aveam în faţă mai mult de un pluton, dar foarte bine înarmat. La o rachetă roşie puteau veni şi alţii, aflaţi în apărare mai la est. Am alcătuit un plan, iar Heide îl anunţă pe Chiorul să trimită o grupă cu tărăboi mare, la dreapta vadului, pentru a ne acoperi acţiunea.

Tancurile au sosit cu farurile aprinse şi sunet de claxoane. Americanii se mişcau în direcţia vacarmului. „Sherman"-ul se dezlipi din grădină şi porni cu toată viteza pe lângă taluzul ce mărginea ogoarele. Era un semn că n-au minat terenul din faţa lor, motiv de bucurie pentru mine, Gregor şi Rodeck, care aşteptam lipiţi de tancul Legionarului, să verificăm zona dupa trecerea vadului. Surpriza era totală, deşi a fost puţin probabil să ne fi zărit cineva. Cinci proiectile explozive au ţâşnit din ţevile lungi, distrugând instantaneu turla bisericii, cuiburile antitanc, mitralierele şi amărâtul de „Sherman", care rula încă cuprins de flăcări. Plutonul trecu intempestiv prin vad, iar noi am rupt-o la fugă peste mirişte brumată, cu detectoarele de mine în mâini. Un iad de mitraliere şi aruncătoare de flăcări ne acoperi. Batranul lansa fumigene, în timp ce noi traversam în diagonală fără să găsim vreo mină. Rodeck acoperi lumânarea de magneziu şi monştrii se repeziră direct peste case. E de neînchipuit impactul unor maşini de şaptezeci de tone asupra înghesuielii de case, dar şi periculos. Un simplu soldat cu o bazooka sau sticle incendiare poate veni de hac blindatelor cât ai clipi, având în vedere lipsa de orizont printre ruine. Neam adăpostit la baza unui perete, aşteptând celelalte blindate. Rodeck a verificat atent torţele cu magneziu, căci o greşeala de culoare ne-ar fi putut aduce automat moartea. Eu priveam cerul neguros, care cernea fulgi de polei, dar nici o rachetă roşie nu avea să mai apară. Plutonul inamic a fost măcelărit în întregime, iar noi ne-am stabilit în locul lor. Chiorul a adus, de nu se ştie unde, o grupă de genişti care a deminat şi lărgit tablierul podului cu o gălăgie infernală, de parcă ar fi construit altul nou. Satul era părăsit de civili, dar Porta şi Micutul au făcut un raid fulger şi au înhăţat toată haleala posibilă. Arta de a stăpâni terenul era punctul lor forte şi, în jurul miezului nopţii, iată-ne în compania Chiorului înfulecând găini la proţap şi frigărui din carne conservată stropite din belşug cu vin roşu american. US Army ştia să aibă grijă de ai lor, judecând

dupăcantitatea imensă a buteliilor de Beaujolais care se găseau peste tot. Infanteria purtată ne ajunse din urmă cu puţin peste ora două, dar tumultul deplasării nu reuşise să mă trezească. Batranul m-a scos de la gărzi, datorită misiunii de cercetare, aşa că mi-am revenit în zori, legănat de rulajul lent al tancului. Mirosea a cafea şi ţigări Camei; in faţă, moaca pocită a Micutului.

— Ah, eroul nostru s-a trezit! Ai fost citat prin ordin de zi! Vei primi crucea de lemn cu şuturi în cur, dar mai întâi serveşte o cafea şi o ţigară...

— Se întâmplă ceva nasol, zise Heide deodată.

— Ţi-ai adus aminte cum te cheamă, ş-acum te urăşti pentru asta, îi râse Porta în nas.

__ Ai putea să laşi la o parte glumele tale tâmpite! Ascult de-o oră toate frecvenţele şi nu am decât o singură concluzie: trupele noastre din sud sunt blocate încă de ieri...

__ Ce naiba aiurezi acolo? se răsti Batranul. Nu se puteau împo»tmoli aşa repede.

__ Dar ce, mă crezi tâmpit? izbucni Heide şi se lansă într-o combinaţie de explicaţii, care îl convinseră pe Batranul.

__ Mie unul mi-ar părea bine să o încheiem cât mai repede şi s-o zbughim dincolo de Rin, la bordelurile noastre, declara
Micutul, defetist. Am auzit că belgiencele astea sunt nişte amărâte care umblă cu grenade în chiloţi...

__ Mai tacă-ţi fleanca, cobe! sări Porta. Eu am treburi importante aici. Una e să tratezi ca învingător, alta e să te milogeşti ca învins! Măcar de-am ajunge la Namur, să mai tragem de timp...

__ Pâna una-alta, se pare că vom trece Mense-ul singuri, fără idiotul de Brandenberger şi cu benzină de furat. Parcă vă şi văd cumpărând benzină de la americani, râse Heide.

__ Află, imbecilule, se oţărî Porta, că, dacă m-aş fi ocupat eu de aprovizionare, o făceam şi pe-asta de mă pomeneau toată viaţa în cărţile de istorie... Hei! Voi, de-acolo, mişcaţi-vă odată, că n-am chef să opresc... idioţilor!

O pocnitură ne avertiză ca Porta îi lovise pe cei din faţă. Am privit prin lunetă, căci nu aveam chef să scot capul în gerul de afară. Era un transportor pe care Porta îl tot ciocănea furios. Cutia de viteze a bietei maşini scrâşnea neputincios.

— La o parte! zbieră lunganul furios, ridicat în picioare. Doar n-o să oprim un regiment de tancuri din cauza ta?

Motorul autoblindatei începu să cedeze, aşa că înainta mai mult impinsă. Faţa lividă de spaimă a unui maior se întoarse spre noi.

— Ori calcă-l, ori lasă-l în pace! Strigă Batranul. Ăsta o să ne facă raport!

— Mă doare-n cot, zise el, scuipând, îl împing în şanţ!

Îi făcu semn spre rigolă, întrucât din faţă se apropia o altă coloană, apoi acceleră. Motorul porni ca printr-o minune şi maşina o luă din loc ca din puşcă. Prin ceaţă răzbăteau cântece şi urlete vesele.

__ Ia te uită, ne avertiză Porta, ne apropiem de un circ! Ce se întâmplă, copii? strigă el către Volksgrenadierii din camioane.

__ Americanii au luat-o la sănătoasa, se predau în masă peste tot!

— Sunteţi siguri că nu visaţi? Întrebă Micutul.

__ Absolut, n-am văzut asa ceva de cand suntem . Priviţi, ziseră ei râzând şi aruncând în tancul nostru cu batoane de ciocolată şi ţigări.

Era clar, prăpădiţii ăştia, care habar nu aveau de front, confundau opt mii-nouă mii de soldaţi prizonieri cu predarea unei armate întregi. Dacă Fuhrer-ul ar fi văzut ce-a trimis pe front, ar fi amuţit de uimire. Totuşi, faptul părea prea puţin probabil, pentru un tip refugiat in manii cavalereşti. Ajunsesem martorii

unui nou mod de război in care absurdul se împletea cu burlescul, ca în filmele mute.

Operaţiunea „Greif” se impotmolise lamentabil. Skorzeny a avut ghinion de la început. Materialul american livrat era insuficient, primise uniforme abia cat să-i ajungă pentru echiparea şoferilor şi a catorva luptatori, iar drept material rulant, vreo opt tancuri şi

două mii de camioane. Ziua de 16 decembrie îl găsise alături de Corpul Blindate SS, în sectorul Graben-Losheim. Dar ofensiva era condusă prost în aceste locuri. Americanii se incăpăţânau să reziste, drumurile înguste se aglomerează şi apar prabusiri tot mai dese. Skorzeny se mulţumeşte, aşadar, să lanseze comandourile speciale în sectorul sudic. Ziua de 17 găseste Corpul I Blindate SS staţionând fără carburant, iar ruptura in care trebuia să atace Brigada 150, nu mai putea fi redată şi Skorzeny îşi pune oamenii la dispoziţia Corpului . Incapabil de a efectua o acţiune militară normală, el esueaza sangeros într-o tentativă de cucerire a oraşului Malmedy în faţa Diviziei 30 americane. Brigada 150 este inlocuita de o divizie de infanterie şi trimisă pentru refacere, dar curând va fi desfiinţată. Culmea rasului abia urmeaza. Cele opt echipe alcătuite din aproximativ douăzeci şi şase falşi americani, care au pătruns în spatele frontului, trec la acţiune; schimbă tăbliţele de marcaj, taie liniile telefonice si se semnalează culmea...ca arunca in aer câmpuri false de mine, ba chiar, depozit de muniţie, dar nici una dintre echipe nu găseşte vreun depozit de carburanţi, atât de mult visaţi de OKW. Din data de 18, ei încep să fie descoperiţi şi capturaţi, dar prea târziu; tot frontul american este cuprins de o „spionofobie", ce va provoca haos în rândul trupelor. Mii de poliţişti militari au pornit în căutare de sabotori şi, în curând, jumătate din armată îl căuta pe Skorzeny în rândurile sale. Nu se ştie de unde s-au aflat semnele de recunoaştere, ca de pildă al doilea nasture de la bluză descheiat sau două ciocănituri în cască, dar, nefiind de ajuns pentru a-i distinge pe falşii americani, s-au inventat tot soiul de metode pornind de la a cita diverse localităţi sau nume de sportivi şi până la a pronunţa cuvântul „wreath". Toate aceste interogatorii deveniseră obligatorii la orice intersecţie de drumuri, însuşi Bradley căzând pradă de nenumărate ori acestor controale furibunde. Psihoza ia amploare şi se răspândeşte ca o ciumă, până la Paris, unde Marele Cartier General de la Versailles

este transformat într-o fortăreaţă. Eisenhower se trezeşte mai întâi spre hazul iar apoi spre furia lui prizonier în propriul fief. Serviciile de securitate erau convinse că în regiune circulau zeci de asasini gata să-l ucidă pe comandant, şi aşa se face că nici la data de 27 decembrie, când pleca la Bruxelles să-l întâlnească pe Montgomery, el nu va scăpa de paza în exces a trupelor speciale. Acţiunea „Stosser" nu a făcut decât să înteţească starea de panică din spatele frontului. Imediat ce au aflat de paraşutiştii germani, soldaţii americani, care confundau cele două operaţiuni speciale, au luat-o razna. Din toate părţile curgea o avalanşă de rapoarte care blocau o grămadă de oameni, ce trebuiau să verifice. Gruparea de paraşutişti a Oberstleutnant-ului von Heydte a fost constituită la Alten la 11 decembrie, din personal preluat de la Armata I Aeropurtată ce staţiona în Olanda.

Pe 15decembrie le va fi pusă la dispoziţie Armata a VI-a Blindate SS. Parasutistii trebuiau lansaţi la sud de Europen , în regiunea Baraque-Michel, cu scopul de a intercepta comunicaţia Europen-Malmedy. Ei trebuiau să menţină această zonă până la venirea lui Sepp Dietrich, care avea misiunea de a cuceri masivul Elsenborn ce bara drumul spre Liege. OKW-ul va încălca, însă, din considerente de ordin tactic toate regulile prestabilite unui desant aerian; condiţii de vânt sub şapte metri pe secundă ca limită pentru paraşutare, lipsa unor hărţi detaliate ale regiunii sau un plan în relief, inamicul care domina terenul etc, lucruri care vor transforma această ultimă acţiune aeropurtată germană într-o sinucidere.

Cele patru companii sunt transportate în noaptea de 16 -17 decembrie cu o sută şase avioane Junkers-52, ce decolează de pe aeroporturile Paderborn şi Lippspringe. Lansarea este amânată douăzeci şi patru de ore din lipsa mijloacelor de transport până laterenul de zbor, apoi, ca urmare a unor greşeli de navigaţie, ei vor fi lansaţi cu mult înaintea zonei de atac şi pe un vânt năprasnic ce depăşea şaptesprezece metri pe secunda. Oamenii

se răspândesc pe teren, o parte din ei rănindu-se la aterizare, containerele cu armament greu, muniţii şi alimente se pierd în majoritate, iar aparatele radio sunt distruse total. Heydte va reuşi să regrupeze cu mari eforturi abia două sute şaptezeci şi cinci de paraşutişti din o mie. După o scurtă ciocnire cu o unitate americană, ei pornesc în după-amiaza zilei de 17 spre Europen. Frigul şi zăpada, ca şi lipsa de informaţii, fac zile negre soldaţilor. Moralul lor este la pământ după noile ciocniri din zilele de 18 şi 20, soldate cu pierderi foarte grele. Ei nu ştiu că Sepp Dietrich a eşuat în misiunea lui de a cuceri masivul Elsenborn şi rătăcesc epuizati prin zonă, în căutarea unui contact. În fine, pe 21, se hotărăşte încetarea acestor acţiuni lipsite de sens şi paraşutiştii se împart in grupe mici pentru a putea răzbate prin liniile americane. Von der Heydte porneşte şi el la drum pe data de 22 şi ajunge, exterminat de oboseală şi cu picioarele îngheţate, la Montjoie unde este făcut prizonier, ca şi cea mai mare parte dintre oamenii săi.
Bilanţul acestei dezastruoase acţiuni s-a soldat cu distrugerea a patruzeci de vehicule şi blindate, vreo treizeci de prizonieri aufost eliberaţi pentru a avea grijă de paraşutiştii răniţi. Cam acestea au fost, în mare, campaniile trupelor speciale soldate cu un eşec fizic, dar care au avut un impact psihologic extraordinar asupra trupelor aliate.

ÎNTÂLNIRI LA NIVEL INALT

„Ori la bal, ori la spital"! Cam acesta era spiritul care a caracterizat următoarele zile ale ofensivei. Aşa se face că ne aflam instalaţi comod în subsolul călduros al unei ferme în compania lui Matt „Pană-de-corb" şi a doi subofiţeri americani. Tipul se ţinuse de cuvânt şi ne-am trezit pe la patru şi jumătate după-amiaza cu apelul „Hornul-galben" şi coordonatele de

întâlnire. Spre bucuria ofiţerilor care duceau lipsă acută de informaţii, ne-am constituit în grupă de voluntari pentru cercetare prin „ţara nimănui". Era minunat când nimeni nu se interesa de război. Ai fi putut pica în reveria periculoasă în care, dacă puterea ar fi încăput pe mâinile celor mici, toţi „inamicii" şi-ar fi dat mâna de la Rin la Oder. Din păcate, nici la balamuc nu găseai o asemenea idee. Pentru a dezmorţi contactul, le-am adus cadou echipament de iama. De data asta, noi eram pregătiţi, iar ei dezbrăcaţi. Tipii erau turbaţi dupa suveniruri nemţeşti, aşa că le-am pregătit şi o ladă cu arme şi decoraţii superbe; în schimb, ei au venit cu un jeep plin cu cele mai fascinante bunătăţi, începând cu whisky de Tennessee şi terminând cu marijuana. Matt făcu prezentările fără fasoane. Plutonierul Spacek, de la intendenţă, de ce oare nu putea fi de altă parte şi deţinător al unei distilerii moştenită

din tată în fiu? S-au pus actele pe masă cu numere matricole şi adrese. Spacek fu de acord pentru o jumătate de formulă să ne ajute la ananghie, căci, normal, avea relaţii în armata lui Patton. Porta făcu o demonstraţie cu licoarea fermecată, iar yankeii picară pe spate, muţi de uimire, apoi hotărâră, în cel mai curat spirit imperialist, formarea unei societăţi pe acţiuni, care să poată susţine amploarea unui asemenea proiect.

— Sper să te protejezi şi să nu crapi! încheie Porta. Aş fi complet dezamăgit...

Am încheiat scurta negociere cu un lung bairam început cu acel minunat whisky, care te ridica la rangul de înger, şi ajungând la ţigări răsucite din „iarbă", care te ridicau mai apoi în Rai. Am râs cu fălcile scrântite când Micutul a înghiţit zece pachete cu gumă de mestecat, iar Bullock a confundat supozitoarele de hemoroizi ale lui Gregor cu ciocolata nemţească şi a mâncat din curiozitate toata cutia; n-a murit nimeni. Ca să înviorăm atmosfera, am umflat prezervative albe şi verzi şi am pus muzică din colecţia lui

Porta. Au urmat o masă atât de selectă, de-ar fi crăpat de invidie orice mareşal aflat la Ritz, şi-o beţie atât de porcească, încât ar fi amuţit şi cel mai ordinar beţiv. Pe la nouă seara am luat legătura cu regimentul, aşa că am organizat un concurs de tir în timpul căruia Heide şi Matt au urlat atât de convingător în microfoane, de-am umplut de emoţie ambele fronturi. Micutull, care în ciuda minusurilor sale era un mare dansator, a învăţat cadril de Louisiana, şi în curând pereţii se cutremurau ca loviţi de bombe. Drept urmare, am fost expediat să văd dacă se întâmplă ceva. Ferma de piatră nu lăsa nici un zgomot în afară.

Totul era liniştit, buhuitul frontului răsuna la câţiva kilometri, în schimb se petrecu un fenomen care mă îngrozi: norii se destrămau, lăsand să apară petice de cer înstelat. „Fă, Doamne, să ningă, m-am rugat, iar avioanele să rămână la sol." Şi m-am întors în adăpost.

— Cred că se înseninează! i-am anunţat.

Dar m-am ales cu un hohot de râs demenţial, provocat de marijuana fumată în exces.

— La dracu' cu războiul! am zis, şi i-am smuls ţigara din gură Legionarului.

— La dracu', doar poate să mai aştepte până dimineaţă, mon ami.

M-am trezit cu o ciudată stare euforică, fără nici o urmă din acea mahmureală cumplită după o noapte de exces. Ruga îmi fusese ascultată, căci ningea din abundenţă cu fulgi mari şi liniştiţi. Peisajul imaculat era absolut mirific, iar din balconul fermei se înalţă un cântec de flaut atât de clar şi de echilibrat, încât părea izvorât din altă lume. Era Porta, care se născuse parcă greşit, pe un tărâm care nu-i aparţinea.

— Doamne, oftă Matt, mi-ar plăcea să-mi cânte la inmormantare individul ăsta!...

— De ce nu la nuntă? am întrebat eu mirat.

— Dacă mâine s-ar semna armistiţiul şi s-ar termina nebunia asta, poate ca da! Drumul e lung şi nu mă văd altfel...

— Putem interveni să rezolvăm chestia asta, zise râzând Micutul. O rană bine plasată şi te întorci acasă! E mai rău de noi, că nu avem unde ne duce; indiferent de spital sau tabără, ne aşteaptă frontul iar şi iar, până o să crăpăm!

Porta, mulţumit de felul cum debutase afacerea şi cum în astfel de clipe avea şi idei geniale, lansă propunerea de a schimba maşinile între noi, precum şi o parte din hărţile care marcau practic aceleaşi rute şi cote. Ideea a fost primită cu entuziasm de ambele tabere, şi astfel Chiorul rămase fără Kubelwagen-ul său de campanie.

Americanii au plecat, urmând ca noi să părăsim ferma la o oră în urma lor. Porta ne-a pregătit o omletă uriaşă stropită cu whisky, asistat fiind de Micutul, care băuse deja vreo douăzeci de ouă crude. Izgonit în cele din urmă, s-a apucat să cotrobăie prin acareturi, unde a descoperit un butoi uriaş cu Riesling de Moselle, din care trase imediat la măsea, nu care cumva să fie otrăvit de inamic. La etaj, maniacul de Heide îşi trăgea la maşina de cusut o salopetă albă de camuflaj, din lenjeria de pat. Porta bătu în cratiţă anunţând micul-dejun. Masă grozavă în bucătăria rustică cu bârne înnegrite de fum şi veselă de cupru, aliniată pe rastele, ca la regiment.

— Cine credeţi că or să intre primii aici? întrebă deodată Heide.

— Mon ami, cred ca stăpânii fermei sunt pe undeva pe-aproape şi aşteaptă să plece tâlharii... Aşa că las-o baltă cu dinamita!

— Ba eu cred că trebuie minată. Ferma se află pe o cotă prea înaltă şi nu vreau ca băieţii noştri să moară pentru a ocupa locul ăsta.

— După cum am zis, las-o baltă! Dacă vor dori, într-o secundă vor rade locul ăsta şi ai noştri, şi ai lor, aşa că dă-le o şansă bieţilor oameni...

Uşa se trânti de perete şi un civil cu faţa răvăşită năvăli înăuntru. Gregor, care făcea de pază, apăru în urma lui şi bloca ieşirea. Râdea amuzat ca de o glumă bună. Omul rămase stana de piatră cu privirea îngrozită. Jeep-ul de-afară îl păcălise.

— Hei, mon ami! îl interpelă Legionarul în franceză. Vous attendez ou quoi?

__ Sunteţi americani sau..., bâigui el.

__ Sau! zise Porta, salutând cu jobenul ; îşi potrivi monoclul crăpat şi îl măsură din cap până în picioare.

__ Cred că te mână ceva foarte urgent, eşti grăbit sa lichidezi câţiva nemţălăi?

__ Cred că deja este invers, zise el, frământând bascul în mâini. O echipă de-a voastră ne-a pus să ne săpăm mormântul.

— Ce tot spui acolo? sări Gregor.

— Exact ce auziţi! Ne-a arestat o grupă din SS. Sunt trei familii în total, acuzate de colaborare cu partizanii care sapă dincolo de colină, la ferma Sainte

Michele!

__ Ei, acum că ne-ai stricat pofta de mâncare, să mergem până acolo, zise Porta, ridicându-se. Şi bagă bine la cap, noi nu suntem din SS. Astea-s capete de mort de la blindate...

— E vreo diferenţă? întrebă omul uimit.

— E! Cum te cheamă?

— Emile, Emile Dubru, şi vă asigur că nu avem nimic comun cu Armata Secretă! Acolo sunt mai multe femei şi copii!

— Lasă asigurările şi să ne grăbim, altfel amicii tăi vor fi terminaţi...

Am demarat în trombă. Sub îndrumarea lui Emile, Porta conducea jeep-ul nebuneşte, cum doar el era în stare. Am pătruns intempestiv printre clădiri şi am constatat că belgianul avea dreptate.

— Are cineva altă părere? zise privind spre Heide. Acesta nici nu clipi.

Eu m-am agăţat de mânerele uriaşei Browning.

— Rămân la mitralieră!

— Bine, Sven, ne acoperi! Să vedem ce se întâmplă! L-am recunoscut pe căpitanul subţirel cu voce piţigăiată de la SD şi probabil că Porta se bucura teribil să dea de el. Câţiva SS-işti aparţineau fasciştilor belgieni din legiunea Wallonie. Emile urmărea năuc scena. Porta strigă vesel:

— Ia te uită ce alăturare! Eroii de la Paderborn şi trădătorii lui Degrelle. întotdeauna m-am întrebat cum se împacă cei mai teribili şi puri arieni cu toate lichelele Europei!

— Ce v-am spus eu! strigă triumfător Gregor. Ăştia nu sunt în stare să se bată decât cu muierile şi copiii! Am avut dreptate, nu... ?

Senderkommando-ul încremenise. Aşa ceva era de închipuit. Nu era posibil să fie trataţi cu lipsă de respect, ei care erau stăpânii de drept în spatele frontului. Căpitanul realiză că situaţia devenise foarte periculoasă, dar educaţia şi aroganţa SS nu făceau casă bună cu raţiunea.

— Ce vă băgaţi! „orăcăi" hazliu, precum Donalcj puck. Ştergeţi-o imediat de-aici până nu daţi de belea! Nu va puneţi cu noi!

Oamenii săi se agitară aprobator. Legionarul scuipa scarbit :

— Ai dreptate, căpitane, avem de-a face aici cu niste inamici foarte periculoşi! Mă refer în special la ţâncul ala de-colo cu faţă de ucigaş, ăla trebuie să fi lichidat o groază de germani

nevinovaţi ! Ia mişcă-te încoace, tâlharule, să te interogheze nenea Alfred !

Puştiul aruncă lopata, pe care abia o putea ţine, şi-si şterse nasul cu dosul mânecii. Era îmbrăcat cu o haină subtire şi tremura ca varga. Din ochii săi albaştri însă nu curgea o lacrimă.

— Voilă, mes camarades, se adresă el celor din legiunea Wallonie. Quel visage effrayant! Il pourraiî vous asassiner d'un seul coup s 'il voulait! Comment t 'apelles-tu , petit miserable?

— Roger, monsieur.

— Roger ? răcni Legionarul. Nici nu se putea altfel , e un nume predestinat. Poftim, Roger, ţine pistolul meu , vreau să demonstrăm de ce eşti în stare.

Bietul puşti se prăbuşi imediat sub greutatea masiv-ului PPS rusesc. SS-iştii se priveau întrebători.

— Hram, dă-l încoace, prefăcut mic ce eşti ; voila, incearca cu o grenadă.

Şi smulse de la centură o defensivă americana căreia îi scoase cuiul. SS-iştii dădură înapoi.

— Aţi înnebunit! izbucni căpitanul. Veţi fi executaţi o dată cu civilii, aşa ceva nu este posibil.

— Singurii nebuni de pe-aici sunteţi voi , amice, replică Porta, îmbrâncindu-l. Iar în privinţa execuţiei , te inseli de asemenea!

Unul dintre belgieni, mort de spaimă, interveni disperat:

__ Nu puteti face asa ceva .... dar se prabuseste alaturi de ceilalti sub rafalele pistoalelor mitraliera. Ninsoarea se înteţea din nou ; în câteva ore, groapa comuna va dispărea complet sub covorul alb.

Micutul ne-a reamintit de butoiul cu Riesling, pe care îl meritam din plin de data asta.

Lowe e stupefiat la vederea jeep-ului, iar povestea abracadabrantă a lui Porta îl zăpăceşte de tot. Suntem primiti triumfal într-un moment când toată lumea ne dăduse disparuti.

Trebuie să acordăm Chiorului o lungă întrevedere in care-i pasăm hârtiile şi îl îmbrobodim total. Căile de acces adiacente îl încântă pe general. Apare şi comandantul Hinka, care raportează despre butoiul cu vin alb, dar Chiorul se mulţumeşte cu jeep-ul. Se pare că experienţa cu alcoolul îi ajunge. Hinka turbează, dar Chiorul dă ordin clar să se păstreze butoiul apoi ne expediază în timp ce se învârte în jurul jeep-ului, vizibil încântat de noua sa jucărie. Regimentul este în fierbere. Tancurile demarează unul câte unul pe direcţia Bourcy, la nord de Bastogne. Batranul e curios de moarte. Nu crede o iotă din spovedania lui Porta, asortata cu eroisme tipic naziste, dar nu poate scoate o iotă de la nimeni. Toată afacerea pute, iar el se resemnează până la urmă, incetand să se mai intereseze de întâlnire. Străbatem şoselele noroioase în forţă. Dumnezeul tanchiştilor e în continuare cu noi,blagoslovindu-ne cu o pătură groasă de nori. Întampinam rezistenţă in imprejurimile localităţii, dar primim ordin să nu pierdem timpul, aşa că facem o voltă largă pentru a ocolim orasul Noville, de care se vor ocupa cei de la Divizia 2 Blindate. Ne îndreptăm rapid spre Bretagne, să ajutăm idioţii de grenadieri. Americanii fug rapid de colo-colo. Infanteria este tocata de înspăimântătoarele „Meat-chopper" cu patru ţevi. Salve de mine ne susţin din spate şi ne repezim pentru a atinge valul de apărare care se agaţă de teren cu incapatanare. Tancurile sunt desfăşurate pentru apărare: Batranul îmi semnaleaza un „Sherman" la aproximativ nouă sute de metri. Il angajam in viteză şi îl văd cum creşte în vizor de la un punct, cat o cărămidă, la o namilă neagră necamuflată. Trage prea scurt şi proiectilul pică în faţa noastră. Trecem în viteză pâlnia de obuz. O grenadă de bazooka buseste inutil botul teşit, tencuit cu beton, al „Tigrului" nostru. Heide seceră cu mitraliera servanţii care încercau o nouă lovitură. „Sherman"-ul răsuceşte turela înaltă, dar e rândul meu. Trag, şi proiectilul perforează scutul frontal cu o jerbă de scântei asemenea unei comete. Tubul gol pică cu

zgomot. Micutul încarcă un incendiar la repezeală. Namila încarcă fără dispozitivul ajutător, extrem de rapid, uriaşele grenade aurii. Doar el e capabil de aşa ceva. Tancul american e făcut terci şi arde cu vălătuci negri de fum, aşa că am tras asupra cuibului foc. Mitraliera grea antiaeriană zboară bucăţi în toate părţile, amestec de carne sfâşiată şi saci de nisip zdrenţuiţi. O mare de foc se propagă peste linia de apărare. Echipajul celui de-al doilea „Sherman" fuge nepăsător, părăsind blindatul. Tipi cu experienţă, se pare, căci o tulesc în diagonală pentru a se apăra de tirul mitralierelor noastre. Ceilalţi dispar şi ei în peisaj, iar lupta încetează brusc. Fără infanterie, care habar nu are pe ce lume trăieşte, nu putem face nimic, căci nu poţi alerga câţiva inamici cu ditamai tancul. Cei care tocmai au fugit sunt veterani cu experienţă şi foarte periculoşi. Cunoşteam tipul ăsta de soldaţi, ce ne vor aştepta cu tenacitate în altă parte, şi dacă acum nu am pierdut nici o maşină, se va întâmpla cu siguranţă a doua oară.

Am inspectat pentru prima dată un „Sherman" în stare perfectă. Era un M4A2, cu tun de 76,2 şi patru mitraliere, de ultimă generaţie, totuşi prea slab pentru noi. Aceste „Tommy-cooking", cum erau poreclite, luau foc imediat, în ciuda faptului că fuseseră reproiectate şi protejate mai bine împotriva loviturilor. Alte două mari dezavantaje se regăseau într-un handicap serios : grosimea blindajului de 30-40 mm faţă de 200 -110 a „Tigrului" şi faptul că tunul nu trăgea cu proiectile. Avea însă şi un atu forte: se găsea în cantităţi atât de mari, încât anula superioritatea noastră tehnică. Chiar şi un „Tigru" putea fi doborât de o haită de hiene!

Ne-am însuşit la repezeală toate lucrurile importante, părăsite în „Sherman", inclusiv preţiosul combustibil, după care l-am aruncat în aer cu o grenadă plasată în magazia de muniţii. Lăsăm zona în grija trupelor de acoperire, care să hărţuie americanii, şi pornim din nou în viteză, spre încrucişarea de rute care duc spre Flamierge şi Rochefort. Am atins punctul spre după-amiaza,

interceptând astfel toate şoselele ce duc spre Bastogne. Rămâne de văzut încotro vom fi dirijaţi, aşa că aşteptăm apariţia elementelor din Regimentul „Panzer Lehr". Iniţiem o partidă de cărţi pe mâncare americană. Era o chestie avantajoasă dat fiind că sfârşeam prin a mânca împreună. Batranul apăru cu un comunicat prin care se cerea relaţii despre plutonul 3 al Brigăzii 1 SD, dispărută în luptă. Se oferea recompensă pentru orice informaţie.

— Cred că o să încep o investigaţie pe cont propriu, declară Micutul.

Dar imediat căpătă un şut la ţurloaie, iar incidentul se consideră încheiat. Lowe apăru pe o motocicletă care stârni invidia lui Porta. Frână arogant şi ne anunţă că vom lăsa Bastogne în plata Domnului, urmând să pornim spre Rochefort.

— O Harley-Davidson? întrebă Porta mieros, şi pipăi drăgăstos rezervorul vopsit în kaki mat cu frumoasa emblemă.

Locotenentul se strâmbă ca atins de lepră.

— Ia-ţi labele de pe „Indian"-ul meu şi să nu aud o vorbă de vreun troc sau licitaţie! Am comandat deja o cutie de lemn pentru colet, aşa că, în maximum două zile, o trimit acasă! Ai priceput?

— Doar nu credeam că tot ce mişcă pe frontul ăsta îmi aparţine! Totuşi...

— Nici o vorbă! se răsti Lowe. Şi, ca să nu uit, veţi rămâne să păziţi intersecţia până diseară, când veţi fi schimbaţi cu cei din 26 Volksgrenadier. Dacă se va strecura vreun yankeu pe aici, veţi răspunde cu capul! Beyer, ce informaţii avem?

— Americanii se regrupează în jurul Bastogne-ului, domnule. Dacă indivizii din Panzer divizion 2 nu vor ataca până dimineaţă, o să fie al naibii de greu să cucerim oraşul. Şi aviaţia...

Lowe privi harta, gânditor.

— Fără îndoială că va fi aşa, iar aviaţia noastră nu este niciodată unde trebuie, în ultimul timp. Ei, dar nu-i treaba

noastră, de data asta! Vor scoate castanele din foc cu mâna altora. Nu?

Porneşte motorul cu ochii licărind ciudat. Pe şosea îşi face apariţia jeep-ul Chiorului, care ne salută cu bastonul său de lemn, şi pornesc împreună de-a lungul coloanei regimentare. Nu trec nici zece minute, şi apare amicul Wolff în viteză. Maşina încetineşte, iar dobitocul urlă în gura mare.

— Hei, băieţi, am auzit că se fâţâie pe-aici un fanfaron pe Harley-Davidson! Ştiţi ceva?

— Chiar acum a luat-o încolo, arată Barcelona către Flamierge via Bastogne. Dar care-i poanta?

— Nemernicul a şutit motocicleta din parcul meu şi, indiferent cine va fi, îi voi rupe bucile!

Face un semn cu cravaşa şi Mercedesul demarează în trombă, spre deliciul nostru, care abia aşteptăm ca Wolff să pice direct în braţele americanilor.

Parcăm tancurile în apărare şi organizăm gărzile, cu recruţii cei noi, bineînţeles. Doborâm un brad pentru camuflaj şi foc. Dacă la ruşi nu găseai o ţandăra, aici era Raiul pe pământ. Iama grea din Ardeni nu reprezenta aproape nimic pentru noi. Traiserăm luni atât de cumplite în campania din răsărit, încât stârneam nedumerire prin nepăsarea afişată în Belgia. Bieţii oameni proaspăt încorporaţi sufereau de frig, ca să nu mai vorbim de americani, care aveau să fie consideraţi eroi doar pentru simpla trecere a iernii. Habar nu aveau ce înseamnă să lupţi la minus 50-58 grade Celsius, când şi oţelul armelor devine casant, să priveşti neputincios cum îţi pierzi extremităţile membrelor, una câte una, să te trezeşti putrezit până la senilitate fară să-ţi dai seama, să mori încet, cuibărit printre libărci în bordeiul de zăpadă.

Ne-am uscat bocancii şi picioarele, fericiţi. Nimic nu vroiam mai mult decât să luăm cu asalt oraşele. Zgomotul luptei răzbătea clar dinspre Bastogne, punctat de

bufnetul ciudat al artileriei grele americane. Războiul de-aici avea o faţa diferită. Americanii îşi protejau oamenii. Nu vedeai atacuri eroice la baionetă, cu strigăte de ura. Ei te copleşeau cu un potop de foc şi avalanşe de tancuri, şi mai ales acele avioane de asalt care ne măcinau cu sălbăticie. Cel mai mic obstacol era tranşat cu obuzierele de mare calibru şi totul cu o risipa de muniţie care la noi era de neconceput. Lupta intra într-o faza tehnică, lipsită de personalitate, în care eroul trecea în plan secund. Proaspeţii noştri recruţi, prea puţin instruiţi picau precum muştele, tocaţi de artilerie şi mitraliere, fara sa mai dea ochii cu vreun soldat american.

Soldatul american era o specie cu totul aparte. Nimic din patriotismul ruşilor, cavalerismul englezilor sau bravada francezilor, departe de psihicul dur al germanilor. Gregor i-a descris succint şi obiectiv : fanfaroni aroganţi şi neciopliţi, dar în cele din urmă foarte imprevizibili. Din punctul de vedere al lui Porta, aveau foarte multe în comun cu noi si ii simpatiza, deşi pentru el yankeii nu erau în general decât niste gaini bune de jumulit. „Americănoşii s-au născut ca şi noi cu arma in mână. Pentru ei, moartea nu reprezintă ceva ieşit din comun; o naţiune de gangsteri iuţi la mânie şi setoşi la caştig" spunea el. Gregor,Heide şi Hinka îi urau pur şi simplu, considerându-i o adunătură sinistră de naţii condusă de evrei,Micutul şi Wolff nu vedeau decât vestul sălbatic, poveşti cu cowboy şi pistoale Colt scoase la cea mai mică provocare, dar mai ales filmele la care ei ar fi căscat gura zile întregi. Barcelona şi Wiese erau fascinaţi de-a dreptul şi nu visau altceva decât la însorita Californie. Wiese se credea chiar american reincarnat şi gândea în engleză. Plăcerea lui cea mai mare era să trăncăne cu prizonierii. Făcuse scăpaţi atât de mulţi, încât devenise legendar. Batranul şi Legionarul îi tratau cu condescendenţa unor profesionişti. Pentru orice, un amic se putea transforma rapid în inamic şi invers. ,,A la

guerre comme ă la guerre!" mormăia teribila maşină de război Alfred Kalb.

Curând, focul nostru deveni unul de front. Micutul era un specialist desăvârşit al focului fără fum. El vâra lemnele care fuseseră puse în jurul vetrei la uscat, sub tăciunii încinşi, şi scotea necontenit jarul la suprafaţă. Căldura radia foarte puternic, iar fumul era aproape inexistent. Gregor şi Porta au fiert într-o marmită imensă ceai instant american, în care am aruncat vreo zece lămâi. Mirosea de te trăsnea. Până când şi geniştii, care minau fâşia din faţa noastră, au ridicat nasurile în aerul rece cu miros de citrice. Cei bătrâni ştiau că, dacă nu ne „organizăm" şi aşteptăm intendenţa, riscăm să jelim de foame sau de alte lipsuri. Eram singurii soldaţi din zonă care aveam echipament de camuflaj şi bocanci ca lumea, chiar şi feţele noastre erau camuflate asemenea paraşutiştilor.

Vocea Batranului ne trezi din cugetări. Erau o maşină de stat-major, însoţită de un transportor KFZ 251, şi un furgon radio, ce purtau fanioanele Diviziei 2 şi ale armatei. Batranul se informează la repezeală, dar nu mai apucă să ne scoale de lângă foc; nici nu era sigur că ar fi reuşit. Din maşini coboară o hoardă de ofiţeri superiori. Iată că recunoaştem pe generalul von Lutwitz, şeful Corpului al VIII-lea Blindate; îl precede un tip înalt, cu faţa colţuroasă şi chipiul moale de veteran. Merge cu mâinile îndesate în buzunarele mantalei din piele şi ascultă absent ce i se comunică. Ajunge în dreptul blindatului nostru şi priveşte atent deodată cele şapte inele desenate în jurul tunului. Batranul apare şi înţepeneşte impecabil. Raportează rapid, având grijă să nu încurce generalul din drum. Clica ofiţerească se agită fără scop. Toţi dau din coate, când tipul scoate mâinile din buzunare şi le întinde spre foc, mâini albe, ca de porţelan, cu vinişoare albăstrii.

— Un ceai, domnule general, permiteţi? zice Gregor şi întinde o cană cazonă, care împrăştia o aromă grozavă.

Generalul acceptă zâmbind şi, ca să pună capac, Micutul întinde o cutie de tablă emailată în culorile primăverii.

— Prăjituri englezeşti, domnule. Nimeni nu face prăjituri mai tari decât ăştia de la Casa Regală! explică el tâmp.

Ofiţerul bufneşte în râs şi serveşte câteva pişcoturi glasate. Se întoarce către Batranul, care aşteaptă năuc, dar regulamentar puţin în dreapta. Se înfiripă un dialog uluitor.

— Ei bine? Cum este?

— Nu este... , răspunde Batranul, dând scurt din cap în semn de negaţie.

— Şi îmbulzeala de azi?

— Comandantul avangărzii s-a lăsat înşelat de americanii care făceau zgomot prin împrejurimi.

— Graba strică treaba.

— S-a pierdut timp, dar acum e în regulă. Circulaţia este fluenţă.

— Şi altfel?

__ Nu este..., zice Batranul, dând iarăşi din cap. Generalul aprobă gânditor, ronţăind tea-cooky.

__ Sunt minunate... crezi că...

Micutul scotoceşte la repezeală în raniţă şi întinde o alta cutiuţă aurie şi salută atât de prusac, că spulberă zăpada de pe tanc. Nimeni nu îndrăzneşte să comenteze. Se interesează de echipajul nostru şi ne felicita cu o strângere de mână pentru cele şapte victorii, aruncă ultimul strop de ceai fără ostentaţie şi pleacă, lăsându-ne cu gura căscată.

— Asta da chestie! rupe Heide tăcerea. Nu te felicită în fiecare zi un comandant de armată.

Batranul e neîncrezător şi Julius trebuie să-i demonstreze că a dat raportul lui von Manteuffel.

— Doamne! geme el. Ori ne alegem cu un raport pentru indisciplină, ori vom fi citaţi pe ordin de zi.

— Eu voi fi chiar decorat, declamă eroic Micutul... Sau pus la zid şi jefuit de prăjituri. Credeţi că şi-a dat seama că am mai multe?

Toată lumea râde în hohote. Suntem fericiţi că am băut ceai cu şeful cel mare. Heide singur este trist că nu a fost printre noi şi un fotograf de front. Ocazie unică.

Micutul ciuleşte urechea. Privim întrebători în ceaţă.

— E Mercedesul lui Wolff, păzea!

Mercedesul cu punţi duble apare dinspre Bastogne. Se vedea cât colo că echipajul era bine jumulit. Aripa din spate şi portbagajul încasaseră o rafală de mitralieră care lăsase o dâră de găuri cât pumnul. Wolff se ridică în picioare, zgâlţâind rama parbrizului crăpat.

— Aştept o explicaţie, camarazi!

Barcelona intervine cu glas mieros.

— Ah, Wolff, pentru numele Domnului! Un erou care vine din focul luptei! Tare am fi vrut să fim în locul tău, să ne îmbătăm de zgomotul exploziilor, să vedem americanii muşcând ţărâna...

— Ce baftă pe tine! zicem noi râzând. Un Oberst-intendent în misiune de cercetare.

— Îmi vreţi pielea pe băţ, nemernicilor? Dar cu mine nu vă merge! Credeţi că nu ştiu ce învârtiţi? Am auzit şi eu povestea cu grupa din SD dispărută! Mai vedem noi ţărănoi murdari...

Apoi demarează, ocărându-ne în gura mare.

— Toată lumea e grăbită, constată Barcelona, fuge care încotro, dar în sens opus frontului.

— în felul ăsta, vom ajunge curând la Berlin...

Ne regrupăm în jurul focului. Gregor pune whisky în ceai şi în curând locul ceaiului este luat de alcool. Ceaţa se ridică mizerabilă, alcătuind un plafon de negură joasă. începe să ningă cu o pudră fină de zahăr. Vântul tăios ne suflă pe la urechi, spulberând zăpada subţire în vârtejuri ciudate. O baterie de 88 trece către Flamierge, urmată de blindatele „Panzer" ale „Panzer

Lehr". Schimbul nostru venea mai devreme, spre dezamăgirea generală. Ieşim din umbra protectoare a brazilor, pe drumul noroios, şi pornim cu viteza melcului, căci nimeni nu are chef să se grăbească. Porta se roagă fierbinte pentru un blocaj de circulaţie, care nu întârzie să apară, lăsându-ne răgaz de somn.

„Pe mine nu mă preocupă flancurile!", va exclama în ajunul ofensivei, cu o nonşalanţă inconştientă, Obersturmbannfuhrer-ul Jochen Peiper, comandantul Brigăzii Blindate SS „Leibstandarte Adolf Hitler".

Acest veteran, specialist cu o vastă experienţă de front, suferea şi el de aceeaşi boală curioasă a tuturor superiorilor: „ trăirea din amintiri". Tactica sa era bună, cu siguranţă, dacă germanii arfi avut superioritatea aeriană, care să garanteze colonelului libertate de mişcare şi în formaţii rapide. In acest moment, însă, Peiper se angajase în culoarul îngust al văii Ambleve, care se va dovedi curând o capcană mortală. Cum se ajunsese în această situaţie? Divizia 1 SS „ Leibstandarte " avea drept misiune înaintarea spre Liege, de-a lungul rutei Stavelot, Trois-Ponts, Werbomont. Divizia 12 Tancuri SS „Hitler-Jugend'' care înainta pe axa Bullange, Malmedy, Spa, a rămas blocată în regiunea Butgenbach, în faţa Diviziei 1 americane. Peiper a primit misiunea de a deschide drum Diviziei 1, cu gruparea sa, ce cuprindea o sută douăzeci de tancuri de toate categoriile, o sută cinci vehicule şi mai multe companii specializate. Pe data de 17,el intra în localitatea Stavelot, uzând de podul capturat intact şi traversând cu greu străzile înguste, atacă în direcţia Trois-Ponts pe un itinerar mult mai degajat decât valea râului Ambleve, dar, când să atingă obiectivul, geniştii americani aruncă podul în aer. De-aici începe balamucul, silit fiind să se întoarcă şi apoi să urce pe valea râului amintit;-unul dintre cele

mai încastrate din Belgia.În ziua de 18, oamenii lui Peiper erau înşiraţi de la Chenaux până la Stavelot, chinuindu-se să părăsească acest traseu incomod.

Este atacat de o aviaţie care îl imobilizează vreme de o oră, timp în care podul Neufmoulin, de pe răul Lienne, este aruncat în aer, iar colonelul obligat astfel să se întoarcă spre La Gleize, în toiul nopţii, şi să reia coborârea pe valea Ambleve. Singura alternativă era să o ia spre Liege prin Aywaille, grăbindu-se astfel să intre în capcană. Americanii se regrupează în forţă şi blochează accesul spre localitate, iar în spate, Regimentul 117 recucereşte Stavelot, după lupte crâncene. In noaptea de 20-21, podul de la Stavelot este aruncat şi el în aer, izolând definitiv regimentul german. Armata a VI-a îl lasă pe Peiper în plata Domnului, deşi avea la îndemână mijloace suficiente pentru a nimici Regimentul 117. Sperând să primească ajutor, cei din ,,Leibstandarte'' se organizează în apărare pe terasele La Gleize şi Stonmant, două localităţi bine plasate, de unde 'ei puteau ţine sub foc toate căile de acces strangulate. Bătălia va fi absolut sălbatică, mai ales în Stonmont, unde, pentru cucerirea sanatoriului, americanii şi fanaticii SS-işti se vor bate o zi cameră cu cameră. Cu cele mai bune trupe ale Reich-ului nu e de glumit şi americanii vor suferi pierderi grele, încolţiţi din toate părţile, SS-iştii se retrag în La Gleize, iar în noaptea de 23-24 americanii vor auzi zeci de explozii. Când vor pătrunde în localitate, la ora cinci dimineaţa, nu va mai fi nici o rezistenţă. Toată tehnica blindată zăcea distrusă, iar în sat nu mai erau decât trei sute de germani răniţi şi o sută douăzeci şi trei de prizonieri americani. Peiper fugise prin pădure în direcţia sud-est, secondat de câţiva supravieţuitori ai dezastrului. Trupele aliate stăpâneau zona eliberând şi Malmedy, iar şoseaua spre Liege era definitiv pierdută pentru Sepp Dietrich.

Armata a VI-a SS se descurcă cu greu şi în cealaltă direcţie, unde totul era confuz şi unităţile se amestecau. Deşi va ajunge în La Roche pe data de 20, oraşul Saint- Vith, aflat cu mult în spatele liniilor, continua să reziste, apărat de Divizia a VI-a Blindate, Divizia 106 şi trei grupări de luptă din Divizia 99 Blindate. La data de 17, pentru a forţa căderea unitatii, este trimisă Brigada „Fuhrer Begleit", care ajunge insa inacceptabil de târziu, deşi nu se afla decât la patruzeci de kilometri de front. Lipsa de experienţă combinată cu starea proasta a drumurilor şi blocajele de circulaţie şi-au spus cuvântul. Pe 21 decembrie, sub presiunea continuă a brigăzii angajate la nord şi a Diviziei 116 tancuri, urmată de 560 Volksgrenadier, trupele aliate cedează epuizate, Saint-Vith in timpul serii, iar „Fuhrer-Begleit" îşi continua atacul cucerind pe 23 Sart-les-Saint-Vith, izolând astfel grupările A şi B de Divizia VII. Aliaţii, copleşiţi din toate punctele de vedere, se repliază cu pierderi grele spre zona Vieslam. În centru se ajunge pe 23, până în apropiere de Uarche. Este ocupat Saint-Hubert pe marginile de nord pana cand eşuează. Pe 24, Divizia 9 Tancuri, aflată în rezerva este trimisa în ajutor, dar încercarea sa de a ajunge teafara eşuează din lipsă de carburant; în această zona inamicul contraatacă, barând definitiv înaintarea Armatei a VI-a , al carei centru de gravitate era deplasat spre sud, entru a usura misiunea Armatei a V-a. Zona de contact intre cele doua armate se va situa la sud de Saint-Vith.În aceste condiţii de eşec, Model îi propune lui Adolf un plan de sincronizare a frontului pe Meuse, cu obiective mult mai modeste. Führerul acceptă, dar este prea târziu, căci Aliaţii sunt peste tot in jur si se regrupează încet dar sigur pentru un atac masiv. Von Manteuffel primeşte, în fine, drept ajutor Divizia 15 Panzergrenadier, dar atât. Celelalte trupe promise vor fi atasate Armatei a VII-a, pe latura de sud, unde situatia era de-a dreptul şubredă. Pe 25 decembrie, Corpul al II-lea SS Blindate, care nu prea se remarcase pe front, ataca spre nord cucerind Manhay şi

Grandmenil. Pierde însă localitatea si trebuie să treacă în defensivă, prelungind frontul stabilizat al Corpului SSS Blindate, şi cu aceasta trecând de nevoie toata elita Armatei a VI-a în apărare, în timp ce Armata a II-a pătrundea mai departe spre Meuse, in directia Dinant. Chiar în mijlocul intrândului, Bastogne rezistă eroic, ţinând pe loc trei mari unităţi germane, care nu răzbat defel liniile de apărare.

PUNCT LIMITĂ

Deodată am intrat la înghesuială. Traversam o vale îngustă când tancul nostru a primit o lovitură la baza turelei. Un scurtcircuit albastru a străfulgerat interiorul şi luminile s-au stins. Un fum greţos şi iute de gasca arsă invadează turela. Porta accelerează şi răsuceşte instinctiv tancul. Tragem orbeşte cu tot armamentul, dar o încasăm din nou, de data asta peste bot între postul pilotului şi Heide. Blindajul rezistă, dar aşchii mici de oţel se desprind cu un şuier în toate direcţiile. Tot ce putea sări, sare din cauza şocului, iar staţia radio crapă instantaneu.

— Unde dracu' o fi şi Legionarul! răcneşte Porta. Trag continuu, deşi nu văd mai nimic. Micutul deschide trapa din podea.

— Vezi ce faci, Porta! avertizează şi iese cu dexteritatea unei maimuţe, în plină viteză.

Batranul roteşte periscoapele, dezorientat.

— Îi văd, sunt doi trăgători cu bazooka la ora 15:00. Porta răsuceşte tancul dirijat de mine, căci turela e blocată spre stânga. Mitraliez cu sălbăticie locul, dar

tipii au dispărut, sângele îmi curge pe faţă şiroaie, năclăind manşonul lunetei. Probabil una dintre acele schije mi-a zgâriat scalpul. îmi înfăşor fruntea cu şalul meu de mătase albastră şi şterg geamul cu maioul. Hristoase! în vizor îmi apare, uriaş, un

„Sherman" pe care îl vede şi Batranul, căci declanşează reflex toate grenadele fumigene.

— Scârba dracului de război!

Porta face o piruetă violentă, dar americanul nu ne ratează, dar nici nu poate lovi ca lumea. Şocul proiectilului e atât de mare, caci imediat sărim în sus, asemenea unui crab gigantic.

Zgomotul strident al motorului e ultimul lucru pe care îl aud, apoi asurzesc. Curios lucru, dar nu simt nimic! Porta şi Batranul sunt leşinaţi, iar tancul, scăpat de sub control, se răsuceşte bezmetic. Trapa chepengului meu a sărit din cauza şocului şi respir uşurat, dar, în schimb, mi-e o frică teribilă să ies afară, în liniştea de vată, îl zăresc pe Heide cum îi ia locul lui Porta la comenzi. Redresează şi atacă buza văii. Maşinăria ţâşneşte la 45 de grade prin ceaţă, asemenea unei rachete. Cu ochii pe trapă, zăresc brăduţii şi bulgării de noroi care plutesc aruncaţi pe şenile. Râd ca idiotul în timp ce pământul umed îmi pică în faţă, apoi trapa este acoperită de cetina cu miros pătrunzător. Atingerea acelor de brad mă trezeşte la realitate. Mă ridic şi scot capul printre crengi. Heide mână nebuneşte prin pădure, doborând totul în cale, iar pe flancul stâng zăresc de maşini blindate, negre, cu stele albe bine conturate pe turele. Heide mă zgâlţâie de picior şi îi fac semn că nu aud, apoi îi arăt cu palma spre stânga. Pricepe şi virează spre ambuscada americanilor, arătând spre cadranele ceasurilor, semn ca e OK cu motorul. Testez turela pe manual şi constat că merge, aşa că îl dirijez pe Heide cu vârful bocancului. Coborâm panta cu viclenie printre brazii uriaşi, iar pe flancul drept zăresc un „Sherman", care încerca să ne ia urma. Botul se ridică greoi, în limita de viteză, şi rămâne înţepenit într-o rână. Fac semn să oprim şi să surprind ucigaşul, care probabil ne atacase mai înainte, aninat precum o haină în cuier. Iau în vizor ca la carte şi trag în burtă printre galeţi. Lighioana se dă de-a berbeleacul, cu o jerbă de scântei fabuloasă. Semnalizez şi mă

reped să încarc cu dispozitivul. Doamne, cât sunt de grele! îmi aduc aminte de Micutul, pe care l-am părăsit acolo în Iad. Armez culata şi îmi reiau locul, fără să mă uit la Porta şi Batranul, care zăceau pe podea. Heide opreşte, aducându-mi în bătaie un alt „Sherman", pe care îl lovesc în capota motorului din spate. Explodează orbitor, împrăştiind în aer bucăţi de oţel, reîncarc asudat şi surescitat, apoi iau în vizor un altul care încearcă înnebunit să iasă din poziţie. Echipajul celui de alături, care asista arogant din trape, era sfâşiat prin copaci. Trag în acelaşi punct moale ca laterala unei ţestoase şi îl împrăştii pe firmament. Heide - probabil - urlă de bucurie, dar nu percep absolut nimic. Timpanele mele, care au mai avut de suferit, sunt moarte, iar eu trec printr-o stare de beatitudine stranie. Manevrăm uşor şi ne creăm alt culoar de tragere printre brazi. Miruiesc al patrulea american şi ultimul din raza noastră, în târtiţă. Vomită un ciucure de fum negru ca smoala, iar trapele se deschid; îi secerăm cu mitralierele ca pe muşte şi ne îndreptăm spre cuibul de vipere, trăgând continuu. Schimb cutiile cu benzi de cartuşe şi reîncarc. De data asta, noi suntem vânătorii care nu iartă. Stupefiat, zăresc o eşarfa roz, fluturată de o namilă cu bustul gol şi păros. E Micutul, care face semne, vesel. îl pescuim şi continuăm să tocăm în amestecul acela de incendii, pe care îl înteţim cu trei proiectile explozive şi un incendiar. Ne oprim sleiţi, în fine, şi ieşim prudent pe sub tanc, asemenea unor popândăi. Grupa noastră a fost nimicită în ambuscadă, dar şi cele opt „Sherman", cu tot cu echipaje. Dintre carcasele arzânde, au început să apară supravieţuitorii. îl scoatem pe Batranul şi pe Porta, încă în stare de inconştienţă, dar întregi. Apar Barcelona, Gregor şi Legionarul cu oamenii lor complet năuciţi. Lowe priveşte apatic dezastrul. Verificăm eroicul nostru „Tigru" şi descoperim nu mai puţin de trei cratere cât pumnul şi alte şase muşcături în blindajul lateral. Americanii trebuie să fi fost disperaţi de cât au tras în noi, fără să ne poată opri. Nu avem timp să ne ocupăm de solniţa noastră,

căci americanii se regrupează periculos. Lowe ne poziţionează în apărare şi are dreptate. Dacă inamicul este puţin numeros şi va întâmpina rezistenţă, se va retrage, iar noi vom crăpa inutil; dacă-s mulţi, vom fi nimiciţi. Le retezăm elanul cu propriul lor armament. Loviţi cu tunurile celor două tancuri „Sherman" rămase intacte, urlă de uimire, iar focul concentrat a patru bazooka, ce aveau muniţie din belşug, şi al mitralierelor „Browning" îi dă peste cap, îşi anunţă artileria, probabil, căci un uragan de obuze grele pică în spatele nostru. Alte trei salve sunt trase aiurea. Aşteptăm liniştiţi în ceaţa galbenă şi îi tocăm din nou la următorul asalt. Sunt de-a dreptul furioşi şi se aud strigăte de „Friţi împuţiţi" şi înjurături groaznice. Nu pricepeau de ce nu suntem încă morţi şi, ca să pună capac, aduc două tunuri de 50. Cu Legionarul comandant, Barcelona încărcător şi Heide pilot, punem în mişcare „Sherman"-ul. Acţionez turela ca să fiu sigur şi reglez becul reticulului. Heide se strecoara uimitor de abil prin flancul drept, aşa că ne trezim la vreo zece-cincisprezece metri deasupra lor. Legionarul îmi dă coordonatele şi primul lor tun sare în sus ca din praştie. Atacăm frontal, trăgând cu toate mitralierele. Jocul devine riscant, aşa că frânăm brusc. Iau în vizor al doilea tun pe care servanţii se chinuiau să-l întoarcă în noroi şi îl trăsnesc cu un brizant. Uimire! Obuzul american nu are efectul ştiut de noi al celui nemţesc. O jerbă de noroi se ridică zgomotos, dar tunul e tot acolo cu servanţii pitiţi în spatele scutului.

— Drace! răcnesc la Barcelona. Bagă altceva!

Voi încerca una directă. Culata clămpăne, închide un proiectil cu vârf galben. Buf. Un nor de ceaţă izbucneşte în linia americană. Era un fumigen, dar impactul lui cu scutul dă tunul peste cap. Furios, Legionarul iese afară şi înhaţă mitraliera antiaeriană. Trage ca bezmeticul, măturând efectiv cuiburile improvizate. Muniţia bateriei explodează când în final reuşim să ne lămurim cu proiectilele „Sherman"-ului, iar americanii o iau la sănătoasa,

întrerupând asaltul. Suntem neîncrezători, dar Heide lămureşte lucrurile, contactându-i prin radio pe ai noştri; regimentul trecuse în forţă, învăluind poziţiile aliate şi obligându-i să bată în retragere. Părăsim „Sherman"-ul pentru a cârpi „Tigrul" nostru şi a mai recupera încă două. Ajutaţi de mecanici, le punem în mişcare şi armăm cu muniţie. Pompăm din nou benzina americanilor, căci noi suntem pe sponci. Combustibilul promis nu soseşte şi în curând ne vom opri, vrând-nevrând ; îi aranjăm pe Batranul şi Porta la un spital de campanie în spatele frontului. Nu au răni vizibile, dar amândoi scuipă sânge. Roşcatul e furios la culme văzându-şi toate planurile de îmbogăţire năruite, aşa că vrea să rămână cu noi. Se ridică, încăpăţânat, face câţiva paşi şi leşină, căzând cât e de lung. Micutul îl pune din nou pe targa compătimindu-l. Mai mult ca sigur avea plămânii rupţi din cauza şocului. îşi revine şi horcăie nervos, iar eu trebuie să-i promit că voi lua contact cu Matt să continui negocierile. Micutul îmi transmite indicaţiile urlând în urechea mea, căci încă nu auzeam ca lumea. Sanitarii îi ridică, iar noi ne regrupăm în formaţie. Legionarul îl înlocuieşte pe Batranul, iar Gregor, pe Porta. Barcelona a preluat blindatul lui Blücke, care sfârşise decapitat în timp ce fugea, iar Birke, pe cel al lui Sanders, mort, asfisiat de gaze. Birke scăpase ca prin minune după ce „König Tiger"-ul său primise zeci de lovituri, care îl transformaseră literalmente într-o strecurătoare. Echipajul pierise ucis, dar el scăpase doar cu o rană la picior. Cu restul oamenilor agăţaţi de tancuri pornim pe urmele regimentului. Tancul nostru merge perfect, iar instalaţia electrică e în regulă. Micutul ne salvase prin ieşirea lui riscantă, prin care venise de hac celor cu bazooka. Două maşini de război extrem de periculoase. Aşezat între proiectile, desface calm conserve americane şi bea whisky ; împarte apoi grijuliu un borcan de murături, aşezându-le cu degetele-i jegoase în gamele şi, în fine, scoate din buncăr nelipsitele cutii de bere.

— Masa e gata, copii! zice el, plescăind mulţumit. Taica Kreutzfeld are grijă de toate, ar trebui să-mi pupaţi labele în semn de mulţumire...

Râde grosolan şi îl pocneşte cu baioneta peste ceafă pe Heide, care moţăia obosit, de nu mai are putere să vocifereze. Mâncăm în tăcere, copleşiţi de căldura tancului, apoi ne punem pe dormit. Singurul atent rămâne Gregor, care pilotează cu grijă, să nu ne împotmolim în vreo groapă. Abia spre seara revenim pe şosea şi traversăm fără oprire Rochefort, pe artera principală, îngustă şi distrusă. Totul este la pământ, iar localitatea colcaie de trupe. Focuri galbene pâlpâie printre ruine, sute de prizonieri apatici se preling pe lângă noi şi totul este impregnat cu miros de ars şi moarte; tablou tipic de front. In nord, bubuiturile nu contenesc, iar pâcla întunecată ca noaptea este străluminată de izbucniri verzui. Următorul obiectiv si ultimul obstacol este Dinant-ul şi, in sfârşit, râul Meuse,chestie de o zi-două. Legionarul este sceptic. Face calcule de aprovizionare şi pune pariu cu cine vrea că vom rămâne de caruta în următoarele ore. Primim, totuşi, ordin de staţionare in vederea reorientării şi suntem alimentaţi, dar neindestulător. Chiorul ne încurajează. Echipajul nostru primeşte felicitări, spre bucuria lui Heide. Pe Micutul îl doare în spate şi se intereseaza vesel:

— O să fim transformaţi în cazemate,Chiorule ? asa am auzit! Curvele-alea de la statul-major or fi crezand ca benzina curge la cişmele în Belgia...

Chiorul dă din umeri şi caută ceva anume. Micutul scoate rapid plosca din campania 1914 a lui Porta si o intinde generalului, apoi îi pregăteşte un trabuc. Dupa o duşcă zdravănă, întinde mâinile spre foc şi mormăie dandu-se in spate:

— Din partea mea, sper să ne retragă la timp din aparare, sau cel puţin să nu mai intrăm în avangardă. Porcaria asta de înaintare; nu mai poate ţine mult...

îşi aranjează mantaua de piele şi porneşte mai departe în inspecţie, urmat, ca de obicei, de Micutul.
Ne ingramădim în jurul focului. Vuietul frontului creşte necontenit şi nimeni nu are chef de vorbă, aşa că bem si fumam, aşteptând adunarea comandanţilor de tanc. Regimul de rezerva trece pe lângă noi, urmaţi de pionierii care ne invidiază. De trei zile sunt alergaţi fără intrerupere. Un sergent oprit la focul nostru ne spune că au plasat sute de mine de-a lungul zonei ce mărgineşte şoseaua spre Bastogne, unde luptele sunt cumplite. Americanii nu vor în ruptul capului să cedeze localitatea - care deja e făcută una cu pământul - şi stau ca un ghimpe în coasta noastră. Sergentul conchide că acţiunea de la Bastogne este atât de prost condusă, încât oraşul va rezista mult şi bine. Îl servim cu un amestec de alcool fiert, pe care îl bem în loc de cafeaua ce lipseşte. O dată cu Porta, comandanţii noştri, în frunte cu Legionarul, sunt chemaţi la Chiorul. Sergentul şi grupa lui primesc ordin să rămână cu noi şi se agită fericiţi, iar Wiese cu „Pantera" şi încă trei „Mark IV", de la plutoanele decimate, trec de asemenea alături de ultimii opt „König-Tiger" ai plutonului nostru. Nu trece o jumătate de oră şi Legionarul revine. Mai multe grupe vor pleca în patrulă, căci Chiorul nu mai are chef de surprize. Eu sunt scutit, dar nu vreau să rămân de caraulă în tanc, aşa că mă alătur grupei noastre, cea mai dură de pe tot frontul, cu Legionarul, Birke, Rodeck, Micutul, Heide şi Barcelona. Înainte de miezul nopţii ne topim în întunericul de păcură pe schiurile noastre scurte. Heide poartă o staţie de radio americană uşoară, care ne va da un atu în plus. Evităm drumurile şi ne îndreptăm spre nord, prin zona dens împădurită a regiunii Foy-Notre-Dame. Totul e atât de pustiu, că te apucă fiorii, iar locul ne aminteşte de codrii Kievului sau ai Minskului, unde domneau partizanii. Nici o sută de regimente blindate nu l-ar fi răzbătut pe-aici şi mulţumim cerului că Rezistenţa belgiană nu acţiona asemenea ruşilor. Pe un drumeag, descoperim urme de blindate.

„Mark IV", citeşte rapid Birke şi ne luăm după ele pentru a le găsi pe un tăpşan înalt la marginea pădurii. Un nod forestier părăsit şi mocirlos este vizat de o companie a Diviziei a doua. Intrăm în linii fără dificultate, iar comandantul lor spumegă de furie. Dacă am fi fost americani, am fi fost pierduţi de mult. Urlă că dementul la oamenii săi, apoi se întoarce lac de transpiraţie.

— Răcani neinstruiţi, ar fi trebuit să le luaţi gâtul! De unde v e n i ţ i ?

Legionarul îşi declină originea, iar Oberstleutnant-ul cască ochii de uimire. Ar fi vrut să aibă măcar grupa noastră în subordine. Confruntăm hârtiile care nu corespund cu regiunea şi corectăm reţeaua drumurilor de care nimeni nu are habar. Situaţia era nasoală, dat fiind că oricând puteam fi surprinşi pe picior greşit, apoi ne arată direcţia unui cătun cuibărit la un kilometru de poziţia lui. De nici o oră se vedeau lumini acolo, dar nimeni nu ştie nimic. Ne dă un om de-al lui, căci noi aveam să ne întoarcem pe altă rută. Sătucul acoperit de nea pare desprins dintr-un basm de Andersen. Lumini palide strălucesc la ferestrele tivite cu gheaţă a două case. Micutul fluieră cu ţignalul său care enervează câinii, dar nu se aude nici un lătrat. De pază, nici vorbă! Probabil că se cred departe de front. Ne apropiem tiptil asemenea lupilor. Voci în engleză răzbat din interior şi, împărţiţi în două, intrăm furtunos cu lovituri de umeri în uşi. Heide răcneşte îngrozitor şi trage o rafală scurtă.

— Hands up, boys, and no triks!

— Hold the fire! We're not ennemies! strigă un tip roşcat.

— Shut-up bloody pigs !

Într-o secundă, îi punem la podea, dar uniformele noastre de camuflaj îi derutează în continuare, până ce Micutul îi arde peste bot roşcatului o palmă.

— Suntem nemţi, idiotule, nu pricepi?!

Dăm glugile jos şi se dumiresc. Capetele de mort de la chipie le înmoaie picioarele. De pe masă se aude gâjâitul unei staţii radio, iar Legionarul îi ia la întrebări în franceză.

— Să-i terminăm! zice agitându-se plutonierul străin şi ridică pistolul.

— Gura, tăticu'! îl împinge Barcelona. Noi decidem! Fii calm.

O voce insistă în staţie:

— Hello Shade, hello Shade, onion one calling! Heide înhaţă microfonul.

— OK, Onion, message received! Open your eyes!

— Hello Shade, what's going on ?

In secunda aceea, roşcatul sare brusc şi loveşte staţia cu capul, atât de violent, încât se fac zob amândoi. Heide turbează şi îl loveşte cu bocancii. Dar tipul nu mai mişcă, aşa că îi zgâlţâie de beregate pe ceilalţi. Şapca unuia sare şi pe umeri i se revarsă un păr blond strălucitor. O înşfacă de piept.

— Aha, iată o mică eroină a Rezistenţei! Să vedem dacă ştii să mori pentru cauza ta!

Face semn Micutului, care o înhaţă la repezeală cu laţul de oţel. Pe uşă apare echipa lui Birke. Rodeck aruncă pe podea o căpăţână însângerată. Fata leşină, Heide e furios la culme şi ridică pistolul.

— Ce dracu', nici unul dintre nenorociţi nu se ţine pe picioare?

— Să-i terminăm! strigă iar plutonierul.

Dar Micutul îl pocneşte fulgerător. Tipul pică trăznit.

— Nu ţi-a zis Barcelona să-ţi ţii gura?

Unul dintre belgieni, mititel, cu bască enormă, izbucneşte în râs.

— Nemţii ăştia sunt ţicniţi de-a binelea...

Heide nu-l bagă în seamă. Atenţia lui este atrasă de Rodeck, care scormoneste prin hârtiile de pe masă.

— Ia-ţi labele de-acolo, sunt ale noastre!

— Dar suntem împreună...

— Actele sunt ale mele, şi cu asta basta! Legionarul, care fuma liniştit lângă cămin, intervine şi stinge nervii:

— Gata, mes amis! Potoliţi-vă! Ce importanţă are, tipii discutau cu englezii sau americanii, iar domnul acela mic, de colo, o să ne spună cu cine anume, iar noi vom pleca imediat. Am pierdut o grămadă de timp aici.

— E vorba de serviciul informaţiilor Diviziei 2, a lui J. Lawton Collins, care se repliază în forţă către front şi Brigada 29.

— Ei, vedeţi, era vorba de „Joe Fulgerul" şi amicii săi englezii. Ăsta nu-i un secret aşa mare ca să merite atâta balamuc, cineva trebuia să vină la întâlnirea cu ai noştri.

Un scaun vâjâie şi mititelul cade cu basca turtită.

— Colaboraţionist nenorocit! se aude vocea baritonală a tipului gras, cu geacă de piele.

Apoi îl mai croieşte încă o dată cu scaunul. Mititelul se zvârcoleşte, gemând, şi leşină.

— Ştiu că o să ne împuşcaţi, ca pe ceilalţi, aşa că să crape şi el!

— Hmm, după cum am spus, aici nu e vorba de trădare! Sunt lucruri pe care le ştim foarte bine, doar că situaţia a scăpat un pic de sub control din cauza nervilor!

— Dar care sunt ceilalţi? întreabă Rodeck.

— Ai voştri au împuşcat vreo douăzeci de tineri mai jos, pe valea râului. Nici nu sunt măcar îngropaţi. Un adevărat masacru. Unul din ei a scăpat şi ne-a povestit totul. I-au aruncat în cariera de gresie.

— Asta chiar e interesant. Poţi preciza locul?

Tipul însemnă locul pe hartă fără ezitare, iar Rodeck obţinu în felul asta o dublă informaţie: din punctul unde ne aflam, se putea intra foarte uşor cu o călăuză pe firul pârâului în liniile noastre.

— Gata, hotărăşte Legionarul, plecăm, am pierdut o jumătate de oră preţioasă. Voi, arătă el spre civili, vă descurcaţi cum ştiţi, nu mă interesează.

Plutonierul cel agresiv a fost trezit cu o cratiţă de apă, apoi ne-am despărţit şi ne-am continuat drumul, conduşi de o hartă precisă, completată în două ore, printr-un noroc. Schiurile alunecă uşor pe zăpada imaculată, pădurea ne acoperă protector. Experienţa şi instinctele căpătate în Est îşi spuneau cuvântul. Şi în curând atingem prima grupare americană. Heide semnalează puternica formaţie motorizată. Daca am fi dispus de aviaţie în zorii zilei, ar fi fost distruşi. Nu puteam spera nici măcar într-un atac de artilerie. Artileria grea nu exista în zonă. Ne mărginim să pipăim limitele trupelor inamice, care se adună alarmant de repede. Anunţăm neîncetat coordonatele, până ce Chiorul se declară mulţumit şi ordonă să revenim la bază, dar Scaraoţchi şi-a vârât coada cu ajutorul Micutului. Taman când ne pregăteam retragerea discret, neghiobul a zbughit-o, fără avertisment, spre aglomerarea de camioane care transporta marfa. Birke se amuză teribil.

—Animalul vostru are de gând să oprească ofensiva aliată?

Priveam îngroziţi evoluţia Micutului, care, o dată pornit, era greu de controlat, şi cum Batranul şi Porta lipseau, nici unul dintre noi nu-i putea ţine piept, iar pe Legionarul, ca şef, îl durea în cot. Forţaţi de împrejurări, ne-am pregătit să-l acoperim, în mod ciudat, căci logic ar fi fost să-l abandonăm şi să dispărem cât mai repede. Cu agilitatea-i bine cunoscută, el se caţără pe sub prelate, „inspectând" conţinutul camioanelor. Din când în când, face semne vesele, dar inconştiente, pentru că putea fi descoperit oricând, apoi se vâră pe dedesubt, semn că le mina, şi nu mă puteam împiedica să nu-mi imaginez răspunsul său: „Adică ce, să mă întorc cu tiribombele acasă!" Inevitabilul se produce când dă nas în nas cu doi chiulangii, care soileau sub un

camion. Gorila îi arde rapid cap în cap, dar unul apucă să urle, provocând înjurăturile santinelei.
Boul nostru îi răspunde cu un: „Gura, porc yankeu!". Dar în germană, atât de clar, că se aude până la noi, apoi îl doboară cu pumnalul. Prea târziu însă. Americanul apucă să apese trăgaciul şi rafala pistolului sparge liniştea. „Hunii! Hunii!", se aud strigăte de alarmă. O dâră de trasoare şerpuieşte pe deasupra parcului auto, urmată de o rachetă albă, care transformă noaptea în zi. Silueta uriaşă se vedea perfect, ca o fantomă strălucitoare. Se răsuceşte lent spre dreapta, ca într-un balet

magic si trage prelung doborand toti americanii,apoi pică pe burtă. Lumina se stinge, iar noi ne vârâm capetele între umeri. Camioanele explodează în lanţ şi lumina reînvie puternică cu reflexe roşii. Mii de licurici portocalii se învârtejesc prin aer şi un miros pătrunzător de tutun umple văzduhul. Peste noi pică o ploaie de mazăre şi fasole, asortate cu biscuiţi. Micutul, din nou în picioare, râde ca un dement, în mijlocul infernului. Trei jeep-uri sosesc în grabă. Rodeck cu bazooka îi aşteaptă în marginea şanţului. Trage, iar Barcelona îl alimentează ritmic. Jeep-urile zburătăcesc fărâme. O hoardă urlătoare de soldaţi apare peste taluz. Sprijin bine patul mitralierei în umăr şi ţintesc prin înălţătorul ridicat la trei. Bobitele fosforescente se aliniază în cătare, pe umerii siluetelor întunecate. Căştile lucesc în noapte, iar eu trag, MG-ul latră, rapid, siluetele cad secerate. Toată lumea trage din picioare, acompaniindu-mă. Două mine de aruncător pică între noi, dar nimeni nu bagă de seamă si ne învârtim furioşi spre corturile conturate la dreapta drumului. Ciorchini de steluţe izbucnesc şi coboară atârnaţi de paraşute minuscule, un „Studebaker" cu punte dublă ţâşneşte din parcul de flăcări şi percutează in primul cort, ca apoi să treacă mai departe, cu prelata fluturând asemenea unor aripi uriaşe de bufniţă. Mitraliera cvadruplă din centrul taberei îl urmăreşte, dar

Rodeck o spulberă cu ultimul proiectil de bazooka. Scoate sabia cu lama dreaptă şi, urlând fanatic, se repede la atac. Il urmăm electrizaţi

— Allah el akbar! strigă Legionarul. Vive la Legion!

Camionul condus de Micutul doboară cort după cort, în timp ce el trage pe geam cu un M45, fără întrerupere. O nouă salvă de aruncător încearcă să ne doboare, dar grenadele pică peste americani, care zbiară mutilaţi. In faţa mea, un soldat ţopăie fără un picior; îl dobor cu o lovitură de mitralieră şi mă arunc pe burtă în spatele unor lăzi. Un vălmăşag de amărâţi, care nu pricep ce se întâmplă, cad seceraţi. Fesul roşu al Legionarului se vede alergând printre corturi, urmat de basca scoţiană

a lui Birke. Rodeck hăcuie puştanii îngroziţi, asemenea unui samurai întărâtat. Apare şi Micutul chiuind bezmetic. Ţine un tip de picior, pe care îl foloseşte drept măciucă. Capul omului este făcut terci şi sângele ţâşneşte peste noi la fiecare lovitură; îl aruncă cât colo, masă de carne zdrobită, şi înhaţă altul, care chirăie îngrozit.

— Ai face bine să-ţi păstrezi casca pe cap, altminteri o păţeşti ca celălalt! zbiară găliganul dezlănţuit.

Lupta se încheie brusc din lipsă de combatanţi inamici. Tabăra a fost distrusă în nici cinci minute, de o liotă de fiare mai rele ca moartea. Heide le aplică lovitura de graţie muribunzilor. Cei răniţi uşor au parte de acelaşi tratament din partea lui Rodeck. Două bestii care nu ştiu ce e mila. încântaţi, dau de un preot care se târăşte gemând. Rodeck îl stopează cu un şut şi îi râde în faţă satanic.

Tânărul slujitor al Domnului este deja pe jumătate nebun de spaimă. O asemenea grozăvie nu a văzut în viaţa lui. Caută cu faţa schimonosită spre Legionar, care îşi schimbă ţigara nepăsător.

— Hei, subofiţer, nu se poate aşa ceva...

— Ai nimerit greşit, amice! Allah nu se îndură de ghiaurii necredincioşi.

— Dumnezeu e unul! ţipă preotul.

— Dumnezeu ţi-a jucat o festă nasoală, fiule! îl apostrofează răutăcios Bircke. Roagă-te urgent!

Ridică sabia, dar eu nu mai rabd : îi proptesc MG-ul în şale.

— Lasă-l! Terminaţi odată şi să ne cărăm. Ai lor vor veni curând şi or să vă sfâşie ca pe câini!

Privesc spre Legionar, care îmi face hatârul şi mă ascultă.

— Iar tu mergi cu noi!

Minăm muniţia stivuită şiruri, apoi o tulim în viteză cu unul dintre jeep-urile „Willis", rămas intact. O ninsoare deasă porneşte să cadă în zorii vineţii. Regimentul ne-a dat un punct de întâlnire mult spre vest de locul unde îl lăsasem. Harta regiunii îmi apare clar în minte.

Fac un viraj pe drumul forestier şi mormăi nervos:

— Vreau să văd locul unde au fost împuşcaţi belgienii! Spre uimirea mea, nu reacţioneaza nimeni. Micutul îmi
întinde o sticlă de whisky şi rânjeşte amical.

—Apăi, dacă are omu' o dambla ce să-i faci!?! Bine că e în drum, cel puţin...

Manevrez pe drumurile desfundate până la vadul pârâului, însemnat de belgian. Traversez si intram pe stânga în râpa unei foste extracţii de gresie. E groaznic :

sub şopronul lung din tablă ondulată, zac cadavrele aliniate ordonat a zeci de civili. Plimb lanterna peste feţele învineţite de frig. Marea majoritate sunt tineri de liceu. Au fost împuşcaţi în cap.

— De mâna SS-ului! zice Rodeck, expert. Acum, că te-ai lămurit, ar fi trebuit să iei câteva poze!

— Nu asta mă interesează, bombanii eu si îl debarc pe preotul năucit, care dă cu ochii de cadavre şi încremeneşte. Şocul este atât de mare, incât isi revine din apatie.

— Pot să-i binecuvîntezi? Intrebai eu arătând neîncrezător Biblia.

Îi fac semn şi se apucă de rugăciuni, trecând pe la capetele morţilor. Aprinde mici lumânări di$_n$ raniţa sa, din cele pentru Crăciun.

__ Crezi că vom fi iertaţi vreodata ? întreabă Heide.

__ E greu de spus, dar cineva trebuia s-o facă. Nu meritau aşa ceva, indiferent cine erau. E înfiorător să crapi ca un câine.

__ Şi acum? se aude vocea trista, a preotului.

__ O să te lăsăm aici. Intr-o oră-două, te vor găsi cei din Rezistenţă... sau ai tăi, după cate se aude! Baftă!

Pădurea se zgudui brusc de tunetul artileriei. Canonada îşi mărea intensitatea cu repeziciunea unei avalanşe de pietre. Nu se vedea nimic, dar şocul obuzel$_{or}$ grele era atât de puternic, încât zăpada pica din brazi cu un foşnet sinistru.

Contraofensiva aliată, declanşată aproape din mers, se rostogolea spre noi şi nu te puteai împiedica să te gândeşti cât de inutil devenea totul în acele clipe. Nu puţini au fost cei care şi-au aruncat armele în astfel de cazuri şi au dezertat aşa, pur şi simplu, fără nici o motivaţie aparentă...

De la 21 decembrie, oraşul Bastogne era complet încercuit, dar asediul se desfăşura fără un rezultat notabil. In zonă se găseau trupele grupării B, dislocate din Soar, şi Divizia 101 Aeropurtată, condusă de generalul Anthony C. McAuliffe, dislocată de la Reims în mare viteză. Cei unsprezece mii de

oameni ai săi erau prost echipaţi şi obosiţi, cu efectivele incomplete, dar vor constitui, totuşi, un nucleu de rezistenţă extrem de periculos, aşa cum numai veteranii încercaţi ştiau. Ziua următoare, generalul Heinz Kokot trimise către prânz un grup de parlamentari, care să ceară predarea oraşului, însă răspunsul lui McAuliffe se va rezuma la un răspuns scurt: „Nuts!", cu un sens larg interpretabil. Refuzul este urmat de începerea fără întârziere a operaţiunilor de asalt sângeroase şi devastatoare pentru oraş. Americanii vor cunoaşte un asediu crâncen şi neobişnuit pentru ei, în care singurii eroi se vor dovedi medicii şi personalul spitalelor de campanie.

După un violent atac de artilerie, executat cu tunurile de pe tancuri, localitatea Marvie, punct strategic în apropiere de Bastogne, este luată cu asalt. Un pluton american este spulberat în grabă, dar tancurile nu pot trece pe străzile înguste şi blocate. Luptele de stradă izbucnesc cu intensitate. Mai la vest, americanii abandonează Flamierge şi se repliază pe înălţimile de la Mande-Saint-Etienne. La prânz, ghinion! Timpul este favorabil şi aviaţia aliată lansează o sută cincizeci de tone de materiale în încercuire, acţiune care se continuă pe 24, cu încă o sută de tone, pierderile fiind sub 7%. Presiunea ofensivei Armatei a IH-a, prin Divizia 4 Blindate,

spre oraş, se resimte şi se hotărăşte grăbirea atacului. Diviziile 26 Volksgrenadier şi 15 Panzergrenadier; proaspăt sosite, vor ataca în cursul nopţii de 25, de teama unei acţiuni a aviaţiei aliate. Operaţiunea se desfăşoară în vestul oraşului, pe un teren considerat favorabil blindatelor. Americanii, proaspăt aprovizionaţi, sunt pregătiţi de ripostă, convinşi de superioritatea artileriei lor. La ora două şi patruzeci şi cinci de minute începe atacul în zona localităţii Champ. Divizia 15 pătrunde în interior, unde angajează lupte dure de stradă. Se produce o breşă şi în zona batalioanelor 1 şi 2 din Regimentul 502, dar comandantul

nu vrea să se angajeze decisiv până dimineaţă, căci era imposibil să vezi ceva din cauza beznei. în Champ, o companie ajutată de două autotunuri rezistă. La şapte şi zece minute, o grupare din 15 Panzergrenadier, cu optsprezece tancuri ,,Mark IV" şi desant de infanterie străpung frontul pe la nord de Mande-Saint-Etienne. Americanii aruncă în luptă tot ce le cade în mână, inclusiv bucătarii şi dactilografii statului-major; aflat în castelul Rolle. Gruparea blindată se desparte în două: unsprezece tancuri în direcţia Hemroulle şi şapte spre Rolle. Compania C, aflată, în faţa grupului din urmă, se repliază spre un aliniament aflat în liziera pădurii, unde se aflau dispuse din timp două dispozitive antitanc. Desantul cade lovit defocul mitralierelor şi patru „Mark IV" sunt distruse. Cele două rămase sunt dirijate spre nord, pentru a cădea în spatele localităţii Champ, dar se rătăcesc şi vor fi unul capturat şi altul distrus prin ceaţa care împiedică orientarea.

Cealaltă grupare de unsprezece tancuri nimereşte într-o avalanşă de foc al divizionului de artilerie grea şi eşuează lamentabil. Până la ora nouă, gruparea este anihilată, iar la ora cincisprezece, Champs este recucerit. In cursul zilei de 26 decembrie, atacurile din sectorul de vest au loc fără rezultate. La ora cincisprezece, o grupare condusa de colonelul Wendell Blanchard din trupele ce soseau in ajutor ajunge pe înălţimile de la sud-vest de Assenais şi, ajutată de un puternic atac de aviaţie,străpunge linia subtire a incercuirii.Cu primele blindate ale Diviziei 4,va sosi si generalul Maxwell Taylor , care preia comanda de la McAuliffe.De aici inainte Divizia 101 va castiga initiativa si va degaja ,dupa zile de lupte crancene , orasul Bastogne , complet devastat .

Comandanţii germani au contribuit cu încăpăţânarea lor la sporirea renumelui acestui oraş, deşi ar fi putut mai bine să se lipsească de el. Americanii care au înroşit cu sângele lor zăpada din jurul Bastogne-ului şi-au meritat cu prisosinţă inscripţia de pe

grandiosul monument ridicat aici: „LIBERTORIBUS AMERICANIS POPULUS BELGICUS MEMOR ".

TEORIA BILELOR

Dacă deşerţi într-un spaţiu restrâns un sac de bile, spaţiile dintre ele devin absolut intangibile. Cam aşa se putea defini situaţia noastră la momentul acela. Nu puteam ajunge în liniile noastre, dar nici aliaţii nu ne puteau dibui. Cunoşteam zona prea bine, ca să ne putem juca de-a-v-aţi-ascunselea timp îndelungat. Intr-o viroagă, am dat nas în nas cu ei. Părerile erau împărţite.

— Sunt englezi, conchide Heide, privind prin binoclu.

— Să ne cărăbănim, zice Micutul. Putem sta liniştiţi undeva, până vin ai noştri, şi să tragem la aghioase!

— Să-i prăjim, declară Birke tăios. îi urăsc de moarte pe ticăloşii ăştia.

— Mă uimeşti, sare Rodeck. Toată ziua Anglia în sus, Anglia în jos...

— Maică-mea era scoţiancă, iar tata refugiat german, idiotule!

— Am trăit s-o aud şi pe-asta! râde Barcelona. Suntem o mică „Legiune străină", demnă de „Mergi-sau-crapă".

Legionarul nu se învrednici cu nici un răspuns, moţăind în continuare.

— Puneţi-vă castronaşele, zice Heide, aruncându-ne câteva căşti englezeşti ascunse sub scaun.

Tipii care zăriseră bereta lui Birke deja ne făceau semne.

— încotro? întreabă scoţiano-germanul, dezasigurând pistolul „Thompson". Ce unitate sunteţi?

— Brigada 29, grupa de cercetare, rosteşte apatic un pitic spelb şi pistruiat. Idioţii ăştia ne aleargă de parcă am fi întorşi cu cheia! Dar voi, încotro?

— Spre huni, bineînţeles, zice Birke, arătând spre nord, fără să mintă de altfel.

Trage o duşcă de whisky, la care pistruiatul înghite în sec.

— Aveţi idee unde este linia de contact?

— Habar n-am, dar aş putea să întreb baza. Ce-ai zice de o gură de trăscău? Noi avem o cafea grozavă.

Facem schimb de sticle şi de termosuri.

Englezii ridică antena cu patru mustăţi şi cheamă radioul. Cafeaua e teribilă. Bem în tăcere şi fumăm fără o vorbă. Toţi sunt atât de obosiţi, încât nici nu ridică ochii din căni. Heide notează conştiincios toate datele. Observ cum Birke lasă jos ţeava „Thompson"-ului. Unul dintre colegii englezi adoarme sprijinit de mitralieră.

„Ce dracu' avem noi cu ăştia?" Micutul schimbă o „Cruce EK III" cu tot cu baretă pe o „Inimă Purpurie" americană, iar Heide face schimb de coduri cu operatorul.

Ne-am despărţit fără nici un incident, spre uimirea sinceră a lui Birke, care era hotărât să consulte un psihiatru la întoarcere. Cred că îmbătrânisem pe front şi aveam în sânge fuga de încurcături inutile. Nici nu demarăm bine că pistruiatul strigă şi aruncă ceva negru şi oval. Am îngheţat de spaimă. Aşa ne trebuia, dacă am mers pe încredere. Barcelona râde.

Obiectul era un săculeţ de cafea măcinată! Frumoasă atitudine! Ne plasăm într-o poziţie foarte bună, care ne permite să ţinem sub observaţie trei căi de acces. împrejur se iscă o vânzoleală, un balamuc, dar nimeni nu are timp de odihnă. Un duel violent izbucneşte dincolo de pădure, în poziţia colonelului. Vuietul motoarelor nemţeşti se amestecă cu cel englezesc, iar canonada

creşte. Nu ne trebuie mult să ne dăm seama că ai noştri o luau pe coajă.

Legionarul, care părea că doarme profund, sare brusc.

— Tipii ăştia s-au obrăznicit de-a binelea, merde! Ia ciuleşte urechile, Micutule!

— Vin tancurile englezilor, şenile subţiri. Cel puţin, şase „Cromwell" şi trei autoblindate „Austin".

— Madre Dios, ce plăcintă! Nu vi se pare cam mare?

— Avem tacâm complet, zice Birke, scuipând înveselit de perspectiva răzbunării.

— Am înghiţit noi chestii şi mai mari! hotărăşte Legionarul.

Dispozitivul de atac a fost constituit în câteva minute cu Micutul la bazooka şi Barcelona încărcător, Legionarul la aruncător de flăcări, Rodeck la „Browning"-ul pe jeep, iar eu la MG 42. Birke urma să anihileze spatele coloanei cu trei „Faustpatronen". Pe făgaşul îngust, blindatele nu aveau nici o şansă. Totul ţine de noroc şi iuţeală. Iată-i că vin cu un jeep „Austin" în frunte. Legionarul rânjeşte.

— Voilă, mes amis! Cine credeţi că orchestrează comedia? Chiar tipii din Rezistenţa belgiană. M-aş fi mirat să cunoască ei cărările astea!

Aşteptăm camuflaţi în ambuscadă asemenea unor fiare necruţătoare. Vuietul motoarelor se înteţeşte, ambalate puternic pe drumul desfundat. Micutul se ridică în picioare, cu „burlanul" în spate. Trage şi vedem grenada care trece ca o cometă şi loveşte primul „Cromwell" la baza turelei, chiar în dreptul pilotului. Echipajul sare prin trapele deschise asemenea unor păpuşi dezarticulate.

Turela pătrată se desprinde deodată într-o răsucire pe spate şi loveşte tancul din urmă. Micutul a tras deja, apoi s-a deplasat uşor spre stânga, pentru a viza al treilea tanc. Rodeck mătură scurt cu mitraliera „Austin"-ul mânjit cu gri şi negru. Găuri mari înfloresc în parbrizul şi uşile blindate. Ocupanţii sunt ucişi pe loc.

Din spate ţâşnesc flăcări. Birke şi Legionarul urlă ca la balamuc; unul în engleză, altul în arabă. Unul dintre tancuri virează şi încearcă să se caţere pe taluz. Şenilele derapează în gol, muşcând pământul. Tancul se culcă pe-o rână şi, cu o mişcare lentă, cade în lateral. Cu o bufnitură, se blochează în blindatul din faţă. Cei doi monştri rămân înţepeniţi. Echipajele ţâşnesc prin trape.

—Arde-i, Swen! râde Heide, care urmărea tărăşenia aşezat comod în jeep.

Până să reacţionez, o mare de flăcări înghite totul.

—Allah elakbar! răcneşte Legionarul şi trage frenetic în masa aceea de oţel.

Blindatele se dezghioacă precum nişte gogoşi uriaşe şi negre. N-am apucat să trag un foc, şi totul e distrus. Nici un supravieţuitor nu există în flăcările de cazan drăcesc. Ne regrupăm şi schimbăm în grabă locul, pe unul dintre cele trei ieşinduri împădurite. Micutul şi Birke pregătesc micul-dejun... de parcă s-ar fi întors de la sapă. Heide face cafea în spirtiera specială, americană. Cerul vibrează de tunetul avioanelor care trec spre liniile noastre. Două „Thyphoon", cu botul roşu şi aripile pline de rachete, trec atât de jos, încât scuturã zăpada din copaci. Se întorc apoi de-a lungul coloanei distruse şi dispar rapid cu o răsucire pe spate. Pentru o fracţiune de secundă, am zărit un lung şir de tancuri pictate pe fuzelajul unuia dintre aceşti ucigaşi siniştri. M-am ghemuit reflex, cu inima cât un purice, deşi ştiam că, la viteza aceea, era imposibil să ne zărească. Altele au urmat în valuri neîntrerupte şi, sigur, nimeni n-ar fi vrut să fie acolo unde atacau ele. Aliaţii îşi făcuseră în ultimul timp obiceiul de a lovi orice obiectiv; de la un amărât de camion până la trenuri, tot ce mişca era distrus.

Heide a aflat că ai noştri se retrag în apărare pe direcţia Hauffalize, iar o parte din Divizia 2 se zbate ca un drac, aproape încercuită. Asta se putea vedea şi de aici. La răscruce, vânzoleala se înteţea. O echipă de genişti cu macarale şi buldozere degaja

drumul blocat cu blindatele distruse de noi. Câţiva ofiţeri se învârteau nedumeriţi, cercetând pagubele. Suntem descoperiţi, dar nimeni nu se agită. Ne confundă cu una dintre acele grupe de pază, pe care toate armatele din lume le pun la intersecţii. Riscurile sunt enorme, căci putem fi spânzuraţi pe loc, dar nu dăm semne de nervozitate. Ne întreţinem cu ei, apoi ne aprovizionăm din coloana lor de intendenţă. Micutul şi Heide plasează sub camioanele grele „Vickers" mine cu explozie întârziată. Suntem „înlocuiţi" cu un detaşament de „Tommies" şi ne ataşăm unei coloane de blindate. Birke cântă la cimpoi imnul Scoţiei. Un sergent, acelaşi ca peste tot, urlă la noi, dar se alege cu un potop de înjurături spurcate şi o grămadă de gunoaie aruncate în cap. Soldaţii se amuză teribil şi ne felicită cu fluierături. Sergentul înghite hapul, speriat de mutrele noastre. Pe drum ne încrucişăm cu patrula pistruiatului.

— Hei, Little Willi, cum merge? strigă Micutul vesel.

— Hei, Tiny! OK! Hunii şi-au luat picioarele la spinare! Dar fiţi atenţi, că mai sunt unii pe-aici care umblă cu şmecherii!

Toţi se bucură. Aşa este când eşti învingător. După o noapte de alergătură, trupele lui Montz au dat peste cap vârful de atac al Diviziei 2 Blindate. Trupele noastre, fără muniţie şi combustibil, au încasat-o de urgenţă. Evident, avem baftă. Ne opreşte o dubă de poliţai militari. Degetele noastre sunt încleştate pe trăgaci, gata să ne vindem pielea scump, dar ei ne desemnează să păzim punctul de trecere în care ne aflăm. Situaţia devine plină de haz. Poliţaii şi noi suntem stăpânii drumului. Sergentul Freddie este încântat de moacele fioroase ale comandoului nostru. Chiar şi ofiţerii dau în bâlbâială şi scot actele la verificat foarte repede. Nicicând nu s-a văzut eficienţă mai mare, dar şi sticle de cherry şi gin golite! Heide este în formă de zile mari şi reuşeşte să plaseze, fără să-l poată dibui, tot stocul de mine cu explozie întârziată, pe care le agata de orice, cu ceasul reglat la două ore.

Micutul jefuieste fară milă răcanii slabi de îngeri, pe care îi expediază apoi cu lovituri de baston. Rodeck, cu iuţeala sa de mână, reuşeşte şi el un tur de forţă la furat carnete de serviciu, pe care Birche le modifică imediat, cu ajutorul trusei de care nu se desparte niciodată. Eram totuşi atenţi, pentru că între noi şi englezi nu stăteau decât bluzoanele de camuflaj. Surpriza cea mai tare parvine spre seară, când un grup de ofiţeri ne înmânează o fotografie împăturită într-o hârtie de o sută de dolari.Spre hazul nostru, de-a dreptul nebun, din poză ne privea o mutră infectă, cu joben galben şi monoclu crăpat. Pentru orice informaţie primită, în caz că individul va cădea prizonier, era rost de încă o sută de dolari. Iată, aşadar, englezii intraţi în cursa pentru formula buclucaşă. Ne odihnim cu schimbul îmbuibaţi de bunătăţi, căci de plecat fără ordin nu putea fi vorba. Totul merge ca pe roate până la căderea serii şi aflăm cu precizie locul unde suntem căutaţi, adică total aiurea, spre linia frontului. Probabil că explozia vehiculelor minate care ajunsesera acolo, le-au întărit această credinţă. Micutul devine visător.

__ Ce-ar fi să rămânem printre ei, până ajungem la Berlin? Nu ne-ar băga nimeni în seamă, am păzi drumuri, iar la momentul oportun, ne vom răspândi la casele noastre! Tare, nu?

— Vorbeşti prostii! se oţărăşte Heide. Farsa asta nu poate dura mult, ca să nu mai vorbim că în toate armatele e la fel şi am semnale că puturoşii ăştia de englezi sunt mai rai decât prusacii! Ce zici „Mergi sau crapă"?

— Cea mai elegantă armată este cea franceza. Aici am învăţat un lucru foarte important: să nu ai încredere în englezi şi în prusaci, învăţăminte care s-au dovedit a fi pline de adevăr. Uite, să vă demonstrez... Hei, Freddie, am o nelămurire!

Sergentul, pe jumătate obosit, pe jumătate beat, vine împleticit.

— Ei, care-i treaba, camarade?

— Eu şi amicii mei ne gândeam la paralele şutite de la prostovanii de recruţi. O să avem probleme cu cineva?

— Bineînţeles că nu, răspunde el, sughiţând. Şaizeci la sută îmi vor reveni mie de drept, iar patruzeci la sută, vouă, şi salut! N-am văzut, n-am auzit....

— Şarpe! şuieră Micutul, îndată ce sergentul se îndepărtă. Şarpe ticălos şi calic! O să-l sugrum cu prima ocazie!

— Din partea mea, ai liber, mon cher! Pe mine nu mă cheamă Beyer, deci n-ai decât să ucizi toate scârbele astea! Ai văzut, da!?

Rodeck şi Barcelona apar cu un civil de braţ.

— Avem o surpriză plăcută. Ia priviţi!

În lumina lanternei îl recunoaştem pe tipul solid din localitatea părăsită.

— Oh, rânjeşte Legionarul, enchanté! Amicii noştri din Rezistenţă sau din armata de Eliberare! Cum merge cu spionajul? Grăsanul priveşte năuc. Ochii săi albaştri şi rotunzi se luminează brusc.

— Oh, camarazi! Ştiam eu că nu sunteţi germani! Ce prost sunt. Chiar am auzit că aţi dus un preot în locul groaznicei execuţii a SS-iştilor! Ce prost sunt şi cât mă bucur!

— Da' ce ne bucurăm noi! zice Heide, împungându-l cu degetul. Tocmai ne gândeam că avem nevoie de codurile naziştilor pentru radio! Ce zici, ne ajuţi?

— Ştiu câteva, însă vă bateţi capul de pomană! E de ajuns să luaţi legătura cu abonaţii din zona ocupată de germani. Idioţii s-au retras, dar liniile telefonice n-au fost aruncate în aer.

Rămânem perplecşi când tipul ne indică pe hartă limitele apărării şi localităţile aferente poştei şi telefoanelor.

— Ai idee unde se află punctul „Jackie"? continuă Heide. Trebuie să ajungem neîntârziat în zona de staţionare a intendenţei.

— Bineînţeles, există un centru de colectare a laptelui şi o fabrică de brânzeturi aici. Floare la ureche! Da' ia ziceţi, aţi auzit cumva de un tip care transformă apa în alcool? Tare-aş vrea să-l găsesc primul!

Râdem în hohote şi confruntăm fotografiile. Heide întinde o altă hartă şi, plin de sadism, îi explică „Grasului":

— Tipul e o mare lichea şi un parşiv fără pereche! Ştiu exact unde poate fi găsit în momentul ăsta. Cu relaţiile lui, se dă bolnav şi o soileşte într-un spital de campanie!

— Oaaaaa, dar asta e minunat! Am prieteni cu duiumul în toată regiunea! îl bunghim imediat! O vorbă doar, şi împărţim totul frăţeşte! Ce zici?

— Mă pui într-o situaţie delicată faţă de camarazii mei, ca să nu mai vorbesc de poliţie. Şi ai noştri, şi ai lor sunt peste tot ca furnicile şi cu urechile ca antenele!

— E destul pentru toţi, iar eu sunt un tip de încredere. Nu uitaţi că puteam să fac mare tărăboi de când ne-am despărţit, dar mi-am ţinut gura şi v-au lăsat în pace. Am alte probleme pe cap. Nici Aliaţii nu sunt mai breji ca nemţii, când e vorba de jafuri!

— Ei bine, batem palma! Ne duci cât mai repede la căşărie, iar eu îţi dau pe mână tipul din fotografie.

— Julius, ce-ţi trece prin cap? îl împunge Legionarul.

— În curând ne vor schimba, e clar, nu? Cunosc toate mişcările de trupe. Dacă ajungem în fieful intendenţei, avem şanse să ne procopsim cu o misiune de aprovizionare în linia întâi, altfel, aici crăpăm!

— Nu eşti prost deloc, pe Allah! Mi se pare aberant, dar merită să încercăm, nu?

Heide are dreptate. Pe la şapte, suntem eliberaţi din post şi ni se emite un bilet în regulă, pentru liberă circulaţie.

— Încotro? întreabă Freddie.

— La „Jackie"! răspunde Micutul, stupid.

— Ce dracu' faceţi acolo?

— Suntem înnebuniţi după brânză! zice Heide şi aruncă o privire ucigătoare Micutului.

— Perfect, se înveseleşte Freddie. Merg tot în direcţia aceea!

— Spune brânză, idiotule!

— Brrrrrânzăăăă..., face Micutul.

— Stai cu ochii pe el şi, la cea mai mică greşeală, îl sugrumi! Pricepi? Nu care cumva să mai faci vreo tâmpenie! Dacă pricepi ceva, bate din picior! şuieră el către Micutul, care se holba neîncrezător.

— Cum adică, vrei să machesc poliţaiu'?

— Doamne, cât de bou poţi să fii câteodată! Nu acum, ci pe drum, în caz că se prinde cine suntem! Ei?

— Potoleşte-te ! rânjeşte Micutul. Nu te mai ambala aşa! De unde era să ştiu că nemernicul ăsta vrea să vină cu noi?

— Facem o pană! sugerează Rodeck, arătând spre sabie. Până rezolvăm, poate pleacă cu altceva.

— Eu zic să-l luăm cu noi, totuşi. Un poliţai autentic dă bine, în caz de control...

Pornim îngrămădiţi în „Willis"-ul greu cu punţi duble. Micutul scoate de sub scaun una dintre acele sticle după care se lungea gâtul oricărui englez cinstit.

— Oh, dear, whisky! geme Freddie, întinde

mâna, dar Micutul i-o retează.

— Pileală fără cafea şi trabuce, nu merge! Cafea avem, dar tra buce...

— La dracu'!

Se strâmbă şi caută prin raniţă bunătăţile descoperite de ochiul ager al Micutului, apoi smulge din tocul auriu două ţigări de foi, de parcă şi-ar fi scos inima. Mâncăm şi bem vârtos după spaima de peste zi. „Grasul" ne conduce abil prin bezna

să o tai cu cuţitul, dar iată lanterne strălucind. Un punct de control. Opresc, dar zbieretele în chip de cântec se derulează asurzitor. Freddie este recunoscut imediat. Stratagema dă roade.

— Intraţi într-o zona periculoasă, suntem avertizaţi. Frontul interferează aici şi atacurile germanilor care nu s-au predat si se ţin lanţ. Drumurile sunt pline de vehicule distruse şi ar fi mai prudent să aşteptaţi pâna dimineaţă...

— Nici vorba, rosteşte Heide tulbure. Ne grăbim, aşa că stai liniştit. Ar fi chiar culmea să fim omorâţi de huni chiar acum!

Râdem în hohote de beţivi. Gândul acesta era extrem de amuzant. Poliţaii renunţă. Suntem prea aghesmuiţi ca să ne mai înţelegem cu cineva. Le facem semne ca nişte paiaţe dezarticulate, în timp ce jeep-ul ţopăie peste hârtoapele înzăpezite. Tipii aveau dreptate. Drumul era un infern, din cauza tehnicii împrăştiate peste tot. Nu ne venea să credem câte chestii zăceau părăsite de la camioane la tancuri care nu păreau lovite.

— Drace, constată Birke, dar tare s-au mai grăbit tipii ăştia! Ce chestie!

— Au căpătat ce-au căutat, zice „Grasul" cu glas obosit. Nu trebuia să revină şi să distrugă Belgia pentru nimic. În vocea sa nu se distingea nici ură, nici răzbunare. Era doar tristeţe.

— Dă-i bătaie, Sven, mormăie Legionarul. Şi fii atent la gropi.

Nu apuc să demarez, că o gaşcă ieşită din beznă ne taie calea. Zăresc lucind căşti germane şi frânez puternic.

— Halt! Hande hoche!

O rafală de avertisment bubuie. Micutul, criţă, se ridică cu sticla în mână.

— Ce-i cu voi, idioţilor! rage bestia. Vă credeţi la Baden-Baden în vacanţă? Dacă până-n secunda asta n-aţi tras, lăsaţi-o baltă cu prizonierii! Fetiţelor...

— Doamne, sunt ai noştri! se bucură un puşti cu faţă mânjită de funingine.

— Cine sunteţi? se răsteşte Heide. Ce căutaţi aici?

— Locotenent Dieter, Divizia 2, batalionul 18, „Mark IV". Am fost măcelăriţi în iadul de pe lume. Eu şi băieţii formam o grupă de rezistenţă, dar suntem complet dezorientaţi. Englezii sunt pretutindeni.

— Tâmpitule! zice Heide sărind din maşină. Mişcă-te-ncoace! Ascultă-mă atent! Eşti pe cale să compromiţi o acţiune de comando sub acoperire! Ţine harta asta şi încearcă să te infiltrezi pe unde crezi, deşi părerea mea e că n-ai pe unde şi ar trebui să te predai până nu faceţi vreo prostie...

— Eşti sigur că nu aiurezi?

— Chiar eşti tâmpit dacă n-ai luat în calcul chestia asta! Sunteţi prea mulţi ca să treceţi neobservaţi. Deja ne caută pe noi de azi-dimineaţă şi nu am chef de elucubraţii patriotarde. Acum retrage-ţi oamenii cât mai discret şi roiţi-o, altfel riscăm să fim ucişi în câteva ore.

— Am luat notă de poziţia ta şi mă voi gândi serios! îl încredinţa locotenentul de nouăsprezece ani, apoi fluieră chemându-şi oamenii.

— Ce e asta? se holbează Freddie.

— Nişte fraieri, pe care i-am dus cu preşul, răspunde Heide, arogant.

— Nu ăştia, ăia..., bâiguie poliţaiul.

Privim în direcţia indicată şi, în slabul clar de lună, zărim o haită de lupi albi, trecând fantomatic. Cel din faţă, un animal superb, ducea în colţi un picior... de englez, de german să fi fost, nimeni nu şi-a dat seama. Am urmărit fascinaţi lupii. Ciudată întâlnire în mijlocul frontului a unor fiare, care încercau să se ignore reciproc!

— Dă-i bătaie, Swen! aud vocea Legionarului.

— Şi fii atent la gropi, îl îngână Barcelona.

Atingem baza de aprovizionare puţin după miezul nopţii, în mijlocul satului. pe o clădire de piatră impozantă, fluturau steagurile comandamentului. în jur domneşte o vânzoleală de balamuc, în care trecem absolut nebăgaţi în seamă. Heide şi „Grasul" pun la punct un plan atât de simplu şi idiot, încât ne luăm cu mâinile de păr. Birke doarme răpus de oboseala, iar Micutul şi Rodeck dispar în peisaj. Barcelona e disperat.

— Heide, chiar crezi că englezii ăştia sunt neghiobi? O să fim împuşcaţi imediat.

— Ba te înşeli! Planurile simple sunt geniale. Pricepi? Când eram adolescent, obişnuiam să mă strecor în cantinele cazărmilor îmbrăcat soldat şi să halesc pe săturate. Crezi că mă întrebă cineva ce caut acolo? Ţi-ai găsit! Nimeni nu e mai credula decât o adunătură de soldăţoi aroganţi şi care se consideră atotstăpânitori! Treaba e simplă! Birke va completa un ordin de aprovizionare către linia întâi, cu cerneală violetă şi antet original. Nici un intendent întreg la minte nu rezistă unui asemenea ordin de transport, iar noi vom duce cadourile şi păpică de Anul Nou eroilor din prima linie, corect? În sala zgomotoasă şi împuţită apare un grup de poliţai însoţiţi de Freddie. Banderolele lor albastre, cu inscripţia PM, contrastează puternic cu uniformele de culoare incertă ale soldaţilor.

__ Uite-i, ăia's! arată Freddie cu degetul jegos. Băieţii ăia!

— Hello, chaps! salută un locotenent cu alură irlandeză.

— Bonsoir, mes amies! îi întâmpină Legionarul. Locotenentul are o tresărire, dar face un efort perfect
camuflat şi se abţine. Noroc că nu erau Micutul şi Rodeck în acel moment.

— Ei bine, care e povestea cu friţii? Nu cred o iotă!

— Sergentul nu aiurează, omule! Erau acolo şi ei, şi lupii. Tipii ăia sunt nişte diavoli, ascultă ce-ţi spun! Noroc cu vlăjganul de Tiniy, care s-a înfipt în ei, altfel cine ştie ce dracu' se întâmpla.

— Sunteţi gata să semnaţi o declaraţie, în care să susţineţi aiureala asta?

— Absolut... şi încetează cu tâmpeniile! O să râdem cu gura până la urechi, când veţi afla că tipii pe care-i căutaţi s-au ascuns prin zona aceea!

Uşa se deschide şi în cadrul ei apare o namilă... cu două funii de ceapă în diagonală, peste piept, în chip de cartuşiere. O voce jovială răzbate în vacarm.

— Hei, gagiilor, ar trebui să treceţi pe la cantină, au o tocăniţă bestială şi plăcinte cu afine!

— Sfinte Sisoe, ce mai e şi asta? sare locotenentul.

— Amicul nostru Tiny, râde Heide.

Din spate, apare Rodeck cu sabia într-o mână şi o tavă aburindă în cealaltă. Poliţaiul transpiră uşor.

— Plăcintă, zice râgâind asasinul. N-au vrut să-mi dea, dar i-am convins până la urmă. Irlandezi zgârciţi, nu pot să-i sufăr!

— Cine dracu' sunteţi? bâiguie roşcatul. Birke ridică alene capul adormit şi scoate din bască un carnet pe care-1 întinde cu o mină scârbită. Poliţaiul se holbează uluit, după care acceptă realitatea.

— SAS! GoodLord! Acum înţeleg totul! Vă las... Se retrage cu un salut scurt şi adaugă:

— O să înaintez imediat un raport... „Conspiratorii" se reped asupra plăcintei cu adevărat

dumnezeieşti, pe care Rodeck o taie cu sabia de samurai. Micutul provoacă răcanii la un concurs de pileală, pe care îl câştigă împreună cu un caporal de paraşutişti. Sunt purtaţi în urale pe mese, nimeni nu mai băuse o asemenea cantitate de cherry-brandy, care pentru unul ca Micutul era apă de colonie. Birke descoperă o grămadă de compatrioţi. Cimpoaiele ţiuie strident şi se încinge un dans ca în inima Highland-ului:

— Hip, Hip, Glasgow Hurray!

Petrecerea se dezlănţuie sub ochii tulburi ai ofiţerilor, care dau din capete, mulţumiţi de băieţii lor. Friţii o încasau, iar eu meritam un moment de respiro. Heide şi „Grasul" s-au cărat discret, iar eu m-am furişat pe urmele lor, curios de moarte. Drace!

— Doar nu pui la cale vreo mârlănie!?

— Ce-ţi pasă! E război, voi lua legătura cu ai noştri.

— Ce rost mai are, doar nu crezi că ofensiva va continua? S-a terminat, asta a fost ultima zvâcnire...

— Nu fi tâmpit! Nu vreau decât s-o întindem de-aici, iar eu să fiu citat pe ordin de zi pentru misiunea asta. Dă bine la dosar.

„Doamne, Heide, soldat stupid! îmi zic în gând. Ce stupid!"

Intrăm în oficiul poştal părăsit. O sală minusculă cu două cabine şi o centrală în miniatură. „Grasul" preia căştile şi manevrează fisele. Spre hazul nostru, sistemul funcţionează. La Giselle dăm de ai noştri. Surpriză totală. Lowe şi Chiorul sunt chemaţi la telefon din partea ,,Bunicuţei". Suntem sfătuiţi să nu ne expunem inutil, în condiţiile situaţiei penibile în care se afla Divizia 2. „Grasul" îşi găseşte la rându-i oamenii pe care îi interpelează într-o germană curată. Mă întreb dacă nu care cumva tipul ăsta e din SS Wallonie.

— Nu mi-o luaţi în nume de rău, zice el, dând din umeri. Eu am alte treburi pe frontul ăsta. De război şi fapte eroice se ocupă alţii. Să rămână stabilit lucrul ăsta, căci nu vreau să mă trezesc cu vreun laţ de gât...

— Cred că ştiu cum stăm. O să ne conduci în continuare şi vei avea protecţie în partea cealaltă.

Cei doi bat palma şi mă întorc să-l scot pe Birke din toiul petrecerii, căci timpul ne era defavorabil. Surprinzător, dar nu era beat, ci doar obosit de zbânţuială. îl târăsc la oficiu, unde se pune pe treabă, după o cafea zdravănă, şi în nici o oră redactează ordinul de aprovizionare. Heide şi „Grasul" contemplă preţ de zece minute capodopera şi hotărăsc, plini de ei, că nu are nici un

defect. De-aici înainte totul va depinde de Heide, care se retrage în camera de alături şi reapare, după un timp, îmbrăcat într-o impecabilă uniformă englezească cu grade de locotenent. Nu te puteai împiedica să nu-l admiri, atât de fercheş arăta. îşi pune boneta şmechereşte, pe-o ureche, iar pe umeri aruncă neglijent o tunică îmblănită.

— Uraţi-mi noroc şi regrupaţi-vă! Ori vom izbândi, ori va trebui s-o rupem la sănătoasa! în ambele cazuri trebuie să fiţi împreună!

Zâmbitor, îşi pune o pereche de mănuşi din piele maro, fină, şi dispare arogant în noapte.Mă reped la cantină să-l avertizez pe Legionarul, dar pe drum mă izbesc de el.

__ Am văzut deja, mon cher! Allah să ne ţină! Dacă Heide face o greşeală, vom fi nevoiţi să ne vindem pielea scump. O asemenea faptă nu va fi trecută cu vederea aşa uşor.

Cu mari cazne, îi scoatem pe ceilalţi din toiul petrecerii şi ne adunăm în oficiul transformat în „stat-major". Clipele trec greu, dar tocmai când Barcelona ia hotărârea să plece în recunoaştere, Heide îşi face apariţia mai înfumurat ca niciodată. Aşteptăm cu sufletul la gură.

— Care-i treaba, nu ne mai fierbe, cretinule! răcneşte Barcelona.

— Ţi-am făcut rost de un container plin cu portocale, jubilează Heide- Şi încă vreo câteva tone de bunătăţi.

— Allah e mare! răsuflă uşurat Legionarul. Heide, eşti un băftos!

Ţopăim de bucurie într-un dans burlesc. Suntem foarte aproape de o mare cacealma. Bem cafea cu brandy şi fumăm Chesterfield, apoi mergem să organizăm transportul. Cinci camioane cu pachete de sărbători, gata să plece cu acte în regulă. Micutul priveşte extaziat.

— Ce dracu' faci? Mişcă mai repede! răcneşte Heide.

— Mă gândesc...

— Uite o chestie nouă, râde ironic. Ar trebui să te opreşti să nu-ţi sângereze creierul!

— Julius, eşti un dobitoc! Chiar dacă mai ai sclipiri... Mă gândeam cum ar fi să ajungem la ai noştri fără pileală, când ăştia au aici tone de coniac şi şampanie.

— Băutura nu e trecută în acte, aşa că n-ai decât să te descurci cum oi şti. Gata, la treabă! ne îndeamnă nişte furieri cam leneşi.

Totul este gata, inclusiv băutura tocmită de Micutul cu ceasuri americane, şi pornim în jurul orei cinci, pe un timp glacial şi nefiresc de senin. Ne mişcăm prudent pe drumul înzăpezit. Heide lansează codul de sosire. Barajele se înmulţesc. Hotărât lucru, obsesia englezilor pentru comandouri este veşnic trează. Actele însă ne deschid drumul. Băieţii din linia întâi au dreptul la o masă de Anul Nou cum scrie la carte. împărţim ţigări şi băutură, iar coloana noastră este privită cu recunoştinţă. Prin nişte troiene teribile, atingem penultimul eşalon de atac. Dincolo de ei e „ţara nimănui". Trecem pe lângă un şir lung de blindate cu motoarele duduind, încălzite. Ne poziţionăm într-o văgăună şi Heide dă semnalul. Nici zece secunde, şi un tir drăcesc, de „Nebelwerfer" şi artilerie blindată, spulberă linia din faţa noastră. Blindatele trăsnite ard de la prima salvă. Anihilăm scurt însoţitorii şi curăţăm cu foc de mitralieră supravieţuitorii. Salvele se mută dincolo de noi, aşa că pornim la repezeală spre „ţara nimănui", care ne întâmpină cu un amestec cumplit de tehnică distrusă. La marginea drumeagului desfundat, zac două cadavre cu chip albăstrui, îngheţate bocnă. O flamură albă, înfiptă într-o baionetă, flutură ţeapănă, ca o morişcă de vânt. Tirul inamic răspunde cu violenţă, dar nu suntem cei vizaţi. Avansăm ajutaţi de lumina lunii uriaşe. Un semnal roşu, două verzi, la care răspundem invers, ne avertizează avanposturile noastre. Pe taluzul primei tranşee zărim o statuetă deşirată cu poalele

mantalei fluturând şi conturul unui joben pe cap, asemenea unui personaj balzacian. O scânteiere rapidă trădează reflexia monoclului. Scot capul pe geam şi salut cu mâna pe maimuţoiul de Porta, care adulmecă aidoma unui ogar în aer. Apar Batranul, Lowe şi Chiorul. Din poziţii se ridică urale de întâmpinare în timp ce focul artileriei amuţeşte brusc, iar noi suntem dirijaţi spre amplasamentul unei bucătării jalnice. Aflăm de la Porta o chestie cel puţin ciudată. Fugise din spital, căci de câteva zile era vânat cu perseverenţă de tot soiul de indivizi dubioşi, iar linia întâi devenise locul cel mai sigur. Heide era singurul dezamăgit de apariţia veselă, în imaginaţia sa văzându-l deja răpit şi asasinat sau cel puţin schingiuit cum se cuvine. In cortul amărât al cantinei suntem asaltaţi cu întrebări. Doamne, ce bine este printre camarazi la o cană de băutură! „Două petreceri bune, una după alta, nu strică niciodată", după cum spunea Micutul.

În zorii zilei de 1 ianuarie, aviaţia germană iese la atac într-o operaţiune fără precedent în tot războiul. Cerul se cutremură literalmente în urletul sutelor de avioane pornite la vânătoare. In

câteva minute, nenorocirea se abate ca o lovitură de măciucă peste capetele Aliaţilor. Situaţia este catastrofală. Nu mai puţin de opt sute de avioane aliate sunt scoase din luptă, cu preţul a nouăzeci-nouăzeci şi cinci aparate germane doborâte de de antiaeriană şi cele câteva avioane englezeşti care au putut să intervină, dând dovadă de un curaj nebun. Armata aeriană tactică este KO, iar cenzura face eforturi disperate şi hilare de a minimaliza dezastrul care arfi putut avea un impact absolut defavorabil asupra opiniei publice. Mareşalul Broadhurst, comandantul Diviziei 83 Aeriene, a reuşit printr-un efort extraordinar să reunească toate rezervele disponibile pentru a face faţă în următoarea săptămână nevoilorfivntului. Practic, o singură escadră, anume 122, va fi singura în măsură să lupte zi şi noapte, pierzând în câteva zile optsprezece piloţi şi douăzeci de avioane. Dar iată cum s-au desfăşurat lucrurile. Generalul Speerle s-a hotărât să riște această lovitură. El a dat ordin să se maseze pe zece aerodromuri şi bazele lor satelite aproximativ zece Jagd-Geschwadere ce reuneau peste o mie treizeci şi cinci de avioane ,,Focke-Wulf 190D9" şi „Messerschmitt 109K". Toată acţiunea a fost ţinută, ca de obicei, în cel mai mare secret, piloţii nu aveau habar de nimic. în amurgul zilei de 31: stingerea. Fără masă festivă, fără distracţii de revelion, doar o masă uşoară. La ora cinci, în zorii zilei de 1 ianuarie 1945, au fost treziţi şi înştiinţaţi de fantastica lovitură pusă la cale de Speerle. Entuziasmul a fost general. Goring însuşi a făcut un tur de forţă pentru a încuraja personal toate escadrele. Fiecare pilot a primit instrucţiuni, iar la ora H au decolat alcătuind trei mari formaţii, conduse de câte un ,,Junkers 88 ", care dirija navigaţia. Oformaţie a coborât de-a lungul golfului Zuidrezee şi a urcat către Bruxelles, alta spre Arnhern la Eindhaven, iar ultima, prin Venloo, a tăbărât asupra americanilor. Surpriza a fost totală, iar Aliaţii au urmărit cu gurile căscate cum escadrele lor erau măcelărite la sol fără să poată face nimic.

Deşi magistral executată, lovitura nu a mai putut fi fructificată cum se cuvine din lipsă de resurse, aviaţia vlăguită nernairevenindu-şi cu adevărat până la sfârşitul apropiat al războiului!

HOLD UP

Vârful de lance al generalului von Manteuffel, care înaintase vijelios, a fost spulberat. Peste o mie de oameni, prizonieri şi sute de maşini au fost capturate sau abandonate, din lipsă de combustibil. Tone de echipament duse pe apa sâmbetei, risipite în van din cauza unei idei tâmpite! Chiorul e nebun de furie, dar nu se poate face nimic. Contraatacăm pentru a da posibilitate flancului Diviziei 2 să se replieze în ordine, dincolo de câmpurile minate. Suntem acel cui jenant care-ţi intră în talpa bocancului aşa cum am fost întotdeauna. Nu mai avem decât un pluton de „Tigri Regali", restul sunt maşini de umplutură. Câteva „Mark T IV", nişte „Pantera VB", zdruncinate, fără piese de schimb şi patru „Tigrii VI". Ne lansăm într-un iureş sinucigaş, asupra englezilor care dormitau, siguri pe ei. Linia înaintată e făcută terci cât ai clipi, fără să tragem un foc. Soldaţii fug, cuprinşi de panică, în lumina tulbure a dimineţii. îi urmărim în vuietul motoarelor ambalate la maximum. Totul merge la iuţeală, căci în curând vom fi atacaţi de artilerie; zăresc un grup, care încearcă disperat să întoarcă un PAK în poziţie; îl avertizez pe Porta, care se repede peste el. Englezii fug ca potârnichile, tunul este făcut una cu pământul. Curios lucru, nimeni nu trage. Ei fug, iar noi alergăm de colo-colo, ca nişte gândaci mari şi beţi. La un moment dat... stupoare! Englezoii dispar fără urmă. Ne oprim şi contemplăm terenul cu gura căscată. Micutul, care tocmai era la masă, iese pe turelă, iscodind zările, ţinând drept streaşină o pâine dreptunghiulară englezească şi ţintind cu un cârnat uriaş.

— Am o idee, gagiilor...

— Ăsta e cel mai rău lucru, râde Porta.

— Poţi să râzi cât vrei, maimuţă proastă, dar eu îţi spun un lucru: o să păţim la fel ca în Caucaz. Ne învârtim în jurul cozii, încercând să prindem un purice!

Micutul avea dreptate pesemne, căci din liniile inamice se auzi o voce veselă.

— Hei, friţilor! Ce s-a întâmplat? Aţi obosit cumva? Haideţi o dată, veniţi încoace!

Un hohot de râs izbucni dinspre ei.

— Na, poftim! răcni Micutul. Puneţi-vă castroanele de bărbierit, ticăloşilor, o să vă trimit imediat un obuz în căpăţânile alea seci!

— Nu poţi vorbi serios, malacule! Am auzit că nu mai aveţi de mult aşa ceva!

—Aşteaptă numai, să vezi! Porc englez, bastard nenorocit ce eşti! Swen, miruieşte-i pe bandiţii ăia cu o boabă ţintită la fix!

Trag cu o corecţie de cinci sute de metri, iar proiectilul zboară şuierând. Se aude o bufnitură surdă. Era un perforant. Maiorul von Gartman zbiară ca apucat de streche.

—Ce e asta? Aţi înnebunit? Vă opriţi în mijlocul unui atac şi vă arde de glume cu inamicul! Trageţi, bandiţilor, sau vă mănâncă Tribunalul Militar !Foc ! Foc cu toate armele...

Colonelul Hinka îl potoleşte în cele din urmă, altfel ar fi dat în apoplexie. Calm, îl dăscăleşte:

— Dragă conte, e inutil să urli. Englezii ştiu că nu avem combustibil, aşa că vom aştepta în apărare, fără să risipim muniţia. în curând, vor ataca ei cu adevărat, şi să ne ferească sfântul! Pricepi? Ăsta e un soi de luptă, pe care l-am experimentat la ruşi. Alergi, alergi, dar vine un moment când trebuie să te baţi şi nu ai cu ce!

— Avioane! anunţă Micutul cu nasul spre cer. Vin să ne radă!

Din liniile britanice se înalţă coloanele de fum roz ale lumânărilor de marcaj. Ştim că nu avem nici treizeci de secunde, aşa că ne oploşim rapid în amplasamentul părăsit de englezi. Iată-i! Piraţii sosesc, bine informaţi, cu aripile încărcate de bombe şi rachete care pot şterge într-o secundă un regiment de blindate de pe faţa pământului. Nu există milă, nici îndurare. Vin în picaj, iscodind terenul în căutarea victimelor înspăimântate ca nişte şobolani. Micutul aşteaptă ca de obicei, cu mitraliera grea pregătită, asemenea unui cavaler rătăcitor, gata să accepte orice provocare. Gartman este uluit.

— Tipul ăla ce face? Nu e zdravăn la cap?

— Cred că e cel mai zdravăn dintre noi! râde Hinka. Arde-i, Kreutzfeld!

— Veniţi la taica Wolfgang! urlă Micutul zguduit de reculul mitralierei. Doborâţi-i pe nemernici!

Exemplul uriaşului este electrizant. Toată lumea trage în „Tempest"-urile dezlănţuite cu ce are la îndemână. Tirul drăcesc străfulgera tot frontul amestecat cu exploziile bombelor de cinci sute de kilograme şi rachetelor. Avioanele cu baterii roşii şi galbene revin la atac. Ţinta lor sunt blindatele. Deodată se produce o rupere violentă printre escadrile. Un roi de „Focke Wulf'-uri bot-lung, cu burţile portocalii, ţâşneşte printre englezi, rupând formaţiile de atac. Un „Tempest" lovit la nici treizeci de metri pică asemenea unei ghiulele. Motorul sare şi se rostogoleşte ca o minge de foc uriaşă, lăsând în urmă o dâră de benzină aprinsă. Fuzelajul percutează unul dintre vehiculele blindate semişenilat, din care grenadierii fug îngroziţi. Explozia infernală aruncă prin aer corpurile arzânde ale soldaţilor surprinşi. Duelul aerian capătă proporţii halucinante. De la înălţimea aceea, orice avion lovit cade imediat ca bolovanul peste liniile frontului. în sarabanda aceea drăcească, „Focke Wulf'-urile câştigă teren. „Tempest"-urile sunt prea greoaie la înălţime mică. Atunci atacă englezii acoperiţi de tirul artileriei

grele. Zăpada topită sfârâie. Noroiul aruncat în aer revine sub forma unei ploi fine ce înnegreşte peisajul. Tancurile grele „Challenger", urmate de „Cromwell" şi „Sherman Fire Fly" vin alergând cu toată viteza. Pământul se cutremură sub greutatea şenilelor. Comandanţii chiuie şi trag cu mitralierele de pe turele, în ceaţa de un alb-murdar, siguri că n-a mai rămas mare lucru din noi. Dar, în găurile mocirloase, tancurile noastre sunt intacte şi aşteaptă asemenea unor crabi în vizuină. Preluăm, prin semne din tanc în tanc, câte unul dintre inamici. Al meu este un „Challenger" cu dinţi de rechin pictaţi pe botul teşit. Camuflajul său vărgat cu alb şi negru te duce cu gândul la un tigru albinos. Fiara vine sforăind pe şenilele late. Noroiul sare ca din stropitoare, aruncat în sus. Zăresc chipul comandantului, cu mâinile încleştate pe mânerele mitralierei. Are cască de piele rotundă şi poartă un şal în culorile drapelului britanic. Cobor mira vizorului şi prind în colimator capul pilotului sub turelă, în dreptul tunului de 76 mm. Râde şi scuipă pe botul tancului. Ochesc la baza inelului, în husa de protecţie a scutului. Câteva secunde şi căpăţâna aceea se va rostogoli macabru.

— Foc! Comandă Batranul.

Tunurile „Konig-Tiger"-elor trag la unison. Grenada mea loveşte exact locul ţintit şi turela înaltă zboară smulsă din rulment. Tractorul mai avansează câţiva metri şi apoi se opreşte în flăcări, vomitând fum negru ca păcura. Tancul din spate împinge carcasa arzândă şi trece nepăsător mai departe. Trag cu tot armamentul, dar tirul tunurilor din mers nu este nici pe departe precis. O nouă salvă de-a noastră îi face să se răzgândească. Monştrii tunători dau înapoi, mai puţin infanteria, care, cu o tenacitate tipic englezească, năvăleşte înjurând peste noi. Două valuri sunt decimate, dar alţii vin urlând sălbatic. Grenadierii blindaţi sunt scoşi din poziţie, iar noi sărim din tancuri şi angajăm lupta corp la corp într-un stil pe care englezii nu-l mai cunoscuseră. Să vezi căpăţâni rostogolindu-se şi burţi despicate nu este chiar aşa de

uşor. înspăimântaţi de hăcuială, se retrag, urmăriţi de tirul nostru drăcesc; ofiţerii încearcă să le stea în cale, dar bieţii oameni nu sunt decât nişte „cârpe" şocate, care strigă ceva despre diavolii din trupele de elită germane. Schimbăm poziţiile la trei sute de metri mai în spate, pentru a preveni tirul artileriei ce nu avea să întârzie. Uraganul proiectilelor grele, ale sutelor de tunuri şi mortiere mătură poziţia goală. Un alt roi de bombardiere pică peste noi, americane de data asta, dar cele ale lui alde Goring nu mai apar să ne salveze. Cerul aparţine Aliaţilor. Suntem aruncaţi şi perpeliţi ca nişte jumări în tigaie. Revenim apoi pe vechile poziţii, pentru a respinge un nou atac, spre exasperarea comandanţilor englezi, care nu pot intercepta astfel şoseaua spre Hauffalize. Un viscol puternic se porneşte, încurcând şi mai mult socotelile. Urlă toată noaptea, iar zăpada acoperă rănile pământului. In flancul de nord se aud deplasări de trupe, care încearcă să ne ocolească, după toate aparenţele. Ne cuibărim între şenilele tancului. Porta nu poate ţine motorul pornit, din cauza rezervorului aproape gol. Aprindem focul într-un cazan, în dreptul trapei de sub tanc. Interiorul o să se cam afume, dar nu e nici o pagubă, atâta timp cât avem căldură. Foaia de cort se dă la o parte şi se ivesc Legionarul, Barcelona şi Gregor, care aduc raţii de front americane. Slavă Domnului, că, în acţiunea asta, am avut hrană din belşug, datorită aprovizionării aliate! Le înfulecăm haleala, fără prea multe fasoane. În tranşee, dintre şenile, îşi face apariţia Chiorul.

— Un ceai se găseşte pe-aici? Nu ştiu cum se face, dar nu se găseşte un strop de căldură pe toată linia. Aghiotantul meu e un cretin!

— O să vi-l trimit pe Micutul să improvizeze ceva! îl liniştеşte Batranul.

— Cât despre ceai, oftează Porta, mai degrabă un punch specialitatea casei, cu whisky şi ciocolată.

— Avea dreptate tipul ăla, râde Micutul. Parcă n-am mâncat niciodată atâtea bunătăţi.

Generalul obez râde înfundat, ca de-o glumă bună.

— Asta a fost cam ultima bucată de plăcintă pentru băieţii buni. De-aici încolo, s-a terminat. Ascultaţi, zice el după o lungă pauză, în care a sorbit încet din amestecul fierbinte. în zona Vielsalm, idioţii de SS-işti cedează. Mai nou, au fost paraşutate în spatele nostru trupele generalului Gavin, iar aici, oraşul Saint-Hubert va fi părăsit mâine seară.

— Aşadar, o roim? zice Porta.

— Exact! Dar noi vom fi ca de obicei ultimii, cu misiunea de a menţine căile de comunicaţie cât mai multă vreme, aşa că vreau să vă menajaţi. Fără eroisme inutile, căci totul s-a terminat. Trotineta lui Adolf e făcută praf. Beyer şi Blom, veţi decide ce vehicule vom părăsi. Totul va fi aruncat în aer şi, la prima oră, ne retragem uşurel.

Batranul şi Barcelona se alătură Chiorului, studiind harta. în ceea ce ne priveşte, noi suntem fericiţi. O retragere bine organizată are avantajele ei. Porta organizează pocherul de seară. Toată lumea e plină de bancnote aparţinând tuturor ţărilor, iar roşcatul se gândeşte să şi le adjudece. Un lucru neclar îi scarmănă mintea. De câteva zile devenise cel mai vânat subofiţer de pe tot frontul. Parcă toate armatele din lume porniseră în căutarea lui. Să fi scăpat vreo vorbă mârşavii de americani? Să fi interceptat cineva convorbirile radio? Să fi fost ascuns în casa conspirativă vreun membru al Rezistenţei belgiene? Iată o mulţime de întrebări pe care şi le punea, luându-ne drept martori şi fără să sesizeze surâsul nostru trădător. în timp ce noi soileam, pentru prima oară cu adevărat, pe durata acestei ofensive, geniştii au închis câmpul de mine cu o reţea impenetrabilă. La prima oră am dispărut tiptil, lăsând în urmă o grămadă de maşini-capcană. Lipsa cronică de combustibil şi-a spus cuvântul, transformând

această ultimă aventură a lui Adolf într-o chestie scârboasă. Am deşănţat grămezile de grenadieri cocoţaţi pe tancuri, apoi a trebuit să oprim cu forţa o coloană de cisterne, care ducea combustibil spre Vielsalm. Era de neiertat modul de a gândi al comandamentului, iar protestele celor din coloană nu ne-a împiedicat să-i uşurăm de benzina destinată SS-iştilor puşi pe fugă. Şeful cisternelor s-a tocmit în cele din urmă cu Chiorul, ca la uşa sinagogii, aşa că a trebuit să înscenăm o distrugere în bombardament şi să expediem şoferii la una dintre unităţile armatei noastre.
Toată ziua ne retragem lent pe culoarul ingust dintre Hauffalize si Bastogne, scapati de aviatie , din cauza vremii.

Urmăm un traseu sinuos şi pierdem contactul cu englezii. Suntem dirijaţi deodată spre enclava Bastogne, unde interferăm cu SS-iştii Diviziei 1 Tancuri şi rămăşiţele Brigăzii „Führer Grenadier" care opuneau, ciocănindu-se ceas de ceas cu americanii, o rezistenţă furibundă. Primim ordin să umplem flancul stâng până la trecerea trupelor noastre prin coridor. Ocupăm poziţie între ruinele unui sat, nu se mai ştie care, dat fiind că toată regiunea este distrusă îngrozitor. Beciurile sunt „ocupate" cu soldaţi americani morţi şi îngheţaţi în poziţii neverosimile, ce alcătuiesc un grotesc şi înspăimântător muzeu al statuilor. Figurile vinete-albastre ale puştanilor privesc cu ochii mari si sticlosi zidurile reci de piatra . În timp ce Micutul se amuza teribil , noi fugim ca de ciuma din gropile mortii,preferand sa ne petrecem noaptea afara,dupa niste parapeti incropiti din zapada.Se insenineaza brusc. Norii fug ca niste zdrente uriase , halucinante.Peste camp vin sute de mogaldete albe.Gregor le-a vazut absolut intamplator cand a iesit din iglu sa se usureze.Ne repezim la arme tot atat de tacuti precum inamicii nostri.Se cunostea de la o posta ca erau trupe de elita.Parasutisti antrenati sa atace fantomatic si ucigator.Iata-i gata sa ne pice in carca cu bazooka,mortierele si

mitralierele lor,si ar fi reusit daca un pisacios de sergent n-ar fi iesit la plimbare. Acum îi sesizam clar în noaptea instelata.Prin vizorul meu cu infrarosii, zaresc un grup de trei servanti pregatiti sa lanseze o grenada cu aruncatorul. Batranul ma atinge usor cu varful bocancului, semn sa fiu gata. În interiorul turelei e frig al dracului , dar colimatorul incalzit electric imi mentine clar campul vizual. Un ghiont si trag instantaneu. Proiectil brizant cu bile. Soc !! Mogaldetele albe sunt proiectate in aer ca niste papusi dezarticulate.

Campul devine un iad clocotitor . Ciorchini de rachete albe transforma noaptea in zi ; opresc reflectorul de infrarosii si continui sa trag ,calm metodic ,la indicatiile Batranului care la un moment dat hotaraste ca era periculos sa mai ramanem în poziţie. Artileria grea ne putea face pilaf într-o secundă. Dar motorul rămase tăcut.

— Ţin să precizez, râde Micutul, că domnii subofiţeri Heide şi Porta nu sunt la post! Asta miroase a insubordonare crasă, dacă nu chiar trădare. Abia aştept să-i raportez pe imbecilii ăştia doi...

-— Până una-alta, lasă clanţa şi fă ceva! Pe yankei nu-i interesează pălăvrăgeala ta şi abia aştept să te văd când ne-or trimite un proiectil de 300 mm în boaşe!

— Păi, bravo! zbiară Micutul. Toate se sparg în dovleacul meu, Kreutzfeld în sus, Kreutzfeld în jos....

Se aşază rapid pe scaunul pilotului, agil în ciuda staturii uriaşe, o adevărată minune de mobilitate. Acţionează meticulos butoanele şi manetele, repetând cu voce tare. Motorul porneşte ascultător.

— Încotro! zbiară el, cu mâinile bine înţepenite pe volan.

— Înapoi, idiotule! Douăzeci de metri, apoi revenim în poziţie.

Atacul inamic se frânge. Soldaţii se retrag pe câmpul năclăit cu sânge, iar noi refacem iglurile de zăpadă. Heide apare într-un târziu, bine jumulit.

— Iată-l şi pe eroul nostru! il ironizează Micutul. Ai fugărit cumva americănoşi?

— Gura, boule! Am fost aruncat în aer de o mină, sunt pe jumătate zob, iar Porta a fost umflat de nişte tipi. Am crezut că-s din SS, dar acum nu mai ştiu...

— Ce vrei să zici? Întreabă Batranul.

— Exact ce auzi! Au discutat câteva secunde, apoi l-au trosnit în căpăţână şi gata! N-am putut face nimic. Eram năucit de suflul exploziei, dar am văzut tot, l-au dus spre vest de liniile noastre, in direcţia pădurii.

L-am anunţat pe Hinka care ridică nepăsător din umeri. Ce puteam face, era noapte. Lowe ne va lăsa să pornim în căutare de dimineaţă? Facem pe detectivii şi găsim lucrurile lui inclusiv jobenul galben şi ponosit, pe care nu-l mai purta de frică, în ultima vreme. Zorii ne-au găsit făcând planuri. Hinka nici nu vrea să audă, căci avem şi aşa destule belele pe cap. Ne retragem, iar el hotărăşte că vom avea nevoie de toţi oamenii; mai ales veteranii. Ordinele curg gârlă. Se caută un convoi de cisterne cu benzină. Un general de brigadă din SS pune întrebări în dreapta şi în stânga, dar nimeni nu ştie nimic. Când, totuşi, reuşeşte să afle câte ceva, o salvă de artilerie grea mătură poziţiile, iar eroul nostru, rămas în picioare, conform tăriei de caracter a tuturor SS-iştilor, primeşte în plin o schijă, care îl aruncă cât colo.

— Adio, codoşule! râde Legionarul, privind zdrenţele negre împrăştiate în decor.

Ne adăpostim de urgenţă în beciurile morţii, singurele în măsură să ne ofere cât de cât un adăpost. Totul se cutremură, atmosfera se încinge sub exploziile teribile ale salvelor de 155 mm. La finalul celor zece minute interminabile, peisajul este schimbat total, iar jumătate din blindatele noastre, făcute zob. Din cer se prăvălesc avioane de asalt, care lansează sute de rachete de jur împrejur. Amestecaţi printre morţi, ascultăm urletele monştrilor,

care vin în picaj iar şi iar, pentru a scormoni fiecare gaură. Zgomot de şenile. Avioanele atacă continuu, în timp ce blindatele lui Patton atacă în viteză, urmate de paraşutişti. Vin ţopăind peste gropi, cu toate obloanele zăvorâte, demonstrând că s-au învăţat minte să mai creadă în puterea totală a artileriei; şi au dreptate. De prin văgăunile nevăzute, soldaţii în uniforme negre cu hârci rânjite la chipie se reped asupra tancurilor, ignorând tirul violent. Tot ce pică în mână devine o armă mortală, de la cocteiluri Molotov până la „Faustpatronen" şi bazooka de captură. Tancurile „Sherman" se aprind ca nişte torţe, dar atacul nu se opreşte. Siguri pe victorie, yankeii atacă în iureş, urlând. SS-iştii nu dau înapoi şi sunt tocaţi încetul cu încetul. Primim ordin să retragem ultimele blindate intacte şi ne repezim să executăm operaţiunea. Nici două minute, şi o luăm la sănătoasa, spre amuzamentul americanilor, care râd aroganţi. Dar iată că un cârd de „Junkers" vine în picaj şi aruncă asupra lor bombe incendiare. O mare de flăcări ţâşneşte cu zvârcoliri incandescente portocalii. Le urmează zece-douăzeci „Focke Wulf 190" antitanc, care zgâlţâie din ţâţâni atacul american şi ne dă posibilitatea să ne desprindem. Pe deasupra trece şuierând o pereche de reactoare. Le privim cu gura căscată, căci rar vedeai aşa ceva.

— „Arado 234", zice Heide atotştiutor, ca de obicei.

Alte trei perechi trec semănând un covor de bombe cumulative, care explodează cu lumini de magneziu. Din turbina unuia ţâşneşte o trenă de fum negru. Dă rateuri asurzitoare, redresează turând al doilea motor şi deodată pică dincolo de pădure, dar fără să ia foc, judecând după lipsa obişnuitei coloane de fum. Totul s-a petrecut extrem de rapid şi nu ne revenim din uimire. Ordin de regrupare. Noua poziţie pe un deal pietros, împădurit pe alocuri cu pini uriaşi. Grenadierii de pe tancul nostru ne ajută să ne îngropăm pe jumătate în zăpadă. Primim drept întărire un pluton de autotunuri uriaşe „Jagd Tiger" cu tunuri de

128 mm. Privim orizontul plini de speranţă că americanii nu vor fi atât de cretini, încât să vină imediat după noi, dar tipii sunt deştepţi şi ne putem odihni, în fine. Pe la prânz, în mod ciudat, furierii ne aduc mâncare caldă; una dintre tâmpeniile războiului, am putea spune. Ciorbă de vită cu bucăţi uriaşe de carne, fasole cu costiţă şi prăjituri cu marmeladă. Micutul şi le adjudecă şi pe cele ale „tunarilor", iar bieţii de ei, nişte puştani de şaptesprezece-optsprezece ani, nu au curaj să protesteze. Iar locotenentul, un ţânc blond, e atât de speriat de moaca „atentatorului", încât îşi uită şi gradele. Apare Chiorul. Lucru important. Bate cu toiagul său de stejar în scutul nostru. Iese Batranul şi discută cu voce şoptită, apoi îl înhaţă pe tânărul locotenent şi îl dădăceşte îndelung.

— Când voi spune eu, vă retrageţi! 'nţeles? N-am nevoie de eroisme ieftine, aproape că nu mai avem tancuri!...Pleacă gânditor, adus de spate.

— Care-i şpilul? întreb.

— Avem baftă! Trebuie să aruncăm în aer avionul căzut! E singura şansă să-l găsim pe idiotul de Porta... Adună-i pe toţi, la urma urmei, voi l-aţi băgat în rahatul ăsta!

— S-a băgat singur! ricanează Micutul. El şi tâmpită lui de băutură! Nu putea să fure şi el ceva normal, ca toată lumea! Eu n-am de gând să risc ca să-i salvez curul puturos!

Pornim spre seară, dar să treci dincolo de pădure nu era chiar aşa uşor. Liziera era plină de trupe americane. Ţevile mitralierelor grele se zăreau printre nămeţi, detaşându-se ca nişte ţepi negri pe fondul alb. Câteva luminiţe pâlpâiau în lanţul de trăgători. Erau atât de siguri pe ei, încât sporovăiau liniştiţi în jurul focurilor. Punctul alb a apărut printre carele blindate, păzite de un singur om, pe care Micutul l-a sugrumat rapid cu laţul şi pe care am fost obligaţi să-l cărăm o bucată de drum. în felul acesta puteau crede orice lucru mult mai bun, decât dacă l-ar fi găsit

mort. Lunecând pe schiurile noastre finlandeze, printre brazii uriaşi, am depăşit tăcut liniile inamice, în direcţia indicată de Batranul. Ca la un semn, ne-am refugiat sub cetina acoperită de zăpadă până la pământ a unui molid. Patrula americană a trecut pălăvrăgind pe lângă noi. Din discuţii am dedus că avionul nostru a fost descoperit şi marcat câteva sute de metri mai încolo, în formaţie adevărată. Imediat am dat de crengi retezate şi bucăţi de aripi împrăştiate. Epava reactorului zăcea sprijinită în botul sfărâmat din plexiglas cu ampenajele intacte. Turbinele înnegrite de temperatură aveau panouri demontate şi aşezate cu grijă pe zăpadă de alături alte piese recuperate. Un ţarc cu fanioane roşii împrejmuia locul, iar într-o parte, un cort mare pe ale cărui ferestruici se zărea lumină.

Am împănat avionul cu amatol, după care Heide a montat trei focoase sensibile la şoc şi o bombă-capcană cu ceas reglat la o oră. Am privit în cortul în care o echipă de cinci ofiţeri scriau de zor în lumina reflectoarelor. Bucăţi de metal şi aparatură electrică erau împrăştiate pe mese. Gregor a descoperit mormântul proaspăt al pilotului cu casca de zbor şi plăcuţele agăţate de crucea grosolană din lemn. Rămânea de văzut dacă nu e o cacialma, aşadar sondăm movila cu sonda de mine şi descoperim fără surprindere că mormântul era gol. Gogoaşă veche ca să ne mai păcălească, iar pilotul era deja în drum spre unul dintre lagărele speciale pentru aviaţie ale Aliaţilor. Intrăm discret în cort şi îi punem cu botul pe labe rapid. Luaţi ca din oală, tipii nu au timp nici măcar să mişte. Heide şi Barcelona îi interoghează. Ardem toate hârtiile în soba mare de fontă. Inginerii aproape că plâng de oftică, dar asta e soarta. Privesc frumoasa pasăre de pradă vopsită în camuflaj de iarna, un avion ultraperfecţionat, rasat, şi nu mă pot împiedica să nu-mi pun întrebarea Legionarului:

„Cum de-au pierdut germanii războiul?"

— S-au încurcat în amănunte! vine răspunsul micului războinic, care parcă îmi citise gândurile.

— E timpul s-o luăm din loc, zice Heide. Avem un fir. Tipii ăştia susţin că un roşcat mare şi prost se află prizonier în tabăra trupelor SAS belgiene...

— Eşti tâmpit? sare Micutul. Doar n-o să dăm buzna într-un lagăr pentru Porta. Nu merită în vecii vecilor!

— Atunci, votăm... şi repede, bombăne Batranul. Din clipă în clipă, trebuie să pice americanii.

— Eu nu votez! răcneşte Micutul ţâfnos. N-am de gând să-mi las pielea pe-aici!

— Nici eu! îl susţine Gregor. Ne-am îndeplinit misiunea. N-aveţi decât să vă căraţi. Noi vă aşteptăm ca oameni de legătură. Cineva trebuie s-o facă...

Batranul acceptă, oftând.

— Plecaţi chiar acum în punctul de trecere! Să n-aud că i-aţi lichidat pe tipii ăştia! Clar?

Priveşte către Micutul, care mormăie înciudat.

Ne reluăm drumul spre interior, ajutaţi de bezna şi ceaţa densă. Belgienii trebuie să fie undeva în sud, în dispozitivul Diviziei 6 Aeropurtată britanică. Aşadar, „Grasul" ne-a dus de nas, după principiul: „Fă-te frate cu dracul, până treci puntea". Am interceptat şoseaua spre Saint-Hubert şi intrăm într-o aglomeraţie de nedescris. Sute de vehicule şi blindate se vânzoleau de colo-colo, concentrându-se pe axa şoselei. Am ascuns schiurile. O patrulă de genul ăsta ar fi dat de gândit prin zona riguros controlată de Aliaţi. Cunoşteam deja terenul şi ne agăţăm de o companie de genişti care dezăpezeau drumurile. Aflăm că vom da curând de amicii noştri din SAS, care patrulau frecvent în chip de poliţai, ceea ce se şi întâmplă. Indrăzneţ, Legionarul sare în faţa jeep-ului blindat şi răcneşte în franceză. Pe vestonul său de camuflaj alb, strălucesc contrastant bareta şi

decoraţiile Legiunii Străine. Tipii cad pradă manevrei imediat. Legionarul îi chestionează autoritar, dar nu aflăm nimic interesant. Situaţia devine alunecoasă. Spre surpriza noastră, le cere să ne ducă la comandament. Mi se face părul măciucă, dar mititelul insistă, căci belgienii nu se lasă convinşi. Face semn să-i învăluim şi văd hangerul său arăbesc, cu lamă curbată, sclipind într-o mişcare circulară de seceră. Din gâtlejul şoferului ţâşneşte sângele, iar Legionarul trece ca fulgerul peste el şi intră în maşină. Nici nu apucăm să ne dezmeticim, că fiara îi ucide pe cei trei ocupanţi ai jeepului. Ne însuşim beretele şi demarăm lent spre Saint-Hubert. Ninge viforos şi zăpada abia dată la o parte e deja învăluită de alte troiene. Un post de control ne dirijează pe un drum secundar, pentru a face loc unui convoi de tancuri „Sherman". Nimerim într-o coloană de „Studebakere", scărmănată temeinic de poliţiştii americani.

Am dat de dracu' şi, pentru o secundă, îmi închipui că au descoperit cadavrele belgienilor, dar îmi alung gândul sinistru. Armăm pistoalele. Un sergent cu gluga bluzonului trasă peste cască urlă la cei din faţă şi flutură un pumn de hârtii. Unuia dintre soldaţi i se pun cătuşele. Ne vine rândul.

— Actele! rage malacul fără să ţină cont de brasardele noastre cu însemnele MP.

— Ai înnebunit, abia am trecut adineauri în sens invers! strigă Heide.

Tipul vâră capul înăuntru, aghezmuindu-ne cu un dampf de whisky. De partea cealaltă apare un chip negru. Incredibil, era „Pană-de-corb", care rămâne şi el ca trăsnit.

— E în regulă, Billy, îşi revine el rapid, sunt băieţii mei. Ei, Alfred, trage mai încolo.

Aprindem ţigări, iar Matt ne oferă un termos cu ceai.

— Doamne, rânjeşte el cu dinţii sclipitori, voi nu vă potoliţi niciodată? Pe frigul ăsta noi suntem, pur şi simplu, paralizaţi.

— O iarnă în Rusia şi te vei crede aici la Casablanca, râde Legionarul.

— Ştiu ce căutaţi, zice Matt, ridicând un deget înmănuşat. Ar fi trebuit să luaţi legătura radio în loc să vă băgaţi în gura lupului. Era de-ajuns cod „Pană de corb" şi lămuream lucrurile imediat.

— Adică ce vrei să zici? întrebă Batranul.

__ Porta e la noi. Aşteptăm un moment prielnic pentru a vi-l returna.

Suntem uluiţi. Aşa ceva e de necrezut. Noi alergăm prin nămeţii de zăpadă, iar maimuţoiul stă bine mersi la căldură şi bea trăscău cu americanii. Matt priveşte amuzat feţele noastre de bovine.

— Trebuia să ne protejăm investiţia, nu? L-am scos din ghearele Rezistenţei belgiene, care l-ar fi tăbăcit bine pentru nenorocita de formulă. Nu ştiu dacă aţi aflat, dar tot frontul este în căutarea ei, inclusiv SS-ul.

— Ce să spun, ne-am pricopsit cu o râie de toată frumuseţea! bodogăne Barcelona. Kreutzfeld avea dreptate! Câteodată nu merită!

— Ne întoarcem, hotărăşte Batranul. Cu cât trece timpul, cu atât ne scad şansele. Crezi că ne poţi conduce până dincolo de aria concentrării?

— Bineînţeles, şi asta cât mai repede, dar mai întâi să rezolvăm cu Porta. Este ocazia bună şi pentru noi de a-l expedia...

Toată lumea îşi bea ceaiul, tropăind din bocanci. Dintr-o dată tuturor le pierise cheful.

— Ei, haide, n-a fost vina lui că se află aici. Ştiţi bine că cineva a ciripit luând totul drept o glumă bună. Să-i dăm bătaie, vom rezolva imediat toată chestia.

— Cred că e cazul să nu mai facem pe supăraţii. Ce-ar fi viaţa fără Porta?

Nu era un argument suprem, dar atmosfera devine mai destinsă. Matt ne conduce în fieful său şi, într-adevăr, găsim acolo un Porta în formă de zile mari, care înveselea cortul cu bancuri porcoase şi povestiri pline de haz. De surpriză rămâne blocat, apoi reacţionează tot atât de urât ca şi noi, motivând că i-am distrus vacanţa şi jură că va şterge toate datoriile Micutului pentru refuzul său de a veni în misiunea de salvare. Se lamentează, văicărindu-se din toţi rărunchii, şi doar Batranul îl linişteşte că americanii sunt peste tot şi în curând se vor sătura de el. Jeep-ul nostru este umplut, pentru nu ştiu a câta oară, cu tot felul de bunătăţi. Matt ne admiră. Alţii în locul nostru ar fi dispărut de mult, lăsând baltă armata lui Adolf, cea părăginită. O adevărată conspiraţie este pusă la cale, pentru a ne strecura printre liniile engleze şi americane, cu tot cu maşină. Micutul şi Gregor ne aşteptau în punctul de trecere, spre „ţara nimănui", ascunşi într-o vizuină de zăpadă, asemenea urşilor.

— Era şi momentul, se agită Gregor. Frontul se mişcă lent, dar continuu, şi n-a trecut nici o oră de când tancurile „Sherman" au atacat fără pregătire de artilerie...

Regăsim poziţia de pe dealul împădurit, părăsită şi răvăşită. Tancurile „Jagd-Tiger" zac distruse asemenea unor monştri antediluvieni. Judecând după grămezile de tuburi arse şi urme, aici a avut loc o luptă aprigă între tancurile „Sherman" şi plutonul, care probabil nu a vrut să se retragă. La baza poziţiei, printre craterele lunare, se văd opt tancuri „Sherman", care ard mocnit. Heide pune în funcţiune staţia radio şi dăm de ai noştri. Mont-le-Bain fusese recucerit, iar Armatele I şi III se aflau foarte aproape una de alta, urmărind să facă joncţiune la Hauffalize. Dacă nu ne mişcăm repede, riscăm să picăm iar în încercuire, asemenea unor muşte bete. Alergăm din răsputeri spre Moville, unde se dau lupte grele în lumina albă a rachetelor, dar...

stupoare, constatăm că am depăşit regimentul şi trebuie să aşteptăm. Un tur de forţă extraordinar, trebuie să recunoaştem!
În zorii zilei de 16 ianuarie, alimentăm cu benzină din rezervorul unui Chrysler rătăcit. Avertizăm regimentul. Chiorul, care nu se mai mira de nimic, vociferează, curios să afle cum am ajuns acolo. E mulţumit, totuşi, de această avangardă ciudată şi ne preia în jurul orei opt. Jeep-ul blindat devine noua maşină de comandament, iar noi ne preluăm eroicul „König Tiger" cu cele unsprezece inele ale victoriilor din Ardeni pictate de Micutul pe ţeava tunului. Ne îndreptăm neîntârziat spre Wiltz, unde rămânem până a doua zi, apoi suntem dislocaţi dincolo de Linia Siegfried, exact în punctul de unde plecasem cu o lună în urmă. „Barbarii" au fost alungaţi de lumea civilizată în văgăunile din care ieşiseră. Aventura se terminase, o bătălie scurtă, dar intensă, în sunetul nebunesc al tancurilor. Un ultim act menit să gâdile orgoliul unor nebuni, care se credeau zei ai morţii.

La final, o veste devastatoare pentru Josef Porta ajuns Oberfeldwebel prin mila lui Dumnezeu: regimentul nostru urma să fie refăcut urgent şi trimis pe Frontul de Est.

— Visul american s-a prăbuşit! zise râzând în hohote Julius Heide, în timp ce obloanele camioanelor se închid în urma noastră.

Sfarsit